
THE BONDS THAT TIE BOOK I
Broken Bonds
J. BREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIRIK KEFALETLER

BAĞLAYAN BAĞLAR

J BREE

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Ayrıca yazan J
Bree
Yazar Hakkında
'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN
Ayrıca yazan J
Bree Önsöz

PROLOGUE

RÜYA HER ZAMAN AYNIDIR.

Hep birlikte arabadayız, otoyolda seyahat ediyoruz. Yanımda oturan annemle tartışıyorum ve o kadar kızgınım ki bizi tekrar taşınmaya zorluyor. Connecticut'ta gerçek arkadaşlar edinmiştim ve hayatımda ilk kez kendimi normal hissediyordum. Sıradan. Kızlardan biriydim ve hilkat garibesi değildim.

Son kez böyle hissediyordum.

Arabayı babam kullanıyor, görünüşlerimiz o kadar benziyor ki ondan geldiğime hiç şüphe yok. Haberleri dinliyor ve kaşlarını çatıyor, her zaman iyi olup olmadığımı kontrol etmek için bana bakıyor. Gözü hep benim üzerimde, sevgili kızının.

Annemin bir başka Bonded'ı olan Andrew ön yolcu koltuğunda dizüstü bilgisayarını açmış çalışıyor. Çok ciddi bir adam, ailemiz dışındaki herkese karşı soğuk ve mesafeli, ama bana karşı çok sevecen ve sevgi dolu. Bana sebebim diyor. Çok çalışmasının, her zaman daha fazlası için çabalamasının nedeni.

Vincenzo annemin üçüncü ve son Bonded'ı ve bizimle birlikte arkada oturuyor, elimi sıkıca tutuyor ve başparmağıyla başparmağımı okşayarak beni rahatlatıyor. O her zaman nazik, nerede olursak olalım şefkatli ve sevgi dolu biri olmuştur. Çoğu zaman, Bağlanmamışlar arasında yaşarken, insanlar o n u n benim biyolojik oğlum olduğunu sanıyor.

Çünkü benimle en çok vakit geçiren kişi oydu. O evde oturan bir baba, evle ve Bond'uyla ilgilenmekten mutlu olan bir adam.

Kızgınım ama aynı zamanda kendimi en son ne zaman huzurlu ve güvende hissettiğimi de hatırlıyorum.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum; ben her zaman öfkeli gözyaşlarına boğulan bir tip olmuşumdur. Annem onunla konuşmamı sağlamaya çalışıyor, hatırlayamadığım sessiz kelimeler, ama sesi ruhumun en derinlerine kadar rahatlatıcı. Onlara ve rüyanın son anlarına dair hatırladığım son şey bu.

Kabusuma dönüşmeden hemen önce.

Uyanamadığım, bana bunun bir rüya olmadığını söyleyen. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım zihnimden silemediğim bir günün anısı.

Bir şey arabanın yan tarafına yüksek bir hızla çarpar ve araba takla atıp bir vadinin kenarından aşağı uçana kadar onu iter.

Yaşadığım şokla, yeteneğim içimden akıp gitti.

Paniğe kapılıp onu vücuduma geri çekmeye çalışıyorum ama kafamı çarpıyorum ve kendimi o kadar kötü sersemletiyorum ki durdurmak mümkün olmuyor.

Hayatta kalan tek kişi benim.

Ve bunun için kendimden nefret etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Asla.

BİRİNCİ BÖLÜM

Beş Yıl Sonra

GÖRÜŞME ODASI buz gibi soğuk.

Taktik Müdahale Ekibi tarafından sokaklarda yakalandığımda üzerimde olan kıyafetleri hala giyiyorum, aslında aylar önce atmam gereken kıyafetler ama bunlar hala iyi iş çıkarırken paramı yeni kıyafetlere harcamak istemedim. Kaçak hayatı kolay ya da ucuz değildi ve Güney'in sıcağından Oregon'un daha soğuk eyaletine sürüklenmeyi beklemiyordum.

Ayrıca beni germeye çalıştıklarından da eminim.

Yaptığım şey... Bağlılarınızdan, kaderinde sizinle birlikte olmak olan insanlardan kaçmak, bu çok sık olan bir şey değil. Ya da hiç, gerçekten. Ruhunuzu tamamlayan insanlardan kaçmak, bunu ancak lanet olası bir deli yapar.

Ben o deli kişiyim.

Ama bunu yapmamın bir nedeni vardı... Aslında bunu yapmamın pek çok nedeni vardı ve hepsi de tamamen aklı başında nedenlerdi. Sadece hayatımı riske atmadan konuşabileceğim şeyler değiller.

Bonds ve lanet gezegendeki diğer herkes. Ciddiyim.

Ama bunu onlara söyleyemem.

Sanırım çenemi kapalı tutmalı ve eylemlerimin yol açtığı sonuçlarla yüzleşmeliyim.

Kollarımı ovuşturmamaya ya da rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışıyorum, çünkü onların istediği de tam olarak bu. Kendimi kimsenin beni tanımadığı ve beni tekrar kilitlemeye kalkışamayacağı büyük bir şehirde bulana kadar ayrılma, dışarı çıkma, kaçma ihtiyacıyla derim ürperiyor. Gözlerim kapıya geri dönüyor, ama diğer tarafta dev bir gardiyanın bir şey denememi beklediğini biliyorum.

Beni buraya attıklarında, iyi bir küçük kız gibi kıçımı bu koltukta tutacağımdan emin olmak için bana ondan ve yeteneklerinden bahsettiklerinden emin oldular. Mesele şu ki, kıçımı burada tutacağım çünkü felç olmak bugün yapılacaklar listemde değil. Hayır, hiç yok. Bunu düşününce bile buz gibi bir korku damlası omurgamdan aşağı iniyor.

Kapı nihayet açılıyor ve bir adam içeri giriyor. Uzun boylu ve heybetli, duvar gibi bir adam, gerçekten ve umarım benim tahvillerimden biri değildir.

Muhtemelen beni bağlar ve sırf kendi iğrenç zevki için bana işkence ederdi.

"Ah, Bayan Fallows. Henüz tanıştığımızı sanmıyorum. Benim adım Brian Noakes ve tahvilleriniz gelmeden önce birkaç önemli detayın üzerinden geçmek için buradayım."

Odadaki soğuğa rağmen alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başladığını hissettiğime yemin edebilirim. "Elbette, bana fazla seçenek bırakmış değilsin."

Karşımdaki koltuğa oturdu ve masanın üzerinden bir dosya kaydırdı. "İçinde bulunduğunuz durumu tam olarak kavradığınızı sanmıyorum Bayan Fallows. Bir Bond'un kaçması son derece alışılmadık bir durum."

Yüzümü sakin ve boş tutmaya çalışıyorum. "Hiçbir yasayı çiğnemedim, beni isteğim dışında burada tutamazsınız."

Gözleri beni seçerken, adam gülümsüyor, ama bu hoş bir şey değil, daha çok dişlerini gösteriyor, sanki öldürmek için içeri girmeye hazırlanan bir yırtıcı hayvan gibi. "Konsey oylama yaptı. Tahvillerinizi geride bırakmaya karşı herhangi bir yasa olmasa da, bu durumda özel bir değerlendirme yapılması gerekiyor. Kuzey Draven Konsey'de, toplumumuzun temel direklerinden biri ve sosyal konumuyla, tüm bu... 'maceranız' onun için oldukça utanç verici oldu."

Dişlerim sıkılıyor, çenem kilitleniyor, böylece istesem bile ona cevap vermem mümkün değil, ama gerçekçi olalım, aklımdan başka hiçbir şeyle onu boğabilmeyi ne kadar çok istediğim dışında kafamdan geçen pek bir şey yok.

Bu sahip olmak için harika bir hediye olurdu.

Konuşmuşum gibi başını salladı ve küçümseyici saçmalıklarına devam etti. "Gördüğünüz gibi bir karar vermek zorundaydık. Bağların bu haldeyken tekrar kaçıp gidemezsin ve yıllar boyunca yaptığın aldatmacalar sana güvenemeyeceğimiz anlamına geliyor."

Sahip olduğumu düşündüğümden daha fazla irade gerektiriyor ama çenemi gevşetmeye zorlayarak tükürüyorum, "Yani beni buraya mı kilitleyeceksin? Pencerelere parmaklıklar koyacaksınız ve ben de lanet bir evcil hayvan olarak mı tutulacağım? Bağlarımın kim olduğu önemli değil, beni bağı tamamlamaya zorlamak tecavüzdür ve onlar için iyi bir köle gibi boyun eğmeyeceğim."

Cafcaflı gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüşürken tüm nezaket gösterileri yok oluyor. Berbat davranışlarım hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve kapı tekrar açılıyor, bu sefer iri yarı muhafız içeri giriyor ve ben sandalyemde geriye doğru büzülüyorum. Yeteneğimi kullanamadan ne kadar yetersiz kaldığımı fark etmemiştim.

Şu anda yapılacak en kötü şey olmasına rağmen paniklemeye başladım.

Bu odada o iki adamla birlikte felç olma düşüncesi... Korkunun beni ele geçirmesine engel olamıyorum. Terleme daha da kötüleşiyor ve ellerim

Görmesinler diye masanın altında dizlerimi tutarken titriyorum ama faydası yok. Gardiyan bana sırıtıyor, dehşetimi fark ediyor ve muhtemelen bundan zevk alıyor. Siktiğimin sapığı.

"Ah, Jennings, geldiğin için teşekkürler. Umarım Bayan Fallows aşırı tedbirlere başvurmak zorunda kalmadan bunu kabul eder."

Neyi kabul ediyorsun?!

Küçük deri bir kese çıkardı ve fermuarını açtı. Çıldırmadan önce tek gördüğüm neşter. "Bana ne yapacağını sanıyorsun sen?"

Jennings sırıtıyor ve sonra gücünün kavurucu dokunuşunun üzerimden geçtiğini hissediyorum, kaslarım kilitleniyor ve kendi bedenimde kapana kısılıyorum.

Ona ters ters bakmak ya da ne olacağını görmek için gözlerimi bile kıpırdatamıyorum. Sadece orada oturup kabullenmek zorundayım.

Bu adamı asla unutmayacağım. Bir gün bunu ona ödeteceğim. Bunca zamandır kaçtığım her şeyi tehlikeye atmasaydı, kendi gücümü onun üzerine salar, nasıl hoşuna gittiğini görürdüm, ama bunun yerine sadece... almak zorundayım.

Şimdilik.

"Şimdi, şimdi, Jennings. Ona iyi davranması için bir şans vereceğimizi düşünmüştüm ama bu işi onun ukalalığı olmadan halletmeyi tercih ederim. Draven'ı hiç kıskanmıyorum."

Jennings gülüyor ve etrafımda dolaşıp arkamda duruyorlar, böylece ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim olmuyor.

"Bilmiyorum, onu alıştırmak iyi bir zaman gibi görünüyor. Ağzı iyi laf yapanların ağzı her zaman çok güzel açılıyor."

Lanet olsun.

İşte bu, gücümü kullanıp kaçmam gerekecek, bugün bu adam tarafından tecavüze uğramamın imkanı yok. Olmaz. Asla olmayacak.

Saçlarım ensemden havalanıyor ve panik göğsümü gerçekten sıkıştırmaya başlıyor. Hediyem midemde şişiyor,

Onu kilitlediğim kısıtlamaları zorluyor, dışarı çıkıp beni korumak istiyor. Düşünemiyorum bile. Zar zor nefes alabiliyorum. Eğer bu yakında bitmezse, onu zapt edemeyeceğim. Bir refleks gibi, bir kez tetiklendiğinde, yeteneğinizin koruma olarak ortaya çıkmasını engelleyemezsiniz.

"Buradaki kaslarını biraz yumuşatabilir misin? Eğer yapmazsan içine giremeyeceğim."

Görüşüm beyazlaşmaya başladı, kesinlikle hiperventilasyon geçiriyorum.

"Onu biraz yumuşatabilirim."

Sonra ensemde hissettiğim keskin bir acı beni panikten kurtarıyor. Pislik herif beni kesip açıyor! Derimi itiyor ve çekiyor, yarayı açıyor ve sonra içeriye bir şey itiyor. Neler oluyor böyle?

Jennings öne doğru eğiliyor, böylece nefesini boynumda hissedebiliyorum. "Her zaman nerede olduğunu bilmemiz için küçük bir şey, Oleander. Eğer Bay Draven'ın seninle ilgili yardıma ihtiyacı olursa, ilk gönüllü ben olacağım."

Bir GPS takip cihazı.

Derime lanet bir GPS takip cihazı yerleştirmişler. Daha lanet olası Bonded'ımla tanışmadım bile ve şimdiden onlardan nefret ediyorum. Kaçtığımı biliyorum ama bunu bir sebepten dolayı yaptım. Hayatlarını tekrar riske atmadan bunu onlara söyleyebileceğimden değil. Onlar için vazgeçtiğim her şeyi bilmiyorlar bile.

Ayrıca, ben bir insanım. Bir Bond. Kendi aklım var ve kendi kararlarımı kendim veririm. Bu boku bana zorla yaptıramazlar!

İçlerinden biri yaramı tekrar dikiyor, hangisinin olduğunu göremiyorum ama Noakes olduğunu umuyorum ve sonra ikisi de masanın etrafından dolaşıp tekrar görüş alanıma giriyorlar.

Artık ikisi de listemde. Bir gün gücümü kullandığımda peşine düşeceğim insanların listesi

Çok riskli. Onları avlayacağım ve intikamımı alacağım.

"Artık dışarı çıkabilirsin Jennings. Brifingin geri kalanıyla ben ilgilenebilirim."

Sonunda beni bırakmadan önce gücü etrafımda bir mengene gibi sıkılıyor, sanki bana şu anda üzerimde ne kadar kontrolü olduğunu hatırlatmak istiyor. Derin, ürpertici bir nefes alıyorum.

En azından bana tecavüz etmeye çalışmadılar. Gerekirse GPS'i çıkarabileceğime eminim.

"Bu cihaz, onu çıkarmaya çalışırsan seni öldürecek kadar elektrik iletebilir. İstesem onunla seni bayıltabilirim de; şu anda tüm varlığın avucumun içinde Fallows. Tahvillerin birazdan gelecek ama onlar gelmeden önce susturulmanı istedim. Draven benim yakın, kişisel bir arkadaşımdır. Tahvilini yakın tutmak söz konusu olduğunda sınır dışı sayabileceğim pek bir şey yok. Onunla aranızdaki bağı bir an önce tamamlasanız iyi olur. Sadece uzan ve teslim ol."

Tamam, belki de değil.

Öfkeli gözyaşları dökülmeye başladığında bile boğazımın arkasındaki safra süzülüyor.

Gülümsüyor ve tekrar ayağa kalkarak benim için bıraktığı dosyayı işaret ediyor. "Burada senden beklediğimiz tüm kurallar ve yönergeler var. Bunları ezberlemenizi ve bunlara göre yaşamanızı öneririm. Ne kadar çabuk hizaya gelirsen, bu senin için o kadar iyi olur."

Sonra da gider.

Burada kapana kısıldım.

I YAPMA BOTHER BAKIYORUZ Şimdilik dosyaya bakıyorum, çünkü karşımdaki adamlar hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

ve neler yapabilecekleri. Bunun yerine parmaklarımı boynumun arkasındaki dikişli yaranın üzerinde gezdiriyorum ve keskin, zonklayıcı acısından irkiliyorum. Lanet olası piçler.

Yeteneğimin kontrolünü kaybetmemek için kendime hakim olmalıyım, içimdeki o sakinliği bulmalıyım. Kulağa hastalıklı gelebilir ama buradan çıkmak ve tekrar sakinleşmek için yeteneklerimi nasıl kullanacağımı hayal ediyorum. Buradan nasıl çıkacağımı ve bana dokunan o adamlardan nasıl intikam alacağımı en küçük anına kadar planlıyorum. Kendimi yeniden sakin hissedene kadar bu planların üzerinden tekrar tekrar geçiyorum.

Dakikalar saatlere dönüşüyor ve sonunda güneşin battığını biliyorum ve hala burada sıkışıp kalmış durumdayım. Umutsuzca işemem gerekiyor ama kapıyı çalıp tuvalet molası isteyecek değilim. Midem guruldamaya başlıyor. Beni ne zaman bulup sokakta yakalamışlardı, iki gün önce mi? Belki de üç gün. İşe gidiyordum, geç kalmıştım ve kahvaltıyı atlamıştım.

O zamandan beri kimse bana yiyecek vermedi. Şoförlerden biri bana bir şişe su vermişti, onu da açgözlülükle içmiştim ama o da en az bir gün önceydi. Bu adamlar işkenceden hiç korkmuyorlar çünkü şu anda kendimi lanet olası bir savaş esiri gibi hissediyorum.

Kapı tekrar açılıyor ve bu sefer yaşlı, sert görünümlü bir kadın içeri giriyor. Bacağım masanın altında gergin bir şekilde zıplamaya başlıyor, bırakamadığım eski bir tik.

"Beni takip edin, sizi tazelenmeye götüreceğim."

Tazelenmek mi? Kıyafetlerimin içinde bulunduğu dağınıklığa bakıyorum. Günlerce aynı kıyafetleri giydikten sonra muhtemelen ben de kokuyorumdur. "Ah, evet. Teşekkürler."

Ayağa kalktığımda başım dönüyor. Kan kaybı ya da açlık, bilmiyorum, ama kadın ayaklarımın üzerinde sallandığımı hiç fark etmiyor. Sadece burnunu kırıştırıyor ve sonra beni odadan çıkarmak için topuklarının üzerinde dönüyor.

İçinde bulunduğumuz bina bir ofis binasına benziyor, herkes takım elbise giymiş ve kravat takmış. Koridorlarda birlikte yürürken, gözlerin üzerimde olduğunu

hissettiğimde derim gerilmeye başlıyor.

buradaki işçilerin bana olan ilgisi. Çok fazla ilgi var ve hepsinin benim kim olduğumu bildiği çok açık.

Oleander Fallows.

Kaçak Bond. Katil.

Benim bir katil olduğumu bildiklerinden değil, bilselerdi eminim her şey çok farklı olurdu. Bunu düşündüğümde boğazımda bir yumru oluşuyor. Kahretsin, çıldırmanın ve kontrolü kaybetmenin en hızlı yolu bu. Kendimi bir silkeliyorum. Bunu düşünmeyi bırak, Oli!

Banyo yeterince temiz ve duş da gerçek bir kabin, Tanrı'ya şükür. Kadın bana bir çanta uzattı, benim korkum yüzünden taşıdığını fark etmediğim bir çanta ve "Bütün gece vaktim yok, elini çabuk tutsan iyi olur. Gerekirse seni çıplak çıkarırım."

Doğru.

Siktir et bu kaltağı.

Ona pis bir bakış atıp çantayı alıyorum ve sanki dört yaşındaymışım da on dokuz yaşında olgun biri değilmişim gibi tepinerek kabine giriyorum. Olgun olduğumu düşünüyorum. Beş yıl boyunca kaçak olarak hayatta kaldım, gerektiğinde sokaklarda yaşadım. Kolay olmadı ama alternatifinden daha iyi.

Alternatif bu.

Çipli olmak ve biyolojik olarak kaderinde benim olmak olan erkeklerle yaşamak zorunda kalmak... Bu düşünebildiğim en kötü cehennem. Onlarla tanıştığımdan değil. Sadece fotoğraflarını gördüm, ailem öldürüldükten bir gün sonra bana t e s l i m edilen küçük vesikalıklar. Herhangi birinin neye benzediğini zar zor hatırlıyorum ama isimlerini hatırlıyorum.

Soyunup temizlendim, halime bakıp irkildim. Her tarafım yara bere içindeydi. Taktik Ekip beni indirirken hiç de nazik davranmamıştı, üç yetişkin adam beni yere sermişti. Ufak tefek sayılmam ama lanet olsun. Bir adam beni yakalasa işimi görürdü.

Saçlarım dağınık, bu yüzden yıkayıp dikkatlice kurutuyorum. Bana bıraktıkları kıyafetler çok çirkin, en az üç beden büyük eşofman altı ve eski bir sweatshirt. Üzerindeki kolonya kokusu midemi bulandırıyor, bağım kokular konusunda çok seçici.

Kadının ayağını yere vurmaya başladığını duyuyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Ne kaltak ama.

Eski kıyafetlerimi bir çantaya koyup, diğer elimde saç fırçasıyla kabinden çıkıyorum.

"Kendini güzelleştirmeye çalışacak zaman yok. Zaten pek bir şey yapabileceğinden de şüpheliyim," diye tersliyor kadın.

Ben inatçı bir kızım, beni kendime getirmenin en hızlı yolu bana bu tür hakaretler etmektir.

Aynanın karşısına geçip saçlarımı düğümsüz olana kadar yavaşça ve titizlikle tarıyorum ve sonra örüyorum. Sabitlemek için sadece bir saç bağıyla yapabildiğim en karmaşık örgüyü yapıyorum. Gümüşi saç tellerini görünce ellerimin titremediğinden emin olmak için odaklanmam gerekiyor, bu renge gerçekten alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Nefesinin altında oflayıp pufluyor ama ben onu görmezden geliyorum. Ne yapabileceğimi bilmiyor, bu yüzden beni dışarı çekmeye çalışmakta tereddüt ediyor. Bu iyi bir şey çünkü yeteneklerimi kullanamıyorum, bu yüzden boğazına yumruk atmak zorunda kalacağım.

Ve yapardım.

Ben de her saniyesinden zevk alırdım.

Sonunda, daha fazla erteleyemeyeceğimi anladığımda, onu dünyadaki cehennemim olan küçük görüşme odasına kadar takip ediyorum. Hiçbir şey değişmemiş, dosya hala orada duruyor ve beni bekliyor. Kadın başka bir şey söylemeden beni orada bırakıyor.

Sonunda dosyayı kırıp açtım.

Lanet olsun.

Büyük hata.

Tahvillerimin güncellenmiş fotoğrafları var. Hayatım bu kadar berbat olmasaydı çok mutlu olurdum. Her fotoğraf daha da ateşli oluyor. Hepsi gülünç derecede iyi görünüyor, benim gibi biri için fazla iyi görünüyorlar.

Tamam, çirkin falan olmadığımı biliyorum ama Gabriel'in fotoğrafı üstsüz koşarken çekilmiş ve sanırım adamın sekiz karnı var. Göğsümdeki bağa sakinleşmesini söylemek zorundayım çünkü ona sahip olamam. Onunla olan bağımı kesinlikle tamamlayamam.

Kesinlikle sekiz karın kasım yok. Hormonlu olduğumda çikolatayı çok fazla sevdiğimi söyleyen küçük bir göbeğim var ve size şunu söyleyeyim, düz bir karın için bundan asla vazgeçmeyeceğim.

Hayır.

Ayrıca Bond'larımdan ikisinin kardeş olduğunu bilmiyordum. Bu… farklı olacak. Meclis üyesi ve onun bilim adamı kardeşi. Kahretsin, tüm bu şey lanet bir karmaşa.

Bir çeşit kaçış yolu bulmaya kararlı bir şekilde diğer fotoğrafları gözden geçiriyorum. Yani, katil GPS takip cihazı bunun zor olacağı anlamına geliyor ama daha önce de bir boktan kurtulmuştum. Eminim bir yolunu bulabilirim ve bunu bir an önce yapmalıyım. Belgelerde hayati bir şeyin eksik olduğunu fark etmem bir saniyemi alıyor ve emin olmak için her sayfayı tarıyorum.

Hediyeleri listede yok.

Belgelerin her birinde 'hediyeler' yazan bir alan var ama her sayfada bu alan boş bırakılmış. Herhangi birinin ne yapabileceğini gösteren bir ipucu bile y o k v e kendimi birdenbire ne yapabileceklerini bilmek için delicesine çaresiz buluyorum.

Kapının kilidi döndüğünde hâlâ belgelere odaklanmış durumdayım ve göğsümde Tahvillerimden birinin burada olduğunu söyleyen bir çekilme hissediyorum. Beklerken vücudumdaki her kas taşa dönüşüyor.

Kapı açıldığında tüm vücudum gerginlikten titriyor ve başımı kaldırıp

ve SEKİZLİ PAKET ateşli Kendisi, ama o görünüyor hemen uzaklaş.

Cehennem.

Her zaman bana kızacaklarını ya da hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşünmüştüm ama dört arkadaşım görüşme odasına girdiğinde gözlerindeki saf, katıksız nefreti görmeye hiç hazır değildim.

Korkunç bir nefret.

Yutkunuyorum ve başımı eğiyorum.

İçlerinden biri benimle alay ediyor ama görmezden geliyorum, gözlerimi önümdeki masanın üzerinde katlanmış halde duran ellerime dikiyorum. Onların nefretini daha fazla görmeme gerek yok. Kendimden hepimize yetecek kadar nefret ediyorum, daha fazla nefret edersem atlamak için lanet olası bir köprü bulabilirim.

Katil.

Hayır. Şu anda bunu düşünemem, zaten gergin ve çıldırmış durumdayken olmaz. İçimdeki ateş nereye gitmişti? Sanki hepsi odaya girdiği anda içimdeki ateş çekilmişti.

Sandalyelerin gıcırdadığını duyuyorum ve omurgam dikleşiyor, tekrar yukarı bakıyorum. Her birine tek tek bakıp yavaşça içlerine çekiyorum. Önümdeki masaya yayılmış fotoğraflar olmasa bile hepsini birbirinden ayırt etmek çok kolay.

Gryphon çatık kaşlı ve huysuz görünüyor, kaşının ortasından geçen yara izi daha da göze çarpıyor. Çatık kaşlarına kadar tıpkı fotoğrafındaki gibi görünüyor.

Gabriel elindeki kahve fincanıyla telaşlanıyor, anlaşılan bu konuda benim kadar gergin. Gülümseyen seksi kız ortalıkta yok. Yani, hâlâ seksi ama sefil görünüyor.

Sikeyim.

Meclis Üyesi ve GPS çipimin sebebi North, mükemmel dikilmiş takım elbisesiyle orada oturuyor. Nefretini biraz olsun gizlemeye çalışan tek kişi o. Saklamakta başarısız oluyor ama çabasını takdir ediyorum sanırım.

Nox sanki başına gelen en kötü şeymişim gibi bana bakıp duruyor. Belki de öyleyim ama en azından ülkenin tüm nüfusunun üzerine salınmış en kötü şey olmayacağım.

Nefret edilmekle yaşayabilirim. Benden nefret etmenin ne kadar kolay olduğunu bilecek kadar kendimden nefret ediyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Saatler gibi gelen ama sadece on dakika kadar olduğuna emin olduğum bir süre boyunca tam bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Dayanılmaz bir şey. Yaşayan bir kabus. Bana ilgi duyması, bir gün beni dünyada en çok sevmesi gereken beş erkekten dördüyle birlikte otururken, bana tamamen küçümseyerek bakmaları... Anlıyorum. Biliyorum, ne yaptığımı biliyorum, ama bu dayanılmaz hissettirmediği anlamına gelmiyor.

Sonunda Gabriel oflayıp puflayarak, "Nerede olduğunu sorma zahmetine girmeli miyiz? Ya da neden gittiğini?"

Zor ama ses tonundaki ihanet karşısında irkiliyorum. North ve Gryphon beni dikkatle izliyor ama Nox'un yüzündeki sırıtan ifade ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Benden nefret etmekle kalmıyor... bana işkence etmeye, onu terk ettiğim için bir tür öç almaya hazır.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça üflüyorum, bana tüküreceği zehre hazırım. Zehrin yavaşça içini doldurduğunu görebiliyorum ve patlaması an meselesi.

"Seni bulmak çok zor oldu. Seni bulmak için çok fazla kaynak harcadım," diyor North, elbisesinin üzerindeki görünmez bir toz parçasını karıştırırken.

O ve Nox birbirlerine çok benziyorlar; koyu renk gözleri ve simsiyah saçları var. North'unki kısa kesilmiş ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş.

Nox'unki daha uzun ve yanaklarının etrafında yumuşak bir şekilde kıvrılıyor. İkisi de buz gibi soğuk, olan bitenden tamamen kopmuş durumdalar.

Bağlarım göğsümde inliyor ama ona kesmesini söylüyorum.

Hepimiz için yapmam gerekeni yaptım.

Gryphon tek kelime etmiyor. Sadece kaşlarını çatıyor, sanki derimin altında yazılı bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi, yeterince dikkatli bakarsa bulacağı bir şey. Yine de mükemmel bir boş tuval olarak kalmakta çok iyiyim, bu yüzden bugün benden hiçbir şey alamıyor.

Nox bana dudak büktü. "Orada nasıl hayatta kaldığını merak ettim. Kendini sattığını varsayıyorum, sunabileceğin başka bir şey yok. Bağlantıyı tamamlamadan ve senden alacağımı almadan önce test sonuçlarının gelmesini beklemem gerekecek."

Eski pardon?

Ne kadar borcu varmış?

Bu benim yas bağımla başa çıkmama yardımcı oluyor, çünkü bir zengin çocuğu Bond'un bana tek değerimin bağımızı tamamlamak ve ona daha fazla güç vermek için hızlı bir sikiş olduğunu söylemesine izin vermemin hiçbir yolu yok.

Hiç sanmıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve medeni bir şekilde konuşmaya çalışıyorum. "Bu bana dokunmanı istediğimi varsayıyor. Hiç olası değil Draven."

Sırıtışı daha da genişliyor. "Peki beni tam olarak nasıl durduracaksın Bond? Kan testin yeteneğini göstermedi, bizden hangi dişlerini saklıyorsun? Yoksa yeteneksizsin ve tam bir yer israfı mısın?"

Az önce... bana saldıracağını mı söyledi? Tam ayağımı sikine vurup işi bitirmek üzereydim ki kardeşi imdadıma yetişti.

Kuzey, burnunun ucuyla bana bakarken masanın üzerinden büyük, hacimli bir zarfı bana doğru kaydırıyor. "Bu telefon da her zaman yanında olacak. Seni aradığımda açacaksın. Eğer seni ikinci kez aramak zorunda kalırsam

Cehenneme kadar yolun var. Eğer telefonu açmazsanız, ya kaçtığınızı ya da kaçırıldığınızı varsayacağım ve sizi bulmaları için emrimdeki tüm kaynakları göndereceğim. Anlaşıldı mı Fallows?"

Fallows, sanki onun astlarından biriymişim gibi. Sıkılı dişlerimin arasından konuşuyorum, "Anlaşıldı."

Nox alay eder. "Ona karşı oldukça anlayışlısın. Sonunda bağ kuracaksın gibi görünüyor kardeşim."

Gözlerim tekrar ona kayıyor. "Hiçbirinize dokunmayacağım. Bana parmağınızı bile sürmeye kalkarsanız suç işlemiş olursunuz ve ben de Konsey'in karşısına çıkıp hiçbirinizi ne kadar istemediğimi seve seve söylerim."

Gabriel aniden ayağa kalkıyor ve dışarı çıkıyor, kapı arkasından çarparak kapanıyor. Bu konuda kötü hissedemeyecek kadar öfkeliyim, dikkatim tamamen Nox ve onun boktan tavrında.

Bana dokunmalarını istememem, sadece duygusal bir şeyin ötesine geçiyor. Yani, benden nefret eden erkeklerin sırf yetenekleri güçlensin diye beni yatağa sürüklemeye çalışmasını istemiyorum, ama ya yeteneklerim artarsa?

Hay sikeyim. Hayır.

Kesinlikle olmaz.

"Yarın sabah seni yurt odana götürmek için geri geleceğim. Noakes'un sana verdiği dosyada şu anki hayatınla ilgili bilmen gereken her şey var. Oku, öğren ve ona göre yaşa. Artık senin için başka bir yol yok Fallows."

Sonra ayağa kalkar ve diğer ikisi de onunla birlikte ayağa kalkarak kapıdan çıkar ve arkalarından sıkıca kilitlerler.

Yine bu lanet odada kapana kısıldım. Ve hala kimse beni beslemedi.

ZAR ZOR UYUYORUM.

Yatak korkunç derecede rahatsız, yaylar sırtıma batıyor ve ince battaniye beni sıcak tutmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sabah beni tuvalete götürmek için farklı bir kadın geliyor, bana verdiği kıyafetler dünkü eşofman altı ve sweatshirt kabusundan çok daha iyi. Temiz iç çamaşırları, bir elbise ve ayak bileği botları var. Karnım açlıktan ağrıyor, dün geceden kalan kuru krakerler beni ayakta tutmaya yetecek kadar yiyecek değildi ve örgüyle geçen bir gecenin ardından saçlarım berbat görünüyor.

Bu kadın biraz daha kibar. Saçıma yardım ediyor ve hatta bana içinde makyaj malzemesi olan küçük bir çanta veriyor.

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bebek bakıcılığı görevi sana kaldığı için üzgünüm."

O da gülümsüyor ve başını hafifçe sallıyor. "O kadar da umurumda değil. Eminim Olivia dün bunu senin için bir kabusa dönüştürmüştür."

Olivia, demek sürtüğün adı buydu. "Evet, benden pek memnun değildi. Benden neden bu kadar nefret ettiğinden emin değilim."

Kadın yüzünü buruşturuyor. "O... Tahvillerinizden birine aşık."

Oh.

Oh, lanet olsun.

"Özür dilerim. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum. Gryphon'un hiç karşılık verip vermediğinden emin değilim."

Gryphon. Bana sanki onun için bir hiçmişim gibi bakan, sessiz, yaralı, motorcu botu giyen Bond'um. Geri dönüp dönmemem umurunda değilmiş gibi.

Ağlayan bağımı yine görmezden gelmek zorundayım ve umarım bu artık düzenli bir şey haline gelmez. Sahip olamadığım erkekler için göğsümde ağlamasıyla hep uğraşmak zorunda mı kalacağım? Sanırım ölmeyi tercih ederim. Tekrar nefes alabilene kadar onu göğsümde daha da aşağı itiyorum.

"Haber verdiğiniz için teşekkürler. Sadece toplumumuzdaki herkesin koştuğum için benden nefret ettiğini sanıyordum. Öyle olmadığını biliyorum.

çok sık olan bir şey."

Kadın, lanet olsun, adını sormalıyım, başını sallıyor. "Çok fazla olmuyor ama... sonuçta bir bağı tamamlamak istemiyorsanız bu sizin kararınız."

Ona sırıtıyorum. "Bana sokak köpeği gibi çip taktılar, artık bu benim kararım değil."

Başını eğdi, belli ki üstlerinin yaptıklarından rahatsız ama bana yardım edecek kadar değil, ben de boş verdim. Bana karşı yeterince nazikti ve makyaj sayesinde bugün üniversiteye berbat görünmeden gidebileceğim.

Şimdilik alabildiğimi alacağım.

Beni görüşme odasına geri götürüyor ve orada North'u beni beklerken buluyoruz, üzerinde başka bir tertemiz ve yeni ütülenmiş takım elbise ve elinde telefonu.

"Teşekkür ederim, Carrie. Bugün çok daha iyi görünüyor."

Bana bir kez bile bakmadan konuşuyor, ama Carrie'ye verdiği gülümseme sıcak ve nazik. Yani takım elbise ve kravatın altında bir yerlerde bir ruh var.

Gözleri nihayet bana değdiğinde çok daha az nazik. "Draven Üniversitesi dekanıyla bir toplantımız var, sonra seni yurduna götüreceğim."

Ona sertçe başımı sallıyorum, zaten ona hayır diyecek halim yok, sonra da onu binanın dışına kadar takip ediyorum. Yanından geçtiğimiz insanların çoğuna el sallıyor ve gülümsüyor, hepsi de bana bir tür bilim deneyiymişim gibi bakıyor. Tüm bu ilgiden dolayı cildim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor. Son beş yıldır ortama uyum sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım, birdenbire ilgi odağı olmak... sarsıcı. Rahatsız edici. Çok garip.

Kaldırımda oturan şoförlü bir Rolls Royce var ve bir anlığına bizim için gelmemiş olması için dua ediyorum.

Tabii ki öyle.

Kuzeyli lanet Draven'ın Rolls Royce'u için bir şoförü var. Kusmak istiyorum. Herkesin benden nefret etmesine şaşmamalı. Meclis üyesi olduğunu biliyordum ama böyle bir şey beklemiyordum.

Zenginlik. Şoförler, takım elbiseler ve kim bilir başka nelerle gelen türden.

Ailemin durumu iyiydi ama onların bile lanet bir şoförü yoktu.

"Arabaya binecek misin, yoksa seni zorla mı bindireyim? Bugün her adımda benimle kavga mı edeceksin? Medeni olmaya çalışıyorum."

Bu medeni mi? Sikerim böyle işi. "Senin müstehcen zenginlik gösterin dikkatimi dağıttı."

Beni içeri almak için arabanın kapısını açtı, tamamen sahte bir centilmenlik gösterisi. "Müstehcen mi? Bu bir gereklilik."

Arabaya doğru ilerlerken karnım gurulduyor. "Şoförünüzün bir gereklilik olmasına çok sevindim ama yemek yememe izin vermeniz gerekmiyor."

Yanımda kayıyor ve bana bakıyor. "Seni beslemediler mi?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Onlar senin halkın, değil mi? En son yemek yemeyeli dört gün olduğunu bilmelisin. Biraz param var, kendim bir şeyler almayı teklif ettim ama seni beklemem gerektiği söylendi. Evet, biraz acele edebilir miyiz çünkü bayılmak üzereyim."

Hiç tepki vermiyor, sadece bana göz kırpıyor. "Seni aç bırakmayacaklarını çok iyi biliyorlar. Eğer sempati kazanmayı hedefliyorsan, fena halde yanılıyorsun."

Doğru.

Siktir et onu, medeni olmaktan bıktım.

Kollarımı kavuşturdum ve çenemi kapattım. Üniversite kampüsüne giden yolun geri kalanında onunla tek kelime konuşmadım, dışarıdaki manzara güzeldi ama beni neşelendirmeye yetmedi. Kahrolası Bonds. Kötü olacağını biliyordum ama bu kadar çok şey hissetmeyi beklemiyordum. İçimdeki bağ sayesinde her şeyi hissediyorum, her bakış ve sert söz ruhumu bıçak gibi kesiyor.

Araba nihayet yanaştığında Kuzey iniyor ve mükemmel bir centilmen alayıyla kapımı tekrar açıyor, çünkü artık açlıktan sersemlemiş hissediyorum.

Siktir et onu.

O ortadan kaybolana kadar düşünmeye devam edeceğim.

Aynı sıcak gülümsemesiyle beni binaya kadar götürüyor ve onu izlerken kusacak gibi oluyorum. Her şey çok sahte.

Dekan bizi hemen görüyor, yerimize oturtuyor ve evrak işlerini halletmek için aceleyle odadan çıkıyor. Sanırım North'a kaçarken okulu bıraktığımı ve onun yardımıyla bile buraya girmemin mümkün olmadığını söylemek için en iyi zaman bu.

Lanet olası binada onun adı var.

Beni içeri alırken Kuzey'in gözleri soğuktu. "Liseyi bitirmedim de ne demek?"

Tüm çabalarıma rağmen yanaklarım utançtan kızarıyor. Lanet olsun ona, neden söylediği birkaç basit kelime kalbimi yerinden söküp atma yeteneğine sahip? "Okulda kalmak için çok fazla yer değiştirdim."

Tüm boş zamanlarımı kütüphanelerde geçirdim, her zaman öğrenmeye devam etmek için elimden geleni yaptım, ama bunu ona söylemek istemiyorum. Ya bana gülerse? Ya ona şu anda olduğumdan daha da acınası görünürsem?

Çenesi geriliyor ve ben onun sert yorumunu bekliyorum, kalbim ne kadar yutkunsam da boğazımda düğümleniyor. Bu adamın yanında omurgamı bulmam gerekiyor. Neden diğerleri beni böyle etkilemiyor?

Ofisin kapısı tekrar açılır ve dekan elinde bir yığın kâğıtla içeri girer. "Kayıt için ihtiyacınız olan her şey burada, sadece SAT puanlarınızı ve kimliğinizi vermeniz gerekiyor."

İkisi de bende yok.

Ağzımı açtım ama Kuzey sözümü kesti. "Öğleden sonra her şeyi size teslim edeceğiz. Sizin için de uygunsa, bugün yetişmemiz gereken başka randevularımız var."

Dekan başıyla onaylıyor ve ikimiz de ayağa kalkarken dosyaları teslim ediyor. North'un var olmayan bir şeyi nasıl teslim etmeyi planladığından emin değilim ama çenemi kapalı tutuyorum. Ayıyı dürtmeye gerek yok.

Acaba o bir ayı mı? Onun bir şekil değiştiren olduğunu neden bu kadar büyük bir sır olarak sakladıklarını bilmiyorum, bu yüzden bu gerçekten mantıklı değil, ama belki de bu yüzden ondan çok korkuyorum. Belki de içgüdülerim bana Bond ya da değil, onun kötü bir haber olduğunu söylüyor. Hay sikeyim.

Sırtımın küçük kısmına sert bir el koyuyor ve beni odadan dışarı yönlendiriyor. İrkiliyorum ama Tanrı'ya şükür kendimi ondan uzaklaşmaktan alıkoymayı başarıyorum. Fark etmiyor, beni binadan dışarı itip arabasına bindiriyor, şoför ikimiz için de kapıyı açıyor ve bizi arka koltuğa birlikte oturtuyor.

Lanet derimden sürünerek çıkmak istiyorum.

"Bir sorun mu var Bayan Fallows?" diye soruyor, gözlerini telefonundan ayırmadan. Onun için gerçekten hiç önemli değilim, sadece aramızdaki lanet olası bağ.

"Hiçbir şey yok. Hiçbir sorun yok." Sözlerimden alaycı bir ifade damlamasına engel olamıyorum.

Gözlerini bana dikti. "Huysuz bir genç olduğunu anlıyorum ama medeni olmayı deneyebilirsen, bu hepimiz için çok daha sorunsuz geçecektir."

Ona söylememek, sırlarımı saklamak ve yüzüne vurmamak beni neredeyse öldürüyor ama dudaklarım mühürlü kalıyor.

"Söyleyecek bir şey yok mu? Neden bencil bir Bond ile lanetlendiğimi merak ediyorum? Basit ve sade bir çocuk olman yeterince kötü. Tüm Bağlarının gücüyle, senin muhteşem bir şey olacağını düşünmüştüm. Ne büyük hayal kırıklığı."

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Şoför öğrenci yurdunun önünde durdu ve kapımızı açmak için hızla indi.

Gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Burada olmamızın bir sebebi var mı? Üniversiteye gidemiyorum."

Kuzey önünden çekilmemi işaret ediyor, gözleri çelik gibi keskin. "Sen de katılacaksın. Gerekli düzenlemeleri yapacağım. Sana zamanını

Burada akıllıca davranın, tembelliğe müsamaha göstermeyeceğim ve zengin Tahvillere sahip olmanın çalışmak ve kendinize bakmak zorunda olmadığınız anlamına geldiğini düşünüyorsanız... hepimizi yanlış değerlendirmişsiniz demektir."

Sanki bana tokat atmış gibi yanaklarım yanıyor. Az önce bana lanet olası bir servet avcısı mı dedi? Bu adamın küstahlığı.

Onunla bağ kurmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Getirdiğin ve benim için torpil yaptığın için teşekkür ederim." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor ama bana bir daha huysuz, bencil bir çocuk diyecek olursa lanetleneceğim.

Benden sonra arabadan iniyor ve şoföre başıyla selam veriyor. "Yukarıda görüşürüz. Durumumuzla ilgili konuşmamız gereken başka şeyler var."

Oh, lanet olsun hayır.

Umutsuzca istediği ekstra gücü elde etmek için şu anda bir bağ kuracağını düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

Neden bir bıçağım ya da silahım falan yok? Bu adamlara karşı kendimi korumam gerek.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, dikkatlice ölçüp biçiyorum. Benden en az bir karış daha uzun ve takım elbisenin içini güzelce dolduruyor. Daha önce tökezlediğimde ve beni yakaladığında, onda hiç yumuşaklık hissetmemiştim, tüm gövdesi kaya gibi sertti. Ofis işinin hangi kısmı onu bu kadar kaslı yapıyordu?

Temel olarak, yeteneğimi kullanmam dışında, ki bunu hiçbir koşulda yapamam, bağı zorlamaya çalışırsa ona karşı hiçbir şansım yok. Biber gazı ya da lanet olsun, bir silaha ihtiyacım var. Ona silah çekersem yüzünün alacağı şekli zihnimde canlandırırken sırıtıyorum.

Oldukça iyi.

Yatakhaneler arasında dolaşırken pek çok meraklı bakış ve birkaç flörtöz gülümseme alıyoruz. North'un tüm yüzü çarpıcı, gülümseyen, sıcak bir meclis üyesi maskesine dönüşüyor. Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. Birden

Tabii ki sevilen biri. Tabii ki diğer kadınların uğruna damlayacağı tipte b i r adam.

Tabii ki.

Beni bir dizi merdivenden yukarı çıkarıyor, neden bir asansör yok ki, sonra koridorun sonundaki bir odaya götürüyor, beni önden içeri sokuyor. Oda sade, köşede eski, cılız görünümlü bir yatak ve ucuz, çam bir masadan başka bir şey yok.

"Burası senin odan ve akşamlarını geçireceğin yer. Her akşam saat altıda burada olacaksın ve sabah en az yediye kadar buradan ayrılmayacaksın. Herhangi bir egzersiz, çalışma grubu ya da sosyalleşme bu saatler dışında gerçekleşecek. Tüm derslerinize girecek, tüm ödevlerinizi teslim edecek ve her dersten geçeceksiniz. Sizi kaydettiğimde eğitiminizdeki eksikliklerin farkında değildim ama eminim ki bunları telafi edebileceksiniz."

Yanaklarım tekrar yanıyor ve onun bu cüreti karşısında içimde biriken öfkeyi yutkunarak bastırıyorum. "Peki ya senin bu küçük kurallarına uymazsam?"

Sonunda topuklarının üzerinde dönüp bana bakıyor ve bir elini mükemmel bir şekilde dikilmiş ceketinin düğmelerinde gezdiriyor. "Burada sana göz kulak olabileceğim bir yerde olman senin için bir özgürlük aracı. Bunun a l t e r n a t i f i seni boğazından mahzenimde yere zincirlemektir. Bunu yapmaktan memnun olmayacağım ama hata yapma Fallows, seni burada tutacağım."

Hava ciğerlerimden hırıltıyla dışarı sızıyor. Bond'um lanet bir psikopat.

Tekrar kapıya doğru ilerliyor, bana son bir kez bakarken eli kapının kolunda. "Bizi terk ederek verdiğin zararı anlaman mümkün değil. Bunun bir daha asla olmamasını sağlamaya niyetliyim. Burada dersini alsan ve boyun eğsen iyi edersin."

Sonra o gitti ve ben boş kapı aralığına boş boş bakakaldım.

Sikik-mit.

Sanırım ölmeyi tercih ederim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir zamanlar Draven Üniversitesi'ne gidebilmeyi hayal etmiştim. Ülkede Üstün Yeteneklilere hitap eden tüm üniversiteler arasında Draven en iyisi olarak bilinir. İnsan okullarının sunduğu tüm olağan dersleri sunuyor, ancak Üstün Yeteneklilerin Tarihi ve Dürtü Kontrolü 101 gibi bizim için özel olarak yapılandırılmış dersler de var.

Kaçmak için okulu bırakmaya zorlandığımda yüksek öğrenim görme umudumu yitirmiştim, bu yüzden buraya zorlandığım için kızgın ve hayal kırıklığına uğramış olsam da, sanırım burada olma ve böylesine seçkin bir üniversitede öğrenme fırsatına sahip olduğum için de oldukça minnettarım... bu sürdüğü sürece. Bu, kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışmadığım anlamına gelmiyor, Direniş peşimde olduğu sürece, tek bir noktada kalmaktan asla gerçekten rahat olamayacağım, ancak olabildiğince çok bilgi ve bilgiyi içime çekeceğim.

İlk günümde erkenden uyandım, midem sinirle doluydu ve görünüşüme ekstra özen gösterdim. North beni bıraktığında çantalarım zaten odamdaydı, Taktik Ekibin beni bulduğunda onları aldığını bile bilmiyordum.

Yurttaki diğer kızların çoğu gibi tasarım kıyafetlerim yok ama temiz ve iyi bir şekilde bir araya getirilmiş görünebilirim,

Asıl önemli olan da bu. Umarım çok fazla göze batmam, sadece dışarı çıkana kadar ortama karışmak istiyorum.

Saçımı örerken telefonum Kuzey'den gelen bir mesajla çalıyor. Adını gördüğümde midem bulanıyor ama mesajın kendisi o kadar da kötü değil.

Gabe sizi bu sabah derslerinize kadar eşlik etmek üzere yatakhanenizden alacak.

Ben de kendi korumamla binaya girdim. Harika. Tüm tahvillerim arasında beni içeri sokması için seçeceğim kişi Gabe olurdu sanırım. Dün gece benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyordu, umarım bu benimle konuşmaya falan çalışmayacağı anlamına gelir. Binaya birlikte sessizlik içinde girebiliriz. Yaşasın.

Hazır olduğumda yatağıma oturuyorum ve onun gelmesini beklerken seyrek odama bakıyorum. Bunu yapabilirim, etrafımdaki herkese yetişebilirim. Önemli bir şey değil, kütüphanelerde kitap okuyarak ve internet kullanarak o kadar çok zaman geçirdim ki, iyi olacağım. Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum ve doğru olması için dua ediyorum.

Kapımın çalınması beni şaşkınlığımdan uyandırdı.

Ayağa kalkıp çantamı omzuma atıyorum, kapıyı açmayı bir saniye daha geciktirmek için gömleğimin eteğiyle bir saniye uğraşıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve yüzüme sahte bir sırıtma yerleştirerek kapıyı açıyorum.

Bond'umun mükemmelliği karşısında kalbim duracak gibi oluyor ve sonra benden nefret ettiğini ve gardımız düşmüşken hepimiz Direniş tarafından katledilmeden önce buradan siktir olup gitmem gerektiğini hatırlıyorum.

Kahretsin, şu anda onları düşünemem.

Ellerim titremeye başlamadan ve tüm vücudum ter içinde kalmadan olmaz.

Gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor, sanki beni biraz fazla değerlendiriyormuş gibi ve sonra şöyle diyor: "Seni son gördüğümden daha iyi sanırım. Yurttaki ilk gecen nasıldı?"

Siktir et onu, yemi yutmayacağım. Onun yerine omuz silkiyorum. "İyiydi. Daha önce de sokakta yatmıştım, bundan çok daha iyi."

Bana bakıp yüzünü buruşturuyor, dudağı hafifçe kıvrılıyor ve sonra sanki bir köpek yavrusuymuşum gibi başını sallayarak onu takip etmemi istiyor. Koridorda birlikte yürüyoruz ve buradaki diğer kızların ona olan ilgisini fark ediyorum. Şimdi aklım bunu umursamıyor, benden nefret ettiğini biliyorum, hepsinin benden nefret ettiğini biliyorum, ama sanki göğsümdeki bağın ilgiyi protesto ettiğini hissedebiliyorum. Bana gösterdiği ilgisizlik yaralarıma tuz basmak gibi bir şey ve bu bağı kendimden koparıp solmasını izlemekten daha çok istediğim bir şey yok. Keşke bu benim gücüm olsaydı. Bunun yerine, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum ve bağımı zihnimden uzaklaştırıp yüzümü dikkatlice boş bırakıyorum.

Gabe içimde verdiğim bu savaşı fark etmiyor. Hayır, koridorlarda flört etmekle, merdivenlerde kızlara göz kırpmakla ve bina asistanına öpücük atmakla o kadar meşgul ki. Tam bir oyuncu, buradaki kızların yarısını yatağa atmış ve geri kalanını da daha sonra yatağa atmak için bir plan yapmış bile.

Dışarı çıktığımızda bana sırtını dönmesini beklemiyordum, tüm o rahat gülümsemeler ve ışıltılı gözler gitmişti. "U m u r u n d a m ı l a n s e n i n? Kendinden başka kimseyi umursuyor musun?"

Bir irkilmeyi bastırıp omuzlarımı geriye atıyorum, ne yöne gittiğimizi bilmiyormuşum gibi etrafa bakıyorum, oysa dün gece etrafımı takıntılı bir şekilde Google'da araştırmıştım. "Eğer içini dökmek istediğin bir şey varsa, bunu şimdi yapabilirsin."

Kolumu tutuyor ve burnumun dibine bir kâğıt parçası sıkıştırıyor. "Yanımda biri telefon numarasını cebine soksa gırtlağını koparırdım ama sen orada dikiliyorsun, umursamıyorsun ve derse hazırsın, öyle mi?"

Ona aptal gibi göz kırpıyorum. Benimle dalga mı geçiyor? "Yani seninle flört eden kızlara kızmamı mı istiyorsun? Öyle değil.

Sanki onları durdurmaya çalışmışsın gibi. Sikini nereye soktuğun neden umurumda olsun ki?"

Daha önce ciddi şekilde kızgın göründüğünü düşündüysem, öfkesini hafife almışım. "Nox haklıydı. Sen sadece bencil bir kaltaksın. Senin gibi bir Bond'a sahip olmak için ne yaptık biz?"

Hastalıklı biriymişim gibi kolumu bırakıyor ve yolun karşısına geçerken beni beklemeden uzaklaşıyor.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu, Bağlarım benden ne kadar nefret eder ve benden uzaklaşmak isterse, o kadar çabuk tekrar harekete geçebileceğimi söylüyorum, ama içimdeki bağ onun sözleriyle harap oluyor.

Ona yetişmek için koşmak zorundayım çünkü günün bu erken saatinde geride kaldığım için Kuzey'in kıçıma girmesini gerçekten istemiyorum. İlk dersim için tam zamanında kampüse varıyoruz ve çok geçmeden bu üniversitedeki herkesin kim olduğumu tam olarak bildiği çok açık hale geliyor.

Kimse bana bakmak ya da benimle konuşmak istemiyor. Gün geçtikçe durum daha da kötüleşiyor, sınıfta her yerime oturduğumda etrafımdaki tüm sıraların boş kaldığını görüyorum. Gabe tüm gün benimle aynı sınıfta, titizlikle planlandığını bildiğim bir şey, ama her zaman benden olabildiğince uzakta oturuyor ve buradaki her öğrenci onun liderliğini takip ediyor.

Sanki vebaya yakalanmışım gibi.

Kaçak olarak geçirdiğim beş yıldan sonra, hayatım boyunca kendimi hiç buradaki kadar yalnız hissetmemiştim. Etrafta dolaşırken midemde gergin bir çarpıntı olarak başladı, ancak öğle yemeği için dışarı çıktığımızda, bu çarpıntı kavernöz bir boşluğa dönüştü. Kusmak istiyorum.

Tahvillerime seslenmeyi, bana bu şekilde davranacaklarsa tahvili asla tamamlayamayacağımı söylemeyi düşünüyorum ama bunun yerine ağzımı kapatıyorum ve elimden geldiğince görmezden geliyorum. Öğle yemeği için kafeteryaya gittiğimizde de işler daha iyiye gitmiyor. Gabe orada da gülmeye ve flört etmeye devam ediyor, bana yan gözlerle ve pis pis bakıyor.

görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. O günkü yemek seçeneklerine bakma zahmetine bile katlanmıyorum, sadece düşünmeden tabak dolusu alıyorum. Yiyecek bulmak zordu ve hiçbir şeyin ziyan olmasına izin vermezdim. Tanrı'ya şükür, hiçbir zaman açlıktan ölme noktasına gelmemiştim, ancak buna kolay erişimin de tadını çıkaracağım.

Gabe durumunu nasıl hissettiği konusunda çok daha seçici. Beslenme konusunda poster çocuğu gibi görünüyor; protein, sebze ve az miktarda nişastalı karbonhidrat. Bunu yaptığımın farkına bile varmadan ona başımı sallıyorum.

"Ne? Bok yerken bu kadar iyi göründüğümü mü sanıyorsun?" diyor ve neredeyse benimle flört ediyormuş gibi hissediyorum. Bu çocuk beni kamçılayabilir.

"Yaptığın hiçbir şey gerçekten umurumda değil," diyorum ona kayıtsız bir bakış atarak.

Gözleri bana dik dik bakıyor ve mırıldanıyor: "Taş kalpli orospu."

Evet, bu tamamen benim.

O kadar soğuk ki, bildiğimiz dünyanın sonunu durdurmaya çalışmak için kaderimde beni sevmek olan insanlardan kaçtım. Tam bir kaltak.

En yakın boş masaya oturuyorum ve zaten orada oturan üç öğrenci kalkıp uzaklaşıyor. Gözlerimi deviriyorum, artık buna bağışıklık kazanmış gibiyim ve yemeğime yumuluyorum. Pizza biraz fazla pişmiş ama yine de yeterince lezzetli.

Gabe benimle oturuyor, lanet olsun.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı?" Yemeğimin yanında söylüyorum çünkü hakkımdaki düşüncelerinin daha da alçalabileceğinden şüpheliyim.

Sağlıklı tabağının üzerinden bana sırıtıyor. "Bugün biraz ilgi görüyorsun. Herkesin senin yasak bölge olduğunu bildiğinden emin oluyorum."

Ona ağzım açık bakmaktan kendimi alamıyorum. "İlgi mi? İnsanlar bana hastalıklıymışım gibi davranıyor, ilgi duyan biri olduğundan şüpheliyim. Buradaki asıl amacın ne?"

Omuz silkiyor. "Sana söyledim, başka biriyle kaçmayı düşünmediğinden emin oluyorum. Bağlarının yeterince iyi olmadığını düşünüyor olabilirsin ama bugün birinin dikkatini çekecek şekilde giyinmişsin."

Tamam, açıkça benimle taşak geçiyor.

Kot pantolonum ve eski bir tişörtümün şıklık olduğunu düşünmesine imkân yok. Tanrım, neden böyle bir pislik olmak zorunda? Anlıyorum, hepsi benden nefret ediyor ama beni rahat bırak o zaman.

Savunmaya geçiyorum, akıllı ağzım her zaman ihtiyacım olduğunda devreye giriyor. "O zaman ne zaman bağ kurmak istiyorsun? Seni gelecek haftaya ayarlayabilirim."

Başını geriye attı. "Ne?"

Sırıtıyorum. "Beni istiyorsun, değil mi? Bu yüzden mi gittiğime bu kadar kızdın? Seni becereceğim ve bu işi bitireceğim. Sadece zamanını söyle."

Tam da aradığım etkiyi yarattı, kafası tokat yemiş gibi geriye gitti. Belli ki romantik biri, ben gittiğimde yıkılmış biri, muhtemelen benim varlığımı bile bilmeden önce tüm hayatımızı birlikte planlamıştı.

"Sanırım senin dışında herhangi bir Bond'a sahip olmayı tercih ederim," diye tıslıyor ve ben omuz silkiyorum.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Beni yemeğimle baş başa bırak, beni çiplediğin için artık hiçbir yere gidemem."

Kaşları çatılır ve sonra tabağını iterek kapıya doğru ilerler.

Nihayet. Huzur ve sessizlik.

Yaklaşık bir saniye sürer.

Sessiz, ürkek bir kız yaklaşıyor ve yavaşça karşımdaki sandalyeye çöküyor, başı öne eğik ve kahvesine uzanırken elleri hafifçe titriyor. Ona çok fazla bakmamaya çalışıyorum, belli ki onda bir şeyler var, ama gözlerim sürekli ona kayıyor.

"Umarım buraya oturmamda bir sakınca yoktur," diye mırıldanıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Tabii ki. Toplumdan dışlanmış biriyle oturmak istediğine emin misin?"

Omuz silkiyor ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Buradaki dirsek odası oldukça iyi ve Gabe sayesinde kimse buraya gelmeyecek."

Ruh halim bozuldu. "Onu tanıyor musun?"

Sert ses tonum karşısında yüzünü buruşturdu. "Tahvillerini herkes biliyor, üzgünüm. Arkadaş falan değiliz, sadece kaçtığını biliyorum çünkü... yani herkes biliyor."

Bu benim için yeni bir şey değil ama yine de acıtıyor. Ayrıldığım için ne kadar bok yediklerini merak ediyorum ve sonra North'un soğuk karşılamasını ve Nox'un nefret dolu gözlerini düşünüyorum. Hayır, umurumda olduğunu sanmıyorum.

En azından birbirlerine sahiplerdi. Benim kimsem yoktu.

"Seni rahatsız etmek istememiştim. Sadece huzur içinde yemek yemek istedim," diye mırıldanıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden huzur içinde yemiyorsun?"

Salatasını dürtüklüyor. Onun yemeği Gabe'inkinden bile daha hüzünlü görünüyor. "Ben de burada bir tür dışlanmışım. Bond'um diğer Bonded'larını tercih ediyor. Riley bana onun için yeterince iyi olmadığımı açıkça belirtti. O çoktan mezun oldu ama Giovanna hâlâ Draven'a devam ediyor. Bond'un merkezinde olmadığı için nefret ediyor, bu yüzden beni mahvetmeyi hayattaki görevi haline getirdi. İşte, sanırım şimdi ödeştik. Sen de benim tüm boktan şeylerimi biliyorsun."

Buradaki farklı kelime kullanımını kaçırmıyorum. Bağlanmış. İçinde

Dünyamızda her zaman iki ya da daha fazla kişiyle birlikte olmaya yazgılı bir Merkezi Yetenekli kişi vardır. Merkez bağını tamamladığında, seksle birlikte, saygı duyulan ve çok aranan bir şey olan Bağlanmış olurlar. Gücünüz artar ve kopmaz bir bağ kurarsınız.

Bond'u diğer kızla bunu seçti ama onunla seçmedi. Ondan zaten nefret ediyorum.

Kıyafetlerimin altında derim karıncalanıyor. "Tahvillerini reddeden biriyle takılmayı gerçekten istiyor musun? Yani, sen bunun diğer tarafındasın."

Çenemi kapatıp arkadaşlığı kabul etmeliyim, çünkü muhtemelen bana teklif edilen tek arkadaşlık bu olacak, ama bu tür şeylerde numara yapmakta hiç iyi olmadım.

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Benim kim olduğum ya da bağlarım hakkında hiçbir fikrin olmaması, senin burada arkadaş olmak için mükemmel bir insan olduğun anlamına geliyor. Bu arada benim adım Sage ve seninle takılmayı gerçekten çok isterim. Ödevlerinde sana yardımcı olabilirim, dönemin yarısına gelmenin zor olduğunu biliyorum. Ayrıca, tüm masanın bize ait olması... güzel olacak."

Sanırım bu da bir bakış açısı.

GÜNÜM lanetli olduğu için öğle yemeğinden sonraki ilk dersim Üstün Yetenekliler Tarihi. Normalde bu tam bana göre. Nereden geldiğimizi ve yeteneklerimizin nasıl geliştiğini öğrenmeyi seviyorum. Buradaki sorun ne?

Ders çizelgemde hocanın Nox Draven olduğu

yazıyor. Öldür beni şimdi.

Şimdiye kadar tanıştığım dört Tahvilim arasında bana karşı nefret ve tiksintisini en yüksek sesle dile getiren oydu.

Sage ile birlikte konferans salonuna girdiğimde, gözlerim hemen Nox'un biri kolunu okşayan ve kıkırdayan iki kız öğrenciyle konuştuğu odanın önüne çekiliyor.

Harika.

Midem bulanıyor ve aptal bağıma bunu aşmasını söylüyorum; benden nefret ediyor ve bence o bencil bir pislik. Gabe'den olabildiğince uzakta oturmak için merdivenlerden yavaşça inerken odadaki tüm gözlerin üzerimde olmasının bir faydası olmuyor,

Nox'a açık açık sırıtıyor. Yerime oturuyorum ve her şeyi görmezden geliyorum.

Tabii ki son derece seksi ve popüler, toplumumuzun temel direkleri olan ve hizmetleriyle tanınan Bond'larla sonuçlanmak zorunda kalacağım.

Tabii ki ben kötü adamım.

Yani, şu anda bu hikâyedeki kötü adam benim. Son beş yılın benim için nasıl geçtiğini öğrenecek olsalar bile... o zaman bile muhtemelen kötü adam ben olurdum. Öğreneceklerinden değil. Öğrenirlerse, ölmüş olurlar. Direniş buraya gelip hepimizi öldürdüğünde olacak. Ama ben değil, hayır, beni tutarlar.

Dürüst bir ölüm için çok değerliyim.

Tanrıya şükür Sage yanımda ve bu odanın saçmalığı karşısında gözlerimi devirebileceğim biri var. Fısıltılar incelikli bile değil, açıkça ne kadar boktan biri olduğumdan bahsediyorlar.

Oh iyi.

"Vay canına. Sana gerçekten çok kızgın, değil mi?" Sage dizüstü bilgisayarını açıp yerleşirken fısıldıyor.

Omuz silkiyorum. "Kızgın demek, bunu atlatabilir demek. Bunu aştığımızdan ve 'Fallows'un ölmesini diliyorum' evresinde olduğumuzdan oldukça eminim."

Sage yüzünü buruşturur. "Bu... gerçekten çok korkunç. Giovanna da böyle."

Yine omuz silkiyorum. Hepimizi öldürtmeden önce bu cehennem çukurundan çıkmanın bir yolunu bulmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Salon dolsa bile etrafımızdaki koltuklar boş kalıyor, sanki vebaya yakalanmışız gibi. Fısıltılar biraz bile gizli değil, buradaki hiç kimse benim hakkımda konuşmaları hakkında ne düşündüğümü umursamıyor.

Bu saçmalığın bana sağladığı hareket alanından çok keyif alıyorum.

Öndeki kızlar nihayet Nox'un yanından ayrılıp ön sıradaki yerlerini aldılar, herkes sessizleşmeye başladığında bile flörtöz kıkırdamaları salonda yüksek sesle duyuluyordu. Benim bağım

İçimin derinliklerinde bir yer kıpırdanıyor, tüm bu durumdan mutsuzum ama onu bastırıyorum.

"Pekâlâ. Herkes sakin olsun! Bugün ele almamız gereken çok şey var."

Sınıf oldukça hızlı bir şekilde sakinleşiyor, erkeklerin hepsi ona saygı duyuyor gibi görünüyor ve sınıftaki kızların hepsi ona bakıyor. Bağlanmış olan kızlar bile ona takdirle bakıyor, bunu anlıyorum.

Gerçekten çok seksi ama aynı zamanda sikin teki, yani sanırım kendi kendini dengeliyor.

Derse başlarken bana bir kez bile bakmıyor ama konuştuğu süre boyunca ön sıradaki kızlara flörtöz sırıtışlar atıyor. "Geçen hafta Üstün Yetenekliler bölünmesinin başlangıcında ve Direniş'in yükselişinde kalmıştık. Direniş'in Üstün Yeteneklilere karşı şiddet eylemi olarak yaptığı ilk şeyi hatırlayan var mı?"

Kızlardan biri ellerini kaldırıyor, göğsünü dışarı çıkarıyor ve sanki bir konferans salonunda değil de bir porno setindeymiş gibi sırtını kamburlaştırıyor. Kahretsin, önümüzdeki üç yılı bu kızlarla burada kapana kısılmış olarak geçirme düşüncesi... hayır, bu tamamen yeni bir berbatlık katmanı.

Nox ona seslenirken sırıtıyor ve o da cevap verirken ona gülümsüyor, "Üstün Yeteneklilerden doğan tüm Yeteneksizleri buldular. Anomalileri ve Bağları olmayanları. Sonra onları avladılar ve soyumuza layık olmadıklarını iddia ederek öldürdüler."

Sikeyim.

Nox'un tam olarak ne düşündüğünü biliyorum ama hiçbir şey beni onun o karanlık bakışlarını bana çevirmesine hazırlayamaz. Sage sandalyesinde kıpırdanıyor, artık bize doğru çevrilmiş olan yakıcı bakışlarından rahatsız ama endişelenmemeli. Peşinde olduğu benim kanım.

"Fallows, bir gösteri için bana katıl." Nox'un gözleri damgalayıcı bir meydan okumayla bana bakıyor ve tüm sınıfın da bana bakmak için döndüğünü hissettiğimde derim diken diken oluyor. Elimi kaldırıyorum

Çene, ne kadar rahatsız olsam da, o pisliğe karşı geri adım atmayacağım.

Onun için neleri feda ettiğim hakkında hiçbir fikri yok.

Ayağa kalkıyorum ve sınıfın önüne gelene kadar sıralarda yürüyorum, tüm amfi bana bakıyor. Ön sıradaki kızların kıkırdamaları saçmalık sınırında ve sesleri on iki yaşındaki çocuklar gibi çıkıyor.

"Yeteneksiz Tahviller nadirdir ama maalesef olurlar. Buradaki Oleander, işlerin ters gittiği durumların en iyi örneği."

Zorlanıyorum ama kıkırdamalar ve fısıldaşmalar başladığında yüzümü boş tutuyorum. Gabe bir elini yüzüne sürüyor ama Nox'u durdurmak için hareket etmiyor, dostlukları ve birbirlerine olan sadakatleri paylaştığımız zayıf bağdan çok daha güçlü.

Sırtımı döndüğümü düşündüğü kişi.

"Hepsi de ortalamanın üzerinde güç ve yeteneklere sahip beş Bağ'ı var ama yine de... hiçbir şeyi yok. Hiçbir yeteneği, hiçbir yakınlığı, kesinlikle onu yanında tutmaya değecek hiçbir şeyi yok."

Fısıltılar yükseliyor ve ben onları engellemek için savaşıyorum. Ne düşündüklerini biliyorum, böylesine büyük bir gösteride kendi Bond'um tarafından reddedildim, ama bu onun bana daha önce söylemediği bir şey değil.

"Biz Direniş gibi değiliz, bu yüzden insanları toplumumuzda gerçek bir işe yaramadan doğdukları için öldürmüyoruz, ancak tarihimizi hatırlamak önemli, sence de öyle değil mi Fallows?"

Hepsine bakıyorum ve yüzlerini ezberliyorum.

Şu anda hepsini gözümü kırpmadan öldürebilirim ama bana ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar ben bir canavar değilim. Ben bu bokun üstündeyim.

Mantramı kafamın içinde tekrar ediyorum. Nefret edilmek ve hayatta olmak daha iyi, acı çekmek bir katil olmaktan daha iyi, yalnız ve güvende olmak daha iyi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SAGE beni ders çalışmak için yurttaki odasına davet ediyor ama telefonumdan konumu kontrol ettiğimde North'un bana verdiği alanın dışında olduğunu görüyorum ve bugün o göt herifle uğraşmak istemiyorum. Hele de sikik kardeşi beni birinci sınıfların yarısının önünde rezil ettikten sonra.

Sikeyim.

Yeteneğimin ortaya çıkıp oynamak istediği ve bunun olamayacağı anlamına gelen o özel öfke türünü hissetmeden bunu düşünemiyorum. Yine de bir saniye kadar düşünmeme izin veriyorum. Sadece öfkemi biraz dindirmek için.

Bunun yerine, kendi yurt odama dönüp... oturdum ve gerçekten üzüldüm. Gün ışığında oda daha da kasvetli görünüyor. Çıplak duvarlar, boş dolaplar ve insanoğlunun bildiği en boktan yatak. Gerçekten, daha iyi yatakları olan evsiz barınaklarında uyudum ve battaniyeler cızırtılı bir kabus.

Ayrıca sadece sekiz dolarım var, yani yeni bir şey almak bütçemde yok.

Çantalarımı boşaltıyorum ve kalan az sayıdaki kıyafetimi gözden geçiriyorum. Biraz makyaj malzemesi ve üç çift ayakkabı var. Pek iyi değil, ayakkabılar benim hayatımın bir parçası ve Taktik Ekibi geride hayatımın en iyi ikinci el alışverişi olan bir çift deri bilek botu bıraktı. Bu kaybın beni ne kadar incittiğini itiraf etmeyi reddediyorum.

Gözyaşları olabilir.

Sonra telefonumda North'un bana verdiği çevreye uyan işleri araştırmak için birkaç saat harcadım, ancak hiçbir saat onun aptal sokağa çıkma yasağına uymuyor. Görünüşe göre para kazanma şansım kalmadı ve bu boktan odada sıkışıp kaldım.

Hayatımı sikeyim.

Kaçarken bile, mekanlarımı şirinleştirmek için küçük sanat eserleri ve biblolar bulmayı başardım. Benim de bir arabam vardı. Bu konuda North'la konuşmam gerekecek çünkü benim adıma kayıtlı ve onu terk ettiğim için ceza yemem gerekmiyor.

Kahretsin, keşke arabamı geri alabilseydim.

Buradaki asıl sorun katil GPS çipi. Onu çıkarabilirsem bir sonraki otobüsle buradan giderim... ya da otostopla Doğu kıyısına giderim. Ya da belki Kanada'ya. Bunun için pasaporta ihtiyacım var.

Sikeyim.

Sonunda dışarısı kararıyor ve yatmaya hazırlanmak için boktan küçük odamda yeterince sıkılıyorum. Yurttaki duşlar, tüm fısıltılar ve dedikodular sayesinde özel bir cehennem türüdür, ancak günün bu yerin hayalet bir kasaba olduğu zamanlar olduğunu fark etmek için çok fazla beyin fonksiyonu gerekmez ve bunu kendi avantajıma kullanırım.

Odamda saçımı kuruturken telefonuma bir mesaj geldi.

Garip.

Numaram sadece Sage'de var ve o da şu anda işte. Birlikte çalışmak için zaman bulabilmemiz için bana haftanın nasıl geçtiğine dair temel bir özet verdi bile. Tahvillerimden hangisi bana karşı yepyeni bir nefret kampanyası başlatırsa diye kendimi hazırlıyorum, çünkü Kuzey'in hepsine numaramı verdiğinden eminim, ancak kontrol ettiğimde son Tahvilimden, şu ana kadar kayıp olan kişiden bir mesaj buluyorum.

Yazdığı metni bir, iki, sekiz kez okurken yatağa yığılıyorum.

Sikeyim.

Bence önce burada buluşmalıyız. Adım Atlas Bassinger ve ülkenin diğer ucunda yaşıyorum. Dönemi bitirip size geliyorum, üniversitem dönem ortasında geçiş yapmama izin vermedi, yoksa şimdi orada olurdum. Umarım bunu anlayabilirsiniz.

Tanrım, sanırım her şeyi bırakıp bana gelmediği için benden af diliyor. Ben! Cevap vermeden önce bir saniye daha telefonuma bakıyorum, onun için en kötü seçenek olduğumu söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

Diğerleriyle konuştun mu? Neden her şeyi bırakıp bana gelmene gerek olmadığı konusunda söyleyecek çok şeyleri olduğuna eminim.

Cevabı çok daha hızlı.

Bond'um hakkındaki fikirleri umurumda değil. Kan tahlillerim geldiğinde onlarla konuştum ve bana kaçtığını söylediler. Diğerleri gibi aptal değilim, kaçmak zorunda olduğun için kaçtın. Bunu biliyorum. En kısa zamanda orada olacağım ve eğer bu senin için yeterince hızlı değilse, şimdi gelir ve döneme yeniden başlarım.

Midem bulanıyor. Saçımı kuruladığım havluyu yere bırakıyorum ve tamamen telefonuma odaklanıyorum.

Bunu yapamazsın! Seni yeterince beklettim ve dürüst olmak gerekirse, hala burada kalmaya pek hevesli değilim.

Bu küçük nezaket kırıntısı karşısında ağlayabilir, telefonuma bakıp hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdim ama bu içimdeki barajı yıkabilirdi ve bu noktada kendi travmamı bölümlere ayırma konusunda tam bir uzmanım. Telefonum elimde tekrar çaldığında tereddüt ediyorum, sonra derin bir nefes alıp bakıyorum.

Kendini tanıt, Bond. Sen ve benden başka bir şey hakkında konuşmak istemiyorum. Önümüzdeki iki ayı atlatmamı sağlayacak şey bu.

Yutkunuyorum. Biraz dürüstlükten ne zarar gelir ki? Ona benden nefret etmemesini sağlayacak kadarını söyleyebilirim ama ikimizi de tehlikeye atacak kadarını değil. Ayrıca, kısa mesajlar normalde olduğumdan biraz daha dürüst olmama yardımcı oluyor, örneğin

Binlerce mil uzakta olması, burada söylediğim hiçbir şeyin gerçekten önemli olmadığı anlamına geliyor sanırım. Tüm bunlar gelecekteki Oli'nin sorunu ve lanet olsun, şu anda onu düşünmek istemiyorum çünkü şansım varsa, o buraya gelmeden ben gitmiş olacağım. Ben her zaman anı yaşayan bir insan oldum.

Hayatın için kaçarken öyle olmalısın.

Benim hakkımda söylenecek bir şey yok. Adım Oleander Fallows, on dokuz yaşındayım ve burada olmak istemiyorum. Bir TacTeam tarafından bulundum ve Konsey beni buraya geri getirmelerini sağladı. Bana GPS takip cihazı taktılar, bu yüzden buradan ayrılmamın bir yolu yok. Henüz değil.

Telefon çaldığında mesaj henüz teslim edilmiş olarak görünüyordu. Aman Tanrım. Bir süre telefona baktım ve sonra elim titreyerek aramasına cevap verdim.

"Hey, GPS takip cihazı da ne demek?"

Sesi ılık bal gibi, tamamen sıvı ve yatıştırıcı. Kendi sesimi sakin tutmaya çalışıyorum ama içinde olmak zor bir durum. Kahretsin, neden ona bir şey söyledim ki? Tam olarak ne bekliyordum ki?

Boğazımı temizliyorum. "Konsey beni yere yatırdı ve ben mücadele ederken derimin altına bir GPS takip cihazı yerleştirdi. Eğer odadaki Üstün Yetenekliler beni felç etmeseydi mücadele edebilirdim. Üzerinde bir koruma var, bu yüzden kendim çıkaramıyorum. Görünüşe göre, diğer Bağlarımdan biri çok önemli bir adam ve onu özerkliğimin elimden alınmasına neden olacak kadar kızdırmışım."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Şimdi geleceğim, üniversite derslerimi sikeyim" dedi.

Yanaklarım kızarıyor. "Bu benim suçum. Ben kaçtım. Bunu da unutmama asla izin vermeyecekler. Kahretsin, onların yerinde olsaydım muhtemelen ben de kendimden nefret ederdim."

Homurdanıyor ve arka planda etrafı karıştırdığını duyuyorum. Araba anahtarı ya da uçak bileti almak için bir dizüstü bilgisayar aramıyor olması için dua ediyorum. "Yine de bir nedenin vardı, değil mi? Sadece eğlenmek için gitmedin."

Alay ediyorum. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Burada tam bir pislik olabilirim."

Bana ters ters bakıyor ve yüzünde alaycı bir sırıtış olduğunu hayal ediyorum. North'un bana verdiği dosyadaki küçük fotoğraf dışında neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok ama ses tonunda şu anda kendini beğenmişlik ve flört dolu olduğunu söyleyen bir şey var. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma Bond. Beni geride bırakmanın imkânı yok, bilerek değil."

Onun sakinliği ve bana olan sarsılmaz inancı ayaklarımı yerden kesiyor ve yatağıma yığılıyorum. "Böyle düşünmen çok küstahça, tam bir sürtük olabilirim. Lanet olsun, zaten bir önemi yok. Ne kadar iyi olursan ol, bunların hiçbiri hakkında konuşamam."

Bana doğru homurdanıyor. "Tamam, siktir et, hemen şimdi bir uçuş rezervasyonu yapıyorum."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Yapamazsın, bunu bana karşı da kullanırlar. Sadece... belki bazen arayıp mesajlaşabiliriz? Benden nefret etmeyen biriyle konuşmak güzel olurdu sanırım."

Telefonda kıkırdıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Evet, Bond'umu tanımak istiyorum. Bu şekilde seks araya girmeden bunu yapabiliriz, gerçi itiraf etmeliyim ki bunu kaçıran tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni çok daha mutlu ediyor. Hepsinin sana kızgın kalmasını tercih ederim, böylece önce ben seni tadabilirim."

Sikeyim.

Bu harika değil mi?

Ne yazık ki hiçbiri benim tadıma bakamıyor.

Asla.

Güvende tutmak için kaçtığım her şeyi riske atmadan olmaz.

Elimde telefonum ve Atlas'tan gelen tatlı mesajlar kafamın içinde zıplarken küçük, rahatsız yatağımda uyuyakalıyorum. O çok... normal. Korkunç derecede normal, benimle flört ediyor ve hayatımla ilgileniyor, sanki ilk kez tanışan iki normal insanmışız ve bir ton yükü olan Bond'lar değilmişiz gibi.

Buradan nasıl çıkacağımı bulmadan önce Draven'a ulaşırsa diğer Tahvillerimin onun hakkında ne düşüneceğini bilmek istemiyorum.

Önümüzdeki birkaç günlük dersleri kimseyi öldürmeden atlatıyorum ki bu tam bir mucize çünkü burası pisliklerle ve kaba sürtüklerle dolu. Sage tüm ortak sınıflarımızda ve yemek yerken kafeteryada benimle kalıyor. Hâlâ sessiz ve biraz kırık görünümlü ama ne kadar çok takılırsak o kadar açılıyor.

Bond'u tam bir pislik.

Benim bile ötesinde. Tamam, belki ağzı Nox'unki kadar kötü değil ve North kadar otoriter değil ama tüm hayatlarını birlikte geçirdikten sonra Giovanna için onu terk etmesi... tam bir pislik. En azından Bağlarımın benden nefret etmek için bir nedeni olduğunu biliyorum. Onlara ihanet ettim... Onların gözünde, onları terk ettim.

Sage çok tatlı bir insan ve herkesten yediği boklar çok iğrenç.

Cuma günü huysuz bir şekilde uyanıyorum ve günün üstesinden gelmeye hiç hazır değilim, çünkü sabah derslerimden sonra sadece bir öğleden sonra dersim var, ancak bu işkence gibi görünen üç saatlik bir blok. Hangi dersin bu kadar zamana ihtiyacı olabilir ki? Sanki ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi 'TT' olarak kısaltılmış bir şey.

Sage'e bu konuda soru sorduğumda, sanki idam sehpasına gönderiliyormuşum gibi yüzünü buruşturuyor ve dudağını çiğniyor.

"Ne? Tanrım, North beni neye bulaştırdı?"

Kelimeleri karıştırıyor. "TT'nin açılımı... Taktiksel Eğitim. Bunu sadece bir gün Taktik Ekip Gücü'ne katılmayı planlıyorsanız alırsınız. Oldukça acımasız. Bir yeteneğiniz olmadığını biliyorum, o yüzden... neden kayıt yaptırdığınızı bilmiyorum."

Sikeyim.

Beni yandan, baş aşağı ve pazar günleri iki kez becer.

Bir gün, bu yerden ve Tahvillerimden gerçekten çok uzaklaştığımda, North'a bir mektup göndereceğim ve ona tam olarak ne tür bir pislik olduğunu söyleyeceğim. Bunu en iyi el yazımla, düzgün bir kırtasiye kağıdına yazacağım, çünkü bu bokun onu daha da keseceğini hissediyorum, lanet olası psikopat.

"Doğru. Yani gerçekten çok zor antrenmanlara falan mı tabi tutulacağım?"

Sage yüzünü buruşturur. "Evet, ilk birkaç saat için. Sonra... bazı senaryolar çalıştıracaklar. Bence bu dersten nefret edeceksin."

Senaryolar mı?

Yüzüme bakıp iç geçiriyor ve bu kötü haberi vermekten nefret ettiği belli olan bir ifadeyle devam ediyor: "Kampüste üç farklı eğitim kursu var. Hepsi de tehlikelerle dolu ve bir takıma katılıp kendi yolunuzu çizmeniz gerekiyor. Mezun olmak için tüm kursları geçmek zorundasınız... umarım sizi gerçekten iyi bir takıma verirler."

İyi bir takıma girmemin imkanı yok.

Öğretmen Nox ya da North'un arkadaşı olmasa bile, bu tür konularda tecrübesi olan insanlarla bir arada olup onları aşağı çekmem mümkün değil. Diğer deneyimsiz ve eksik öğrencilerle birlikte olacağım ve her derste kıçıma tekmeyi yiyeceğim.

Gabe, her zamanki çatık kaşlı gölgemiz olarak ikimizi de sabah derslerimize kadar takip ediyor. Etrafımda olmasına o kadar alıştım ki, ona olan bağlılığım göğsümde inlemeseydi, artık varlığını fark etmezdim.

Acaba bu duyguya alışabilecek miyim, aramızdaki uçurumdan dolayı göğsümde hissettiğim keskin ve şiddetli ağrılar vücudumdaki arka plan gürültüsüne dönüşecek ve artık farkına bile varmayacak mıyım?

Umarım öyledir.

Odamda tek başıma geçirmeye ve çalışmaya zorlandığım zaman şimdiden sınıf çalışmalarımı geliştirmeye başladı. İlk gün yaşadığım bunaltıcı duygu hafifledi ve artık dersler sırasında boğulmuyorum. Hatta Sage benim notlarımın onunkilerden daha iyi olduğunu söylüyor ki bu da beni kendini beğenmiş bir sürtük yapıyor çünkü o tam bir dahi.

Kaçarken hayatımı tamamen mahvetmediğimi bilmek güzel.

Gabe'in düşünceli varlığı etrafımızdaki sandalyeleri boş tutuyor ama bir yığın arkadaş edinmek umurumda değil. Sage tatlı, nazik ve biraz açılınca da çok komik biri ve tek ihtiyacım olan da bu.

Öğle yemeğinde birlikte oturuyoruz ve zaman dolduğunda bir an tereddüt ediyor. "İstersen seni eğitim merkezine kadar götürebilirim."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum ve başımı Gabe'e doğru sallıyorum, o da zaten bize doğru geliyor. "Hapishane memurumun beni oraya yönlendireceğinden oldukça eminim, ama teşekkürler. Ne kadar kötü olduğu konusunda ağlamak için sana sonra mesaj atarım."

Yüzünü buruşturur ve Gabe'e bakar. "Seni kıskanmıyorum. Ailem bu yıl sırf kendimi savunmayı öğrenmem için bu dersi almamı istedi ama ben insanları gerçekten ateşe verebileceğimi, yani iyi olduğumu söyledim. Birkaç yıl önce hapşırdığım için neredeyse küçük kardeşimi öldürüyordum, bu yüzden cesaretlendirilmeye değil kontrole ihtiyacım var."

Ona kıkırdıyorum, çünkü gerçekten o kadar yakın olduğundan şüpheliyim ve el sallayarak onu gönderiyorum. Kulağa delicesine sıkıcı gelen ve geçmek için sol böbreğimi verebileceğim bir politika dersine gidiyor. Diğer öğrencilerin, pislik Bond'u sayesinde hastalıklı biriymiş gibi ondan uzak durmalarını izlerken gözlerim kısılıyor.

Hepsinin canı cehenneme.

Belki de bu aptal GPS çipiyle buradan nasıl çıkacağımı bulduğumda onu benimle birlikte koşmaya ikna etmeye çalışırım... ama o zaman sadece sosyal hedefleme değil, tehlikede de olur.

"Ona aşık olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye homurdanıyor Gabe ve ben de ona gözlerimi deviriyorum.

"İşkence seanslarına gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Sanırım bu dersi seviyorsun, en sevdiğin ders, değil mi? İğrenç."

Oflayıp puflayarak uzaklaşıyor, adımları o kadar büyük ki ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor. "Başarıyorum ama bu sevdiğim anlamına gelmiyor. Vivian tam bir baş belası ve hepimizi öldürmeye çalışıyor. Umarım formundasındır, yoksa bu senin için berbat olacak."

Ona yetişmek için nefes nefese kaldığımı düşünürsek, bugün öleceğim. Kendimi yerin dibine sokacağım ve öleceğim.

Eğitim merkezi kampüsün uzak tarafında ve ön tarafta çitlerle çevrili, kesinlikle üniversite öğrencileri için değil de Deniz Piyadeleri için yapılmış gibi görünen bir eğitim sahası var. Yutkunuyorum, ödüm kopuyor ve Gabe bana bir pislikmişim gibi gülüyor. Dehşete düşmemden gerçekten zevk alıyormuş gibi bir hali var ve ona dokunmamak için elimden geleni yapmasaydım, muhtemelen onu yumruklardım.

Ayrıca muhtemelen bir duvarı yumruklamak gibi olurdu.

Etrafımızdaki diğer öğrencilerin hepsi çok atletik, uzun boylu ve kaslıydı ve burada sadece ölmeyeceğim, aynı zamanda tamamen aşağılanacağım da çok açıktı.

Hayatımı sikeyim, Kuzey Draven'ı da ait olduğu yere, cehenneme göndereyim.

Kapıyı açmadan önce diğer Bond'larımdan birinin sınıfta olduğunu biliyorum. Onun Gryphon olduğunu hemen anlıyorum, çünkü dört Bond'dan sadece o var.

Burada, Oregon'da, etrafında hiç vakit geçirmediğim. Burada olduğu için garip bir şekilde gergin hissediyorum, gelebileceği tüm derslerim arasında en çok endişelendiğim dersi mi seçti?

Oradaki en hızlı ya da en güçlü kız ben olmayacağım. Kendimi savunmayı biliyorum ama biriyle gerçekten dövüşmek konusunda çok az bilgim var ve bir tür senaryoya veya dövüşe sokulduğumuz anda başarısız olacağım çünkü kimsenin güçlerim olduğunu bile bilmemesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Başarısız olmamı izleyecek.

Onda bağımı etkilemek isteyen bir şey var. Bu çok aptalca. Gabe, North ya da Nox denen o pislik umurumda değil. Nox beni sınıfın önüne çekip diğer tüm öğrencilerin önünde sanki hiçbir şey olmamış gibi rezil etmişti ve bağım sinirlenmiş olsa da bunu ondan da bekliyordum.

Gryphon'da beni kırabilecek bir şey var.

Gabe kapıyı iterek açıyor ve sırıtarak beni içeri buyur ediyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gabe'in izinden gidip soyunma odalarına giriyorum ve çantamı bana tahsis edilen dolaba bırakıyorum, üzerinde Fallows yazan bir etiket yapıştırılmış bile. Üzerinde bir üniforma ve dolabın şifresinin yazılı olduğu bir kâğıt var.

Diğer kızlar üniformalarını giyerken gülüşüp konuşuyorlar ve hepsinin çok sıkı göründüğünü fark etmeden edemiyorum. Başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerini hiçbir zaman vücudumdan utanacak kadar önemsememiştim ama kendi eksiklerimin de hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Ben öleceğim.

Şort çok kısa ve gömlek çok uzun, bu yüzden neredeyse hiç alt giymemişim gibi görünüyor. Diğer kızların hiçbiri benimle konuşmaya çalışmıyor ama hepsi bana hastalıklıymışım gibi bakıyor, fısıldıyor ve incelik göstermeye bile çalışmadan mırıldanıyorlar.

Antrenman salonuna geri dönmeden önce derin bir nefes alıyorum, sadece kendimi toparlamak ve bunu atlatmak için içsel bir güç bulmaya çalışıyorum ama... hiçbir şey yok. İçimde cesaret ve güvenle dolup taşan gizli bir kuyu yok.

Yine de bir yığın huysuzluk ve kendinden nefret etme var, bu yüzden bunun yerine onları çekip en iyisini umabilirim.

Gabe soyunma odasının dışındaki duvara yaslanmış, futbol takımından bazı arkadaşlarıyla gülüşüp şakalaşıyor. Ben dışarı çıktığımda hepsi sessizleşiyor, sanki hepsi telepatik olarak benim ne kadar boktan biri olduğumu konuşuyormuş gibi birbirlerine bakıyorlar. Siktir, öyle de olabilirler, tüm bildiğim ve umursadığım bu.

"Ben de peşinden gelmek üzereydim. Vivian'dan saklanamazsın, biliyorsun. O da senin peşinden buraya gelirdi."

Omuz silkiyorum ve bu sert Vivian'ın bir erkek olmasından duyduğum şaşkınlığı gizlemeye çalışıyorum. Tabii ki beni itip kakacak ve hayatımı mahvedecek başka bir erkek olacaktı. Gabe sessizliğim karşısında gözlerini deviriyor, arkadaşlarına şov yapıyor çünkü belli ki reddedilmemin onu ne kadar incittiğini bilmelerini istemiyor. Bu benim için çok açık ama sanki ben burada durup dinlemiyormuşum gibi hepsi onun kusurlu Bond'u hakkında şakalar yapmaya başlıyor.

Siktiğimin domuzları.

Onlardan uzaklaşıp grubun önüne gidiyorum ve Gryphon'u Tac kıyafetleri içinde, bu sabah uyandığı ve üniversite öğrencileriyle uğraşmak zorunda kaldığı için dünyaya kızmış gibi görünen çok yaşlı, çok yuvarlak bir adamla birlikte orada dururken buluyorum.

Bunun farkındayım çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Gryphon soğuk ve ilgisiz gözlerle bana bakıyor ve sonra bakışlarını kaçırıyor, bu bağımın hiç hoşuna gitmiyor ama bu duyguyu bir kenara itiyorum. Vivian benimle çok daha fazla ilgileniyor, kaşlarını çatıyor ve beni süzüyor.

"Bond sen misin? Yaklaşık on iki yaşında görünüyorsun, burada olmak için yeterince büyük olduğuna emin misin?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır, artık gidebilir miyim?"

Gryphon küstahlığımı görmezden geliyor ve etrafımda dolaşarak sınıfın geri kalanına emirler yağdırmaya başlıyor, onları tamamlamaktansa Sage'in beni ateşe vermesini tercih edeceğim bir antrenman turuna yönlendiriyor.

Gryphon tekrar yanıma gelirken Vivian bana tekrar bakıyor ve "Daha fazlasını bekliyordum. Hediyen ne? Sen

benim için iyi bir şey olsa iyi olur."

Onun için mi? Bu çok garip. Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey. Sana verecek bir şeyim yok."

Gryphon kaşlarını çatarken gözleri benimkilere kayıyor ama en kötü kabuslarını nihayet doğruladığım konusunda yorum yapmıyor; hediyesiz bir Bond.

Lanet olsun, keşke doğru olsaydı.

Vivian'ın gözleri daha da kısılıyor, neredeyse kapanacakmış gibi bakıyor, ağzı kapanıyor, "Bu tavrı senden söküp alacağım, biliyorsun. Gün bitmeden kırılacaksın, eminim."

Tanrım, muhtemelen. On dakika dayanabilirsem şanslıyım, ama ona bunu söyleme zevkini tattırmıyorum. Sadece beni yönlendirmeye başlamasını bekliyorum.

Düşündüğümden çok daha kötü.

Vivian kondisyonumun ne durumda olduğunu ölçebilmek için bana kendi parkurumu yaptırıyor ve ciğerlerim bir dakika içinde çığlık atmaya başlıyor. Yarım saat sonra bacaklarımı hissedemez hale geldim. Bir saat sonra kan tadı alabiliyor ve görüşümün köşelerinde beyaz noktalar görebiliyorum.

Sadece inatçı irademsayesinde devam edebiliyorum.

Gryphon antrenmanın bu bölümünün bittiğini bildirmek için düdüğü keskin bir şekilde çaldığında, hala çalışan tek kişinin ben olduğumu, diğer herkesin oturup su içtiğini ve eliptik bisiklette kıçımın terlemesini izlediğini görünce şok oldum.

Bir yığın halinde yere yığılmak istiyorum ama sonra Gryphon sesleniyor, "Isınma turunuz bitti, kıçınızı kaldırıp kontrol odasına gelin ki bugünkü ders planının üzerinden geçebilelim."

Isınma mı?

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Birini öldürmek istiyorum, bunu o kadar çok istiyorum ki yeteneğim göğsümde kıpırdanıyor ve ona sakin olmasını söylemek zorunda kalıyorum çünkü şu anda ya da hiçbir zaman gerçekten saldıramıyorum.

Bacaklarımı çalıştırmak için üç deneme yapmam gerekiyor ama grubun peşinden tökezleyerek binanın içinden geçiyorum ve güvenlik ekranlarıyla dolu bir toplantı odasına benzeyen kontrol odasına geliyorum. Hepsi açık ve boş engelli parkurları gösteriyor, ağlamak isteyene kadar görüntüler arasında geziniyorum, her biri geçilmesi imkansız görünüyor.

Gabe yanımdaki duvara yaslanmış, elindeki su şişesini yudumlarken gözleri Gryphon'da. Biraz içmek için can atıyorum ama ondan bunu istememin imkânı yok. En az elli öğrenciyle birlikte bu odaya tıkılmışken, hepsi beni dinleyip yargılarken olmaz, çünkü tüm kampüs onun bana "defol git" dediğini duyacak.

Ben de Vivian'a ve sınıfın önündeki çatık kaşlı Bond'uma odaklanıyorum.

"Kolay bir şeye bağlı kalacağız. İki takıma ayrılacaksınız ve herkesi parkurdan ilk geçiren kazanacak. Basit," diyor Vivian, herkese kaşlarını çatarak, ama beni bir an bile yanıltmıyor.

Bunun kolay bir tarafı yok. İmkansız görünüyor, acayip imkansız ve kırmızı takımdaki insanların isimlerini söylediğinde, beni gruba yerleştirmek için benimkini söylediğinde çıkan inleme ve sızlanma seslerine şaşırmıyorum.

Muhtemelen takımımın sahip olduğu en ölü ağırlık olacağım.

Takımlar belirlendikten sonra herkes yan odaya geçiyor ve kırmızı ya da mavi kol bantlarını kapıp bağlıyor. Takımımdaki birden fazla kişi, varlığım sayesinde mahkum edildiğime dair küçümseyici yorumlar yapıyor ama kavga başlatmak istesem bile yapamıyorum.

Yardım almadan bu kursu geçmemin hiçbir yolu yok ve burada bana küçümseyerek bakmayan tek bir kişi bile yok.

Kendi tahvillerimi bile.

Tamam, muhtemelen kullanmak için en iyi örnek bu değil çünkü tabii ki reddettiğim tahvillerin ikisi de benimle aynı lanet odada olmaktansa kendi derilerini soymayı tercih edecekmiş gibi etrafa bakıyorlar. Bugün buradan çıkar çıkmaz dekanın ofisine gidip program değişikliği talep edeceğim. Bütün yıl bu boku yapmayacağım. Antrenman ve egzersizlerle başa çıkabilirim - acımasız ama yapılabilir - ama beni nalları dikerken izlemekten başka bir şey istemeyen diğer öğrencilerle çalışmak?

Hayır.

Hayır, teşekkür ederim.

Bir kol bandı alan son kişi benim ve Vivian kaşlarını çatarak onu takmamı izliyor. Emniyete alınca ona bakıyorum ve o da başını sallayarak beni durduğu yere doğru yönlendiriyor. Derin bir nefes alıyorum ve bana atacağı her türlü saçmalığa karşı kendimi hazırlıyorum.

Yaşlı bir adam, yüzü biraz bitkin ve yaralı ve konuştuğunda üst dudağındaki kalın beyaz çizgi sesi biraz bozuyor ve ona hafif bir pelteklik veriyor. "Burada dezavantajlı durumdasın çünkü diğer herkes bu kursa daha önce katılmış ve yol yordam biliyor. Bu seferlik seni Bond'unla eşleştireceğim, böylece o sana yardımcı olabilir."

Yüce Tanrım, hayır. "Bunu istediğinden şüpheliyim. Sorun değil, ölürsem en azından bunu bir daha yapmak zorunda kalmam."

Şaka yaptığımı sanıyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor ama sonra omzumun üzerinden Gabe'in şu anda takındığı surata bakıp omuz silkiyor. "Sen bilirsin, ben bağ saçmalıklarına karışmam. Sınıfta düşük seviyeli yeteneklere sahip üç kişi daha var, hepsi de iyi durumda ama hepsinin Bonded'ları yanlarında ve senden daha iyi durumdalar."

Harika.

Mükemmel. Mükemmel. Başımı sallıyorum ve Gabe'in sanki onu çok kızdırmış gibi kaşlarını çatarak yere baktığı duvara doğru ilerliyorum. Oda o kadar gürültülü ki, "Kahretsin, keşke hiç dönmeseydin" diye mırıldandığını neredeyse duymuyorum.

MAVİ EKİP parkurun sol tarafından, kırmızı ekip ise sağ tarafından içeri alınıyor. Ben grubun arka tarafında kalıyorum, çoğunlukla yoldan uzak durmak için ama aynı zamanda insanların tam olarak nereye gittiğini görebilmek için. Buradaki amaç tüm parkuru koşmak ve dışarıda kalmamak ve şu anda diğer herkese göre dezavantajlıyım, bu yüzden kendime ne kadar avantaj sağlayabilirsem yardımcı olacaktır.

Ön tarafta bir grup erkek var, birbirleriyle itişip kakışıyor ve gözlerimi döndüren o aşırı abartılı kabadayılıkla alay ediyorlar ve bir grup kız da onların maskaralıklarına kıkırdıyor. Hepsi de minicik şortlar ve daracık atletler giymişler, bir sürü sıkı tenleri görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ben burada büyük boy üniforma içinde bir patates çuvalı gibi görünürken, hepsinin ne kadar harika göründüğünü kıskanıyorum. Dış görünüşüme her zaman önem vermişimdir ama burada, herkesin fısıltıları ve yargılayıcı bakışlarıyla çevriliyken, birdenbire her bir kusurumun aşırı farkına vardım.

Kıçım, Gabe'e bakan kızın salladığı muhteşem kıça hiç benzemiyor. Kıza göz kırpmadan önce bir saniyeliğine başının üzerinden göz göze geliyoruz, beni kıskançlığa sürükleme çabasında kararlı. Bağlarım mutlu değil ama onu yine göğsümün içine itiyorum çünkü siktir et onu.

Beni istemediğini çoktan belli etti, beni kızdırmak için yaptığı tüm maskaralıklar çocukça.

Bir zil sesi duyulup kapılar açıldığında ben hâlâ diğer kızlardan sahip olmak istediğim özellikleri seçmekle meşguldüm. Gabe kursa ilk girenlerden biri oldu, odadan dışarı fırladı ve kapının hemen yanındaki sık ağaç kümesinin içinde kayboldu. Yavaşça yaklaşıp Vivian ve Gryphon'un düşünceli figürlerine bakıyorum ve sonunda parkura giriyorum.

İçine girdiğinizde çok daha büyük oluyor.

Çok geniş bir alanı kapsadığını, çitlerin kilometrelerce uzandığını biliyordum ama kapı arkamdan gürültüyle kapandığı anda boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı anladım.

Tek iyi yanı, yeteneklerimizi kullanmamamız gerekiyor, bu yüzden benim için eşit bir oyun alanı. Bekle, hayır, yine de adil değil, çünkü diğer herkes kursu daha önce koştu ve ne bekleyeceğini biliyor ve ayrıca hepsinin yırtık olması ve benim olmamam gibi küçük bir gerçek var, ama en azından kimse kafama ateş topları fırlatmayacak ya da şekil değiştirmeyecek ya da, kahretsin, görünmez olup boğazımı kesmeyecek.

Tamam, bu sonuncusu benim dramatikliğimin ortaya çıkması olabilir.

Yapmam gereken ilk şey, gerçek olamayacağından emin olduğum bir nehre doğru koşmak. Bu programa harcanan kaynak çılgınca olmalı. Draven'ların acayip zengin olduğunu zaten bilmiyor olsaydım, şimdi bilirdim. Diğer öğrenciler hep birlikte geçiyorlar, gülüyorlar ve birbirleriyle şakalaşıyorlar çünkü bu onlar için normal bir şey ve ben üzüntüyle şortuma ve ayakkabılarıma bakıyorum.

Parkurun geri kalanını ıslak ayakkabılarla koşmak gerçek bir işkence olacak. Onları çıkarabilirim, bunun bana kazandıracağı zaman kimin umurunda, ama ya orada keskin kayalar ya da... yaratıklar varsa?

Suyun içinde olabilecek herhangi bir canlıyı düşünürsem, çığlık atarak kaçmam çok olası, ki bu çok utanç verici, bu yüzden sanırım ayakkabılarımı çıkarıyorum, vıcık vıcık ayaklarım lanet olsun.

Herkes sudan geçene kadar bekliyorum ve karşıya geçerken onları izliyorum. Yolun ortasından dümdüz ilerlerseniz bir obruk var ve herkes sol taraftan kaçınıyor, yani bunun bir nedeni olmalı.

Onlar sık ağaçların arasında tekrar gözden kaybolduktan sonra işe koyuluyorum, dondurucu sıcaklıktan irkiliyorum ama dişlerimi sıkıp doğruca içeri giriyorum. Bundan gerçekten nefret ediyorum. Çamur o kadar kalın ki sızdığını hissedebiliyorum.

Sonunda diğer tarafa ulaştığımda, balçığı boşaltmak için ayakkabılarımı çıkarmak zorunda kalıyorum. İçlerini boşaltmak için elimden geleni yaptıktan sonra ayakkabılarımı tekrar bağladığımda, Gabe'in sanki beni izlemek için durmuş gibi ağaçların arasına daldığını görüyorum. Bağlarım göğsümde çatırdıyor, sanki başarmamı umursaması bir zafermiş gibi, ama bildiğim tek şey, onun
Boğulduğumu görmeyi umarak.

Ben yanındayken ona yapışan hüzün, benim için endişelendiğini söylüyor ama bunu düşünmek istemiyorum. Sonra bir çeyrek mil daha koşmak zorundayım, ıslak, yapışkan ayakkabılarla zemin çok daha sert ve tehlikeli. Donuyorum ve kalçalarım su yüzünden sürtünüyor. ve ölmek istiyorum.

North'u arayıp bu aptal ders için üzerindeki şeritleri yırtacağım.

Ağaçlar tekrar temizleniyor ve diğer öğrencilerin çoğunu bir sonraki engelden kaçarken buluyorum, zaten onu tamamlamışlar ve bana karşı daha fazla liderlik kazanmışlar. Bu kez ikinci kez bakmadan beni geride bırakan Gabe'in sırtını görebiliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Öğrenciler asker gibi sürünerek tellerin altından geçerken, dikenli teller direkler boyunca yere kadar uzanıyor. Diğer tarafa geçtiklerinde her biri kir ve çamur içinde kalıyor, kollarında sıyrıklar ve kesikler oluşuyor çünkü bu hepimizi itmekle ilgili değil, irademizi yok etmek ve bizi parçalamakla ilgili.

Bu sefer beklemiyorum, dikenli tellere ne kadar uzun süre bakarsam, altına girme isteğim o kadar azalıyor, bu yüzden hala önümde tellerden geçmeye çalışan başka öğrenciler var. Kabul ediyorum, hepsi benden çok daha iyi dayanıyor, ben homurdanarak ve nefes nefese ilerlerken neredeyse hiç ses çıkarmıyorlar ama buna odaklanmamaya çalışıyorum.

En azından formsuz olmam, tamamen kıçsız olmam sayesinde telin altından kayarak geçmeme yardımcı oluyor. Önümdeki kıza karşı liderliği ele geçirdim.

onun muhteşem poposuna dikkat et. Artık onda olduğu için kıskanmıyorum.

Tamam, hala biraz kıskanıyorum.

Sonuna geldiğimde kollarım paramparça olmuştu ve yaralarıma yapışan çakılları ve sopaları temizlemek için elimden geleni yapmak zorundaydım. Yanından geçip gittiğim kız kendini temizleme zahmetine girmiyor, sadece bana vahşi bir bakış fırlatıyor ve sanki bu onun için sıradan bir Cuma öğleden sonrasıymış gibi patikadan aşağıya doğru koşmaya başlıyor.

Ne manyak bir psikopat.

Sonraki çeyrek mili yavaş bir koşuyla alıyorum, vücudumun her parçası durmam için çığlık atıyor. Bu iş bittiğinde zavallı, vıcık vıcık ayaklarım kesinlikle su toplayacak. Nefesime odaklanıyorum ve kendime tüm bunların yakında sona ereceğini söylüyorum. Yanılıyor olabilirim, altından, üstünden ve içinden tırmanmam gereken elli aptalca şey daha olabilir, ama bunu çok fazla düşünürsem zihnim kırılabilir.

Açıklık nihayet bir anda belirdiğinde, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve burnum akıyor. Tam bir karmaşa gibi görünüyor olmalıyım ve etrafta beni bu halde görecek kimse olmadığı için minnettarım.

Bir sonraki engel, üzerinde ağ bulunan bir A-çerçevesi ve altında büyük bir çamurlu su havuzu, içinden midemi bulandıran bir koku yükseliyor. Eğer içine düşersem, et yiyen bir bakteriye yakalanma ihtimalim yüzde yüz, bu yüzden bugün bu boktan kurtulacak olsam bile, bu engelde tank yapmayacağım.

Bağlarımdan herhangi birinin ben ölmeden önce tıbbi bakıma ihtiyacım olduğuna inanacağından emin değilim.

Halat ağını kavramaya çalışırken kollarım titriyor ve parmaklarım tamamen uyuşuyor, bu yüzden yavaşlıyorum, yarışa lanet olsun ve A çerçevesinin üzerinden tırmanmaya başlamadan önce kayıp düşmeyeceğimden emin olana kadar tutuşumu nazikçe test ediyorum. Çizgiyi geçen son kişi olsam da umurumda değil, oraya varmak benim için yeterli.

Takım beni umursamaya başladığında takımı düşünebilirim.

Tepeye ulaştığımda, boğazıma tırmanan kusmuğu, ağzımdaki kanın bakırımsı tadını bastırmak için bir saniye durmam gerekiyor ve orada oturup derin, yutkunarak nefes alıyorum. Buradan parkurun sonunu, bu cehennem çukurundan çıkmamı sağlayacak kapının hemen önündeki ağaç sırasını görebiliyorum ve diğer taraftan aşağı inmeden önce kendime derin bir nefes daha v e r i y o r u m .

Neredeyse bitirdim, neredeyse buradan çıktım ve huzur içinde, tüm bu yargılayıcı gözlerden uzakta ölmek için yurt odama döndüm.

Burada kimse kalmadığından değil.

Parkurda benim yaşadığım sorunları başka kimsenin yaşadığını sanmıyorum ve birini son gördüğümden bu yana en az bir saat geçti. Bunun bir yarış olduğu düşünülürse, bu o kadar da garip değil, ama kayarken ve aşağı inerken ipler ellerime battıkça, kendimi buradan çıkmak için biraz çılgınca buluyorum. İşimi bitirmeye çok yaklaştım, çok yaklaştım ve şimdi bir tuzağa düşüp her şeyi mahvetmek istemiyorum.

Ağaçların arasından çitleri ve kapıyı görmeden önce bir çeyrek mil daha koşmam gerekiyor. Zafer çığlıkları atmak istiyorum ama ciğerlerim göğsümde çığlık atıyor ve bitiş çizgisini geçtiğim anda her yere kusacağımı düşünüyorum. Artık hayatım bu olacaksa forma girmem gerekiyor ama ilk dersimi ölmeden ya da kendimi aptal durumuna düşürmeden atlatmayı başardığımı bilmek?

İnanılmaz.

Ağaç çizgisine ulaştığım anda gardım düşüyor, bu yüzden çok geç olana kadar kızın gölgesini göremiyorum. Başıma yediğim yumruk beni bayılttı.

ALTINCI BÖLÜM

Beyaz bir odada uyandım.

Beyaz duvarlar, beyaz zemin, beyaz yatakta beyaz çarşaflar. Tanrım, sanki bir kâbusun içinde uyanmış gibiyim ve kendime baygın olmamın eğitim merkezinin revir bölümünde olduğum anlamına geldiğini söylemek zorundayım.

Sonra beyaz kapı açılıyor ve kesinlikle korkunç bir kabus.

North içeri giriyor, yüzünde ekşi bir ifade, onaylamaz bir ifadeyle bana bakıyor. "Eğer düzenli olarak dikkatimi çekmek için kendine zarar vermeyi planlıyorsan, bu takıntından kurtulana kadar seni bir hücreye atmaktan mutluluk duyacağım konusunda seni uyarmalıyım."

Bana kızgın olduğunu, benim için endişelendiğinden burada olmadığını ve ona karşı harekete geçmenin bir yolu olarak lanet olası sahada saldırıya uğradığımı düşündüğünü anlamam bir saniye sürdü.

"Şu anda bana ucuz bir yumruk atan bir kaltak yüzünden beni azarlamak için burada olmadığını biliyorum. Bunun için burada olmayacağını biliyorum çünkü eğer öyleyse aklımı kaçıracağım."

Oturmak için çırpınışımı, ellerimden birinin çarpan başımı tutuşunu ve kızın yumruğunun kafatasıma değdiği yerde bir yumru oluşunu izlerken gözlerini bana dikiyor.

Başım dönüyor ve midemin çalkalandığını hissedebiliyorum, beni iyice incelemek için bir saniye ayırdığında boğazımın arkasından safra süzülüyor. Bana inanmadığı ve bu sözde maskaralıktan hiç etkilenmediği açık.

Çığlık atabilirim.

"Neden böyle bir numara yapmak için son çeyrek mile kadar bekleyeyim ki? Neden nehirden geçeyim, kayaların ve toprağın üzerinde karnımın üzerinde sürüneyim ve eğer planlıyorsam o aptal, kokuşmuş çerçeveye tırmanayım... bekle, kendimi bayıltmak için tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun? Aman Tanrım." Hayal kırıklığıyla kolumu ona doğru savuruyorum ve başım tekrar çığlık atmaya başladığında anında pişman oluyorum. Biraz öğürdüm ve ayakkabılarının üzerine kusmamak için hızlıca yutkunmak zorunda kaldım.

Soğuk gözleri ve ifadesiz yüzüyle North'u okumak zor ama bir an için kendisinden şüphe ettiğini görüyorum ama bu o kadar kısa sürüyor ki ben daha gördüğümden emin olmadan kayboluyor. "Beni kandırmak o kadar kolay değil, ilgiye muhtaçsın ve tahvillerinden ikisi yanındayken kendine engel olamadın."

Eğer hediyeme ihtiyacım olan bir zaman varsa, o da şu andır. Ayakkabıları artık umurumda değil, eğer onu azarlamak üzerlerine kusacağım anlamına geliyorsa, öyle olsun. "Gabe önümden kaçarken ve Gryphon varlığımı bile kabul etmezken ikisinden de nasıl ilgi görüyordum?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bir sinirine dokundum ama ne olduğunu bir bilsem. "Ona teşekkür etmelisin. Gryphon sana kolay yolu seçtirdi."

Kolay ders mi? Siktir et, o lanet sınıfa geri dönmeyeceğim ve yürüttüğü bu saçma sapan sorgulama için oturmayacağım. Dişlerimi tekrar sıkıyorum ve bacaklarımı örten çarşafı geri çekiyorum, üzerlerindeki çamur ve çimen lekelerinden irkiliyorum. Berbat görünüyorum ve bacaklarımı altımda sabit tutabilmek için iki deneme yapmam gerekiyor,

Ama bacaklarımın çökmeyeceğinden emin olduğum an, hızla odadan çıkıyorum.

North bana yetişmek için adımlarını zar zor ayarlıyor, yanlış bir dönüş yapmak üzereyken beni doğru yöne çekmek için elini dirseğime doluyor.

"Zehirli davranışlarınızdan dolayı çağrıldığınızda öylece çekip gidemezsiniz."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir öfke akıyor ve kolumu onun elinden kurtardığımda çok fazla güç uyguluyorum çünkü hediyem sıkı sıkıya tuttuğum elimden biraz kayıyor. North elindeki ekstra gücü gerçekten hissedip hissetmediğini sorgular gibi kaşlarını çatıyor ve ben biraz korkuyorum.

Dikkat dağıtıcı.

Hemen şimdi aklından çıkarmam lazım.

"Zehir hakkında çok şey biliyorsun, belki de kendi Bond'unu tehdit etmemen gerektiği hiç aklına geldi mi? Belki de beni bodrumuna zincirleyeceğini söylemenin tüm bu karmaşayı çözmenin yolu olmadığını?"

Bunu o kadar yüksek sesle söylüyorum ki etrafta dolaşan diğer öğrencilerden bazıları beni duyuyor ve kendi aralarında mırıldanmaya başlıyorlar ve North sadece onları fark etmekle kalmıyor, aynı zamanda ilk kez onun utanmış göründüğünü görebileceğimi düşünüyorum.

Yaptıklarıyla değil, insanların onun hakkında konuşuyor olmasıyla.

Dudakları kıvrılıyor ve kolumu tekrar tuttuğunda, yeteneğinin parmaklarının arasından geçtiğini hissediyorum, cilalı takım elbiselerinin ve mükemmel sakin gülümsemelerinin altında sakladığı gücün bir uyarısı gibi titreşiyor.

Beni binadan dışarı çıkarırken dikkatli davranıyor, kimsenin beni fiziksel olarak binanın içinden geçirip bekleyen arabasına doğru sürüklediğini anlamamasını sağlıyor. "Bence bencil, çıkarcı, çocuksu küçük bir kız gibi kaçmasaydın, sana dünyayı verirdik. Bu dünyada isteyebileceğin ve bizim seni reddedeceğimiz hiçbir şey yoktu, ama şimdi yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşiyorsun.

Hayatında ilk kez olduğundan eminim. Hayatın boyunca şımarıklıktan başka bir şey yapmadığın ve kendinden başka kimseyi düşünemediğin çok açık. Belli ki ailen-"

Kendimi zar zor kontrol altında tutuyorum. "Sakın ailem hakkında konuşayım deme. İzleyiciyi çıplak ellerimle çıkaracağım ve gideceğim, beni zorlama."

Şoför tüm bunları duyuyor ve North'un beni yorum yapmadan içeri itmesi için kapıyı açıyor, götveren patronu uzaklaşırken kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyor ve sonra birlikte duruyorlar, hava durumu ya da başka bir işe yaramaz saçmalık hakkında hoş bir sohbet ederken beni tamamen görmezden geliyorlar.

Çok kızgınım.

Bu gerçekten çok kötü bir fikir, öyle olduğunu biliyorum çünkü hediyem içimde kıpırdanmaya başlıyor, derim karıncalanıyor ve görüşüm yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor.

Lanet olası bir parlayan böceğe dönüşüyorum ve bugün bu lanet olası arabada, Tahvillerimden biri tam orada dururken yanmamın hiçbir yolu yok. Gözlerimi kapatıp nefes alış verişimi yavaşlatıyorum, odaklanabileceğim başka bir şey olsun diye nefesimin altında sayıyor ve mırıldanıyorum ama yeteneğime karşı çok uzun zamandır savaşıyorum.

Tenime işleyen panik her şeyi daha da kötüleştirecek ama buna engel olamıyorum. Alnımda boncuk boncuk terlemeye başladığını hissedebiliyorum ve nefes alış verişim o kadar kötü titremeye başlıyor ki içinde bulunduğum sarmalı saklayamıyorum. Bayılabilirim.

Konsantrasyonumu bozan bir vızıltı sesi geliyor.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak gözlerimdeki parıltıyı gidermeye çalışıyorum ama ayağımın dibinde duran çantayı ancak görebilsem de kendime ait olduğunu hemen anlıyorum.

Cep telefonum çalıyor.

Bulana kadar titreyen ellerimle orayı karıştırıyorum, Atlas'tan benim için bir mesaj var ve midem hala öfke ve endişeyle dolu olsa da, adının yanındaki küçük mavi noktayı görünce ağzımın köşeleri yukarı kalkıyor.

Beni bir sarmalın içinden çekip çıkaracak bir şeye ihtiyacım olduğunu her zaman nasıl biliyor?

Dravens'ların çok zengin olduğunu biliyorum ama Bond'ların geri kalanı para için ne yapıyor? Boktan bir ekonomi dersini daha bırakıp onlardan otlanmak üzereyim. Bana içlerinden birinin iyi ve zengin olduğunu söyle, hangisiyle arkadaş olacağıma karar vermeliyim.

Ona homurdanıyorum, çünkü sürekli mesajlaşmamız sayesinde şaka yaptığını ve hiçbirinden bir şey kabul etmeyeceğini biliyorum ve bir mesaj gönderiyorum.

Onlardan bir şey almaktansa gözlerime iğne batırmayı tercih ederim ama kolay bir hayat için kıçınızı onlara satmaktan memnunsanız, o zaman ben kimim ki yargılayayım? Kim bilir, belki de onlarla iyi anlaşırsınız.

Hâlâ telefonuma bakıp sırıtıyorum, cevabını yazmaya başladığında üç nokta beliriyor, o sırada yolcu kapısı açılıyor ve North benimle birlikte arka koltuğa kayıyor. Görüşüm normale döndü, bu yüzden yeteneğimi tekrar kontrol altına aldığımı düşünüyorum, ama yine de önemli değil çünkü North bana bakmıyor, bir bakış bile atmıyor.

Rahatlamam gerekiyor ama açıkçası beni bu kadar çabuk başından savması, sanki onun için bir hiçmişim gibi beni görmezden gelmesi beni sinirlendiriyor, üstelik ben hâlâ bana attığı saçmalıklarla boğuşurken. Nefesimin altından oflayıp pufluyorum, tıpkı onun sandığı gibi huysuz bir çocuk gibi konuşuyorum ama o beni görmezden gelip telefonuna sarılıyor.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Atlas'la her şeyden çok flört ederek sohbet ediyorum ve tamamen ekranıma odaklanıyorum. İlk başta bunu sadece North'la uğraşmak için yapıyorum ama Atlas dikkat dağıtmak için çok iyi ve ona diğer Bond'larla uğraştığımı çünkü onların pislik olduğunu söylediğimde, beni meşgul etmekten çok mutlu oluyor.

O takip cihazını derimin altına sokmalarını atlatabileceğinden emin değilim.

Araba nihayet durduğunda ve motor durduğunda, başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum ve irkiliyorum çünkü kesinlikle yurtlarda değiliz. Hatta artık kampüste bile değiliz! Önünde durduğumuz ev bir ev değil, tam bir malikâne ve mega malikânelerden oluşan bir sitede olduğumuzu görmek için etrafıma şöyle bir bakmam yetiyor.

North beni evine geri getirdi.

Gözlerimi çevirdiğimde bana baktığını görüyorum, gözleri soğuk bir boşluğa benziyor ve bana karşı duyduğu küçümseme dışarı sızıyor.

Siktir et onu. Kollarımı kavuşturdum ve koltuğuma geri çöktüm. "Bu arabadan inmeyeceğim."

Şoför hemen ön koltuktan kalktı ve arabamın kapısını açmak için adım attı, sanki bu küçük davranışından dolayı patronuna boyun eğeceğimi umuyormuş gibi.

Şaka yapıyor, umurumda değil.

"Tehdit edilmekten neden hoşlanıyorsun bilmiyorum Fallows, ama seni bu arabadan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağımdan emin olabilirsin. Tahvillerinizin geri kalanıyla birlikte akşam yemeği yemek için buradayız, telefonu bir kenara bırakın ve harekete geçin."

Arabadan iniyorum ama bunun tek nedeni, onu takip etmediğim sürece indiğinde Kuzey'le tartışamayacağım. Şoför kapıyı arkamdan kapatıyor ve kilitliyor, sanki korkup her an tekrar içeri girmeye çalışacağımdan korkuyormuş gibi.

Sinirden tüylerim diken diken oluyor ama ikisine de bağırıp çağırmaya fırsat bulamadan North kibarca başını sallayarak onu başından savıyor ve şöyle diyor: "Yeterince uğraşırsan bu akşam burada tam bir şımarıklık yapmadan da yemek yiyebileceğine eminim Fallows. Kendini sakatlamana gerek yok."

Ön kapıya giden patikada bana dönüp bakmadan yürümeye başladı.

Kelimeler. Kendine zarar vermek mi? Bununla ne demek istiyor?

Sonra aklıma geldi.

Onlardan bir şey almaktansa gözlerime iğne batırmayı tercih ederim. Az önce Atlas'a da böyle demiştim ve North omzumun üzerinden gelen mesajı okuyabilecek kadar yakınımda değildi. Orospu çocuğu.

Yanaklarımda sıcak bir kızarma başlıyor ve vücuduma doğru ilerliyor. "Seni lanet olası pislik! Telefonumu mu dinliyorsun?"

Kravatını düzeltiyor ve eve doğru yürüyor, uzun adımları ona yetişmek için koşmam gerektiği anlamına geliyor, ama benden öylece uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. "Bu iğrenç bir mahremiyet ihlali-"

"Hayır, bu senin eylemlerinin sonuçları. O benim telefonum. Seninle iletişim kurabilmem için sana erişim sağladım, sana zaten sağladığım ayrıcalıklar hakkında Bassinger'a sızlanman için değil. Benim sayemde okula gidiyorsun. Benim sayemde uyuyacak bir yatağın, yiyecek yemeğin, tahvillerine erişimin ve o telefonun var. Peki karşılığında ne alıyorum? Oturup ihanet ettiği insanlar hakkında şikayet etmek isteyen bir Bond veledi."

Ön kapıyı parmağını bir tarayıcıya bastırarak açıyor, çünkü elbette seçkin bir sitede gösterişli, avangart bir evde yaşıyor ve sonra onu takip ettiğimden emin olmak için yoluma bakmadan içeri giriyor.

Koşabilirim.

Çipin artık benim için bir önemi yok, sırf aramızda bir bağ var diye bana sahip olduğunu düşünen bu şerefsiz herifle burada kalmanın alternatifi ölümken kulağa o kadar da kötü gelmiyor. O kim olduğunu sanıyor? Meclis üyesi olmak onu tanrı yapmaz, Tanrı aşkına!

Ya kaçacaktım ya da North'un kıçını yırtacaktım ki ön kapıyı tutan şoförü fark ettim

Gözlerini yaptığımız gösteriden kaçırarak, sanki bu çok utanç verici bir şeymiş gibi, benim için açıyor.

Yanaklarım ısındı.

Peşimden koşup beni durdurur, yere yatırır ve toplumumuzdaki tüm bu namuslu erkeklere karşı kötü adam olduğum için beni azarlar mıydı? Şimdi bütün bir TacTeam'in bir anda ortaya çıktığını ve beni dışarı çıkardığını hayal ediyorum. Tanrım, beni bulup buraya sürükledikleri zamanki kemiklerim hala ağrıyor, bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

Malikaneye adım atıyorum ve gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kalmamaya çalışıyorum. Mermer zeminler, pelüş halılar, duvarlardaki sanat eserleri, her şey o kadar pahalı görünüyor ki bir şeyin üzerine nefes alıp kırmaktan korkuyorum.

"Bu taraftan Fallows."

North'un vahşi ses tonuyla irkiliyorum ve benim kadar korkmuş görünmemeye çalışarak peşinden koşuyorum. Duvarlarda bir sürü yaşlı, zengin görünümlü adamın resimleri var, muhtemelen Draven erkeklerinin nesilleri ve ben kendimi işlev göremeyecek kadar korkmuş hissediyorum.

Koridor yurttaki odamdan daha uzun ve geniş, kapılar diğer devasa, süslü odalara açılıyor. İkimiz de yemek odasına vardığımızda, bana para verseniz buradan çıkamayacağımı kesinlikle söyleyebilirim ve North'un buradaki amacı da bu olabilir.

Otuz kişiye rahatlıkla yetecek büyüklükteki masayı görünce kapı aralığında donup kalıyorum ve North bu fırsatı değerlendirerek parmaklarını dirseğime doluyor ve beni bir uca doğru çekerek çoktan kızarmış etlerle dolu bir tabak doldurmuş olan Gabe'in yanındaki koltuğa oturtuyor.

Bana zar zor bakıyor ama masanın başında sağımda oturan North'a homurdanarak selam veriyor. Kimse konuşmuyor ve ben orada somurtkan bir şekilde oturuyorum, telefonun çalmasına ve hayatımın artık bu olduğu gerçeğine öfkeleniyorum. North bir tabağı her şeyden biraz dolduruyor ve sonra tek kelime etmeden bana doğru kaydırıyor.

Kontrolcü pislik.

Prensip olarak yemek istemiyorum ama o muhteşem koku burnuma geldiği anda midem gurulduyor ve pes edip yemeğe yumuluyorum.

Masa sessiz, sadece tabaklarımızı hafifçe sıyıran çatal bıçaklarımızın yumuşak sesleri duyuluyor. Yemekler harika ama odadaki gerginlik yüzünden tadını çıkaramıyorum. İçime çeke çeke yemek yemek ve şimdi evim dediğim o boş odaya geri dönmek istiyorum ama bugün olanlardan sonra bunun bir seçenek olduğundan emin değilim.

"Dersleriniz nasıl, Fallows?"

North'a bakıyorum ama o hâlâ bana bakmıyor. Neden umursuyormuş gibi davrandığını merak ederken havuçlarımı tabağın etrafına itiyorum. "Onlar iyi. Ben çoktan yetiştim. Birkaç arkadaş edindim."

Gözlerini Gabe'e dikti. "Kim?"

Ağzım açık kaldı. Sanırım şüphelerim doğrulandığı için mutlu olmalıyım. North için casusluk yapmak için etrafımda dolanıyordu. Mükemmel.

"Sage Benson. O bir Alev, yeterince iyi birine benziyor. Herhangi bir maceraya teşvik etmedi," diye mırıldanıyor Gabe, beni bir hafta boyunca doyuracak kadar yemek yerken bile mutsuz görünüyor.

North kaşlarını çatarak ona bakarken başını eğiyor. "Benson mı? Maria'nın Bağlanmış kızı mı? Riley'nin Bağlarından biri değil mi o?"

Gabe tekrar başını sallıyor ve bana bakarken iç geçiriyor. "Evet, o ve Giovanna. Giovanna'dan da nefret ediyor, o yüzden derslerine odaklanmaya çalışıyor. Oleander ve Sage kütüphanede fazladan mesai yapıyorlar."

Bıçağımı ve çatalımı bıraktım. Burada oturup şu lanet olası bilgilendirmeyi dinlememin imkanı yok.

North hemen fark eder. "Hoşunuza gitmedi mi Fallows? Gelecek hafta için şefe haber veririm."

"Gelecek hafta mı? Bir daha gelmeyeceğim."

Gabe sertleşiyor, hareketleri daha da sarsılıyor ama yemeyi bırakmıyor. Bu noktada onu hiçbir şeyin durdurabileceğinden emin değilim.

Kuzey onu izliyor ve sonra keskin bir bakışla bana dönüyor. "Öngörülebilir gelecekte her Cuma burada olacaksın. Hepimiz için uygun bir gün belirlemem birkaç hafta aldı ama artık belirlediğime göre bu düzenli bir olay olacak."

Alay ediyorum. "Herkesin bunu ciddiye aldığını görebiliyorum. Artık gidebilir miyim? Sokağa çıkma yasağım on dakika içinde başlıyor ve geç kalmak istemiyorum."

Gabe yüzünü buruşturdu ve birasından büyük bir yudum aldı. Tabii ki o alkol alıyor ve ben de su alıyorum. Şu anda bir votka soda ya da bira için neler vermezdim. Gerginliği azaltacak herhangi bir şey çünkü havadaki saçmalığı hissedebiliyorum, sanki her şey daha da kötüye gidecekmiş gibi.

"Akşam yemeklerimizde sokağa çıkma yasağınız sorun olmaz. Şefim hepimize yemek pişirmek için çok uğraştı, Fallows. En azından sen yiyebilirsin."

Dudağım kıvrılıyor ve tam ona yeni bir göt deliği açmak üzereyken kapı açılıyor ve Gryphon içeri giriyor. Beni tamamen görmezden geliyor ve masanın ilerisinde, bana bakmak zorunda kalmayacağı bir yere oturuyor.

Gözlerimi deviriyorum - içlerinden biri en azından medeni davranabilir mi - ve sonra Nox, kolunun altına sıkıştırdığı birçok küçük hayranından biriyle, bir çocuk gibi kıkırdayarak kapıdan içeri giriyor.

Aptal, hain bağım göğsümde inliyor.

O pisliğin ne yaptığı umurumda değil ama anlaşılan benim bağımın umurunda.

"Oh, bu benim küçük zehirli Bond'um değil mi? Hepimizin yemeğini mahvetmek için mi buradasın? En iyi yaptığın şeyi yapıp kaçsan ve bizi huzur içinde yemeğimizle baş başa bıraksan nasıl olur?"

İki dakika önce umutsuzca bu masadan kalkmak istiyordum ama şimdi tabağımdaki her şeyi yiyeceğim, boğazımda kalsa bile.

Nox Draven'ı sikeyim.

Hayran kadın sandalyesine kayarken kıkırdıyor. North onun varlığını tamamen görmezden geliyor ama kardeşine şöyle diyor: "Geç kaldın. Yemeğe gelemeyeceksen lütfen bana önceden söyle. Yeniden planlayabilirim."

Nox omuz silkiyor ve kıkırdayan küçük sürtük Gryphon'un yanındaki sandalyeye yığılıyor, bir tabak almak için onun bedenine yaslanıyor.

Bağlarım bundan hoşlanmıyor. Hem de hiç.

Gryphon başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor ve ben de göğsümdeki öfkenin etkisiyle bir anlığına bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Onu itmiyor.

Bıçağımı öyle sert kavrıyorum ki yumruğum titriyor. Şu anda söylemek istediğim her şeyi, bu kibirli, nankör, pislik bağlara verebileceğim tüm ev gerçeklerini düşünüyorum ve sonra onları geri yutuyorum.

Yüksek yol kesinlikle bana göre değil ve o yolda yürümek beni öldürebilir.

YEDİNCİ BÖLÜM

Tahvillerimden herhangi birini ya da Nox'un yanında getirdiği kıkırdayan kâbusu bıçaklamadan akşam yemeğini atlatmayı BAŞARDIM ki bu bile başlı başına bir mucize çünkü ana yemeği bitirdikten sonra North'un ev çalışanlarından oluşan bir kalabalık tarafından özenle hazırlanmış tatlılar geldi.

Her şey harika görünüyor ve çikolatalı her şey benim için mutlak bir zorunluluk ama prensip olarak bir kez daha reddetmeye çalışıyorum.

North bana ağzına kadar bir tabak daha dolduruyor.

Bu sadece benim üzerimdeki hakimiyetini kanıtlamaya çalışması mı yoksa hoşlandığı muhteşem, incecik kadınlara kıyasla sahip olduğum tüm ekstra kıvrımlar hakkında bir şeyler söylemeye mi çalışıyor bilmiyorum. Tamam, burada çok fazla genelleme yapıyorum çünkü North'un ilişkilerinden sadece birini gördüm ve bu kadar küçük bir havuzdan bir adamın zevkini seçemezsiniz, ama onda bana 'modellerden hoşlanan, telaşlı, saldırgan milyarder' diye bağıran bir şey var.

Her şeyden biraz yerim.

Çikolatalı torte dini bir deneyim ve bir zevk iniltisini bastırmak zorundayım çünkü hiçbirinin onu ne kadar sevdiğimi bilmesini istemiyorum. Bir tür gürültü çıkarmam gerektiğini fark ediyorum çünkü Gabe yanımda irkiliyor ve beni daha önce hiç görmemiş gibi bir bakış fırlatıyor.

İlginç.

"Oli, yeteneğin olmadığını duydum. Bu berbat bir şey olmalı."

İşte çikolatalı kafam gitti. Oturduğum yerde dönüp, sanki odada kötü bir kokuymuşum gibi bana bakan kıkırdayan hayranıma bakıyorum. Gryphon, North ile TacTeams ile başlattığı yeni eğitim programları hakkında konuşarak onu açıkça görmezden geliyor ve Gabe tamamen önündeki tatlı tabağına odaklanmış durumda. Aslında onu ilk kez süper sağlıklı olmayan bir şey yerken görüyorum ve sanki ölüm hücresindeki son yemeğiymiş gibi mideye indiriyor.

Nox, kömürleşmiş kemiklerimden et koparmaktan başka bir şeyden zevk almıyormuş gibi masanın karşısından bana bakıyor.

Belki de bir şekil değiştirendir, çünkü gözlerindeki bakış tamamen yırtıcıdır.

Omuz silkerken kıza bakıyorum, sesimi rahat ve etkilenmemiş tutuyorum, "Bunun için uykularım kaçmıyor."

Yine kıkırdıyor ve yemin ederim bu ses aklımdan çıkmayacak. "Buna inanamıyorum, bu adamların Merkez Bond'u olmak ve hiçbir şeye sahip olmamak. Ne kadar utanç verici. Hepsinin etrafta dolaşmasına şaşmamalı, kimse senin gibi bir kusur için etrafta dolaşmaz."

Elim yine çatalımın etrafında kenetleniyor ama bu sefer kendimi tutamayıp ona karşılık veriyorum: "Yeteneğin ne? Sana bu çatalı sapladığımda hemen iyileşecek misin, yoksa güvercinlerle konuşmak ya da altın sıçmak gibi boktan şeyler mi yapacaksın?"

Gabe homurdanıyor ve düşmanla oynaşırken yakalanmış gibi elini ağzına götürüp North'a ceza alacakmış gibi bakıyor. Gözlerimi deviriyorum ama kazanabildiğim yerde nasıl kazanacağımı biliyorum ve alaycı bir şekilde fısıldamak için eğiliyorum, "Tırnak rengini istediği zaman değiştirebilen bir kıza benziyor."

Gabe boğazını temizler ve cevap verir, "Ashlee bir Elemental. Su çağırabilir ama sadece bir sürahiyi dolduracak kadar."

Bir kahkaha patlattım. Şu anda hepsi için bir sürtük gibi görünüyor olabilirdim ama bana her zaman kavga başlatmamam, sadece kavgayı bitirmemem öğretilmişti. "Vay canına, bu beni kesinlikle kıskandırıyor Ashlee."

Sözlerimden damlayan alaycılık karşısında gözleri parlıyor ve karşılık veriyor: "Hiçbir şeyi olmayan bir kızdan büyük laflar. Böyle bir hayal kırıklığı yaşadığın için gerçekten hiç utanmıyor musun?"

Aptalca olabilir ama omuz silkiyorum. "Sanırım asla bilemeyeceksin."

Gabe tabağı kendinden uzaklaştırır ve boğazını temizler. "Ben yatakhaneye dönüyorum. Seni geri bırakırım Fallows... North'un yapmasını istemiyorsan tabii?"

Kahretsin, hayır.

Masadan kalkarken olduğum kadar hevesli ve rahatlamış görünmemeye çalışıyorum, dişlerimi sıkarak North'a "Yemek için teşekkürler," diyorum ki beni tekrar şımarıklıkla suçlamasın.

Başka kimse gittiğimizi fark etmiyor, ben de hepsine sırtımı dönüp Gabe'in peşinden koşuyorum. Draven'da benim için bir pislik olabilir ama şu anda beni buradan çıkaracağı için tek müttefikim o.

Evin dev labirentinde yolumuzu bulmaya çalışırken çevremizdeki hiçbir şeyi fark etmiyorum. Geniş garaja adımımı attığımda telefonum cebimde titriyor ve dikkatimi burada depolanan milyonlarca dolar değerindeki araçlardan zar zor uzaklaştırıyor. Gabe'i motosikletlerden birinin yanına kadar takip ederken telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Seni özledim, Oli.

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok ve sonra Kuzey'in tüm mesajları okuduğunu hatırladığımda midem kurşun gibi biraz daha batıyor.

Telefonumu tekrar cebime soktuğumda Gabe'in çantasından bir kask çıkarıp

Ben. Bir ona, bir ona bakıyorum ama o sırıtıyor ve omuz silkiyor.

"North ya da Nox'un seni eve bırakmasını istemiyorsan, o zaman buraya kadar Fallows."

Harika bir noktaya değindi.

Kaskı alıp çıkarıyorum, sıkmak için kayışını biraz kurcalıyorum. Beni izliyor, uzanıp yardım etmek ister gibi görünüyor, ama kendini tutuyor ve ben hazır olduğumda motosiklete tırmanıyor, garaj kapısı önümüzde açılırken binmeme yardım etmek için bir kolunu uzatıyor.

Yıllardır bir tanesine binmedim.

Şu anda babamı ve onun arazi motosikletlerine olan sevgisini düşünemiyorum. Altı yaşında olduğumu ve babamın önünde oturduğumu, o pistte sürerken uzun siyah saçlarımın ikimizin etrafında dalgalandığını düşünemiyorum. Saatte muhtemelen sadece birkaç mil hızla giderken sanki çok hızlı gidiyormuşuz gibi hissettiğimi hatırlıyorum.

Gabe'in arkasındaki koltuğa kayarken hala bir deja vu anı yaşıyorum, kollarımı beline dolamadan önce bir an tereddüt ediyorum ve motor altımızda kükrerken kendimi sırtına bastırıyorum. Ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve sonra yola koyuluyoruz, etrafımızdaki hiç kimseyi umursamadan garajdan çıkıp asfalt garaj yolundan aşağı uçuyoruz.

Gabe ölmeye hazırmış gibi araba kullanıyor ve bu benim arkamda durabileceğim bir şey.

Yıllarca kaçak kaldıktan ve hayatta kalmak için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra bile, asfaltta araçlı ölümün çağrısını duyan ve umutsuzca bunu arzulayan derin ve karanlık bir yanım var. Tahvillerimin o zaman benden ne kadar nefret edeceğini merak ediyorum, onların yanında kalmaya zorlanmaktansa tüyler ürpertici bir ölümü tercih edeceğimi bilmek.

Onların tepkilerini hayal etmek, yurda dönerken tüm yol boyunca beni meşgul ediyor.

Gabe yanaştığımız anda motoru durduruyor ama ben sallanırken koltuktan kalkmıyor. Kaskı ona veriyorum ve boğazımı biraz temizliyorum, şimdi bana yardım ettiğini kabul etmek zorunda olduğum için cehennem gibi garip.

Beni denemekten kurtardı. "Ashlee tam bir sürtük ama hazırlıklı olmalısın. Nox her hafta birini getirecek ve hepsini tehdit edemezsin. Crystal bir Alev ve ilk fırsatta kaşlarını yakacak. Ayrıca, Yasmine yaşayan bir Voodoo Bebeği ve hiç düşünmeden kendini bıçaklar."

Alay ediyorum ve çantamı sırtımda düzeltiyorum. "Tabii ki delilerle yatıyor, öyle bir tipe benziyor."

Gabe omuz silkiyor ve bana bakmak zorunda kalmamak için sokağa bakarak, "Onu suçlayamazsın, kaçan ve her şeyi mahveden sensin," diye cevap veriyor.

ALARMIM ertesi sabah beni uyandırdığında, içimin derinliklerinde bir korku birikintisi hissediyorum.

Neden tüm vücudumun kurşun gibi hissettiğini, neden bu yataktan çıkma düşüncesinin içimi korkunun buzlu dallarıyla doldurduğunu anlamaya çalışmak için çukur yatakta uzanıyorum, ama hiçbir şey yok, bugün kıçımı sürüklemem için hiçbir neden yok.

Ben de bu duyguyu bir kenara itip ayağa kalktım.

Ortak banyolar çok kalabalık ve orada olmaktan nefret etsem de, dünkü TT dersindeki karmaşadan sonra hiç duş alamadım ve bacaklarım hala kir içinde, bu yüzden pazarlık konusu değil.

Kampüste ne kadar uzun süre kalırsam, bu önemsiz kızların bana söyleyecekleri saçmalıkları engelleme konusunda o kadar iyi oluyorum. Çoğu ben y o k m u ş u m gibi davranmaya başladı, sanki kaçarak işlediğim suçlar onların bir saniyesine bile değmeyeceğim anlamına geliyormuş gibi, bu yüzden hepsi benden kaçıyor.

Bununla başa çıkabilirim.

Burada yaşamayı kâbusa çeviren, içlerindeki dört beş tane önemsiz, geveze pislik. Elimden geldiğince çabuk temizleniyorum ve kabinde giyiniyorum. Havluyla dışarı çıkacak kadar aptal değilim çünkü uygun hediye kullanımıyla ilgili kampüs genelindeki kurallara rağmen, ben böyle savunmasızken hiçbirinin benimle uğraşmayacağına güvenemezdim.

Gabe beni aşağı indirmek için kapıma geldiğinde, ödevlerle dolu çantamı karıştırmakla o kadar meşguldüm ki, ne onu ne de öfkeden köpürdüğü gerçeğini fark edebildim.

Kafeteryaya varana kadar tüm öğrenci topluluğunun sessizliğe büründüğünü fark ediyorum. Peşimde saçma sapan dedikoduların kıkırdamaları arasında çirkin alaylar olmadan sırada beklemeye alışık değilim. Ama şimdi bunların hepsi yok.

Arkama bakıyorum ve sonunda Gabe'in içinde bulunduğu ruh halini fark ediyorum.

"Bir şey mi oldu? Etrafımda olmaktan nefret ettiğini sanıyordum ama şimdi sadece seninle ilgili olmadığı çok açık," diye tereddütle soruyorum. Dün gece onu okumaya bırakmış olsam bile, olan şey Doğu Yakası'nda haber olacak kadar büyük olsaydı Atlas'ın yine de bana söyleyeceğinden oldukça eminim. Bu yerel bir şey olmalı.

"Bazı Bağlar ve Bağlanmışların kaybolduğunu biliyorsunuz, değil mi? Dün gece üç kişi daha kaçırıldı. Dördüncü bir kişi ölü bulundu."

Sesi mutsuz geliyordu, bu yüzden ikimiz de her zamanki masamıza oturana kadar bir saniye bekledim ve sonra "Ölen kişiyi tanıyor muydun?" diye sordum.

Tabağını kendinden uzaklaştırıyor ve iç çekerek bir elini yüzüne sürüyor. "Benimle birlikte futbol takımındaydı. Son sınıflardan biriydi ama beni kanatları altına almıştı çünkü o da bir şekil değiştirendi ve böylesine şiddetli bir oyunda değişimi kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu."

Doğru.

Bana hediyesini söylediği gerçeğinin tadını bile çıkaramıyorum, çünkü boğazımın arkasında safra birikiyor. Direniş dün gece buradaydı, insanları aldılar ve ben, kendi adıma, onlara ne olacağını çok iyi biliyorum.

"Özür dilerim." diyebilmem bir saniye sürdü. Birini böyle kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum, gerçekten üzgünüm."

Kelimeler çok açık, şok beni daha az dikkatli yapıyor, ama o bunu göremeyecek kadar dalgın. Kafasını temizlemek istercesine sallıyor ve şöyle diyor: "Brayden iyi bir çocuktu; bunu hak etmedi. Diğerlerini almalarını engellemeye çalıştığı için öldürüldüğü çok açık. Direniş şekil değiştirenlerin peşinde değil. Bağlılarından biri kaçırıldı ve ben onu geri almak istiyorum. Öldüğünü ve artık onun için bir önemi olmadığını biliyorum ama anısı için onu geri almak istiyorum."

Onları uzak tutmak için yaptığım onca şeyden sonra o insanlarla yakınlaştığını düşününce parmaklarımda ince bir titreme başlıyor. Bendeki değişiklikleri fark etmiş olsa bile, neden bu kadar sarsıldığım hakkında hiçbir fikri olmazdı.

Futbolcu arkadaşlarından birkaçı yanından geçiyor ve giderken omzuna bir tokat atıyorlar. Bir şeyler yemeye çalışmak için tabağını tekrar eline alıyor ve artık sefalet içinde iki büklüm olmadığında ben de bir şeyler yiyebiliyorum. Direniş ve buradan ne kadar çaresizce çıkmam gerektiğine dair düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, Sage yanımdaki sandalyeyi çekip oturana kadar yaklaştığını fark etmiyorum.

"Brayden'a olanları duydun demek?" diye mırıldanıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Riley iyi mi? Erkeklerin kaldığı yurtta kaldığını biliyorum."

Sage yüzünü buruşturuyor. "Şu anda Giovanna'nın evinde yaşıyor. Aylardır orada."

Gabe ona sert bir bakış attı. "Bağlanmışlar, onunla yaşamak istemesi gerekiyor."

Sage irkiliyor, ama bu sadece benim için gerçekten fark edilebilir çünkü saklamaya çalıştığınızda nasıl göründüğünü biliyorum. Parmaklarım korku olmayan bir şeyle titremeye başladı. "Bu konuda bu kadar duyarsız bir pislik olmak zorunda mısın? Kızgın olduğunu söylemiyor ki."

Bana sırıtıyor. "Oh, yani kız arkadaşın konusunda çok iyisin ama tahvillerin umurunda değil mi? Belki de Nox haklıdır ve sen gerçekten lezbiyensindir. Bu pek çok şeyi açıklar."

Kahretsin, keşke olsaydım. Sage'e omzumla hafifçe vuruyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Onun güvende olmasına sevindim ve sizin hâlâ... mücadele ediyor olmanıza üzüldüm."

Sage bana gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Olan oldu. Onun güvende olmasına ben de sevindim, o hayatta olduğu sürece sanırım işleri yoluna koyma şansımız var."

Gabe biraz yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, Sage. Bu konuda hıyarlık etmek istememiştim. Ben sadece... Brayden ve kendi bağ karmaşam yüzünden berbat durumdayım."

Ouch.

Görmezden geliyorum ve ona gülümseyerek karşılık veriyorum. "Bu öğleden sonra kütüphaneye gitmek ister misin? İkimizin de ekonomi ödevi için yardıma ihtiyacım var. Bu konularda tam bir dahi gibisin."

Sage kıkırdıyor ve omuz silkiyor ama belli ki zoraki. "Gerçekten değilim. Ayrıca, arayı kapatmak için çok iyi gidiyorsun. Lise birinci sınıfta okulu bırakmış olsaydım senin olduğun yerde olmamın imkanı yok, harikasın."

Gabe'in gözleri benimkilere dikildi. "Liseyi mi bıraktın?"

Koltuğumda kıpırdandım. North'un ona ve tahvillerimin geri kalanına söylediğini sanıyordum ama belli ki söylememiş. "Hala devam edemeyecek kadar çok hareket halindeydim. Yine de kütüphanelerde çok zaman geçirdim."

Neden ona kendimi açıkladığımı bile bilmiyorum. Arkadaşının ölümünden sonra gözlerindeki çiğ bakışla ilgili bir şey olmalı, ama daha iyi bilmeliydim.

"Hepimizden kaçmaya o kadar mı niyetliydin ki liseyi bıraktın? Lanet olsun Fallows, sen gerçek bir kaltaksın."

Hâlâ yarısı dolu olan tabağını itiyor ve fırlayıp gidiyor. Elimi yüzüme sürüyorum ve sonunda kendi tabağımdan vazgeçiyorum. Ne anlamı var ki?

"Özür dilerim. Başını sürekli onunla belaya sokuyorum, çenemi kapatmayı öğrenmem gerek," diye mırıldanıyor Sage ve ben de içinde hapsettiği kendinden nefret etme duygusundan kurtulmak için ona sarılmak istiyorum. Bu benimkinin bir yankısı ama ben kendiminkini herkesin yanında saklamakta daha iyiyim.

"Eğer sen olmasaydın, benden intikam almak için başka bir şey bulurdu ve biliyor musun? Ben ondan kaçtım. Bu konuda haksız değil, o yüzden sanırım öfkesini hak ediyorum."

Sage ayağa kalkıp kitap çantasını aldı, benim de aynısını yapmamı bekledikten sonra benimle birlikte Ekonomi dersimize doğru yürüdü. "Seni sadece birkaç haftadır tanıyorum ve şimdiden başka bir şeyler döndüğünün farkındayım Oli."

Ona yan gözle bakıyorum ve o yine omuz silkiyor. "Ayrıntıları sormuyorum, Tahvillerine söylemek ve onları sırtından atmak istemiyorsan gerçekten kötü olduğunu biliyorum. Sadece ne derlerse desinler senin iyi bir insan olduğuna inandığımı bilmeni istiyorum."

Hormonal falan olmalıyım çünkü bu bende banyoda birkaç saat boyunca hüngür hüngür ağlama isteği uyandırıyor. Bunun yerine kolumu onunkine dolayarak fısıldıyorum: "Söyleyeceğim ilk kişi sen olacaksın. Eğer söyleyebilirsem tabii."

Sage ve ben derslerimiz bittikten sonra iki saatimizi kütüphanede birlikte geçiriyoruz ve açıkçası Draven Üniversitesi'ne geldiğimden beri hissettiğim en huzurlu an. Ödevlerimle ilgili hissettiğim panik, Ekonomi öğretmenimizle önceki ödevlerini bana anlattığında ve ne beklemem gerektiğini öğrendiğimde hafiflemeye başladı. Benim bir

düzgün bir taslak ve nasıl yapılacağına dair bir planla bu işi bitireceğim!

Eve A getirdiğimde North'un yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Bu ona benim beyinsiz bir okul terki olduğumu düşünmeyi öğretecek.

Midem gürültüyle gurulduyor ve saatime baktığımda sokağa çıkma yasağıma sadece yarım saat kaldığını fark ediyorum. İç çekiyorum ve Sage'e kendinden nefret eden bir gülümseme veriyorum, onu bir kez daha yüzüstü bırakmak zorunda kalacağım için kızgınım. "Yakında kuleye geri kilitlenmezsem gardiyanım çok kızacak. Üzgünüm, mümkün olsa birkaç saat daha kalmayı çok isterdim. Bu çok güzeldi."

Sage bir an dudağını çiğniyor ve sonra gamzeleri parlayarak bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Margarita ve taco hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsemem parlıyor. "Bu konularda kendimi harika hissediyorum. Ama bunu benim odamda yapmak zorundayız; North nerede olduğumu çok iyi biliyor, bu yüzden yurttaki ortak odaları bile kullanamıyorum."

Sage yüzünü buruşturur. "Bu pek... normal görünmüyor. Bence Bond'unuz sahiplenici bir sik kafalı olabilir."

Bir kahkaha patlattım. "Evet, ben de öyle hissediyorum. Eğer sıkıcı odama aldırmazsanız, takılmak isterim."

Düştüğüm için o kadar mutlu ve şok olmuş görünüyor ki kolumu omuzlarına dolayarak onu biraz sıkıyorum. O çok kırılmış, benden çok daha fazla.

Ya da sanırım hasarını hepimizin görebileceği bir yerde taşıyor. Ben kendiminkini olabildiğince derine, derimin olabildiğince altına gömüyorum, böylece beni yavaşça, acıyla, sürekli öldürmüyormuş gibi davranabiliyorum. Şu anda bile, sadece hasarım olduğu gerçeğini düşünmek, hatta bu hasarın ne olduğunu düşünmek bile kanımı donduruyor. Lanet olsun.

Sage'e biraz para uzatmaya çalışıyorum, dünyada tek başıma geçirdiğim zamanlardan kalan azıcık parayla, ama o beni omuz silkiyor. "Bu sefer ben ısmarlıyorum. North'un bir iş bulmana izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden en azından bunu yapabilirim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bana yardım eden sensin. Akşam yemeğini kesinlikle ben ısmarlamalıyım."

İkimiz de ayağa kalkıp kütüphaneden birlikte çıkmaya başladığımızda bana kıkırdıyor. "Öyle mi? Bize margarita almak için sahte kimliğin ne kadar iyi?"

Lanet olsun. Bunu unutmuşum. Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ve ellerimi gökyüzündeki yardımsever bir tanrıya yalvarır gibi gökyüzüne kaldırıyorum. "Harikaydı, ama sonra Kuzey onu ele geçirdi ve artık yok."

Sage gülüyor ve kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Evet, bunu tahmin etmiştim. Endişelenme, Riley bana iyi bir tane ayarladı."

Onun adını duyunca yüzündeki gülümseme kayboluyor. Sırf tüm bu dramanın altında onun düşündüğü kadar harika biri olup olmadığını görebilmek için onunla tanışmak istiyorum.

Ayrıca onun için onu biraz azarlamak isterdim, sadece onun ne kadar harika olduğunu görmediği için onu yırtmak isterdim.

Kolunu sıktım. "Tamam, gecenin birinci kuralı: artık aptal tahvillerimiz hakkında konuşmak yok. Saçımı bir dahaki sefere hangi renge boyamam gerektiği gibi önemli konulara odaklanalım. Kireç yeşili çizgiler düşünüyorum."

Limon yeşili düşündüğümü eklemiyorum çünkü bunun en çok North'u kızdıracağından eminim, çünkü konuşmayı erkeklerden uzak tutmak konusunda ciddiyim. On dört yaşımdan beri benim yaşımdaki diğer kızlarla takılma şansım olmamıştı ve tüm dünyam değişmişti, bu yüzden şimdi bu şansa sahip olduğum için çok heyecanlıyım.

Ayrıca, Sage gerçekten harika bir insan. Riley ve Giovanna'nın üzerine yığmaya devam ettiği bok yığınlarını hak etmeyen, A plus, harika bir insan.

Güçlerimi kullanamadığım için şükretmeliler, yoksa ikisi de fena halde boku yerdi.

Sokağa çıkma yasağıma yetişebilmem ve Sage'in yemeğimizi alabilmesi için yollarımızı kütüphanenin dışında ayırmak zorundayız. Şirin, yıkık dökük küçük VW Bug'ına atlıyor ve telefonumda içinde ne kadar sevimli göründüğüne dair hızlı bir fotoğraf çekiyorum. Fotoğrafı

kaydediyorum.

telefonumdaki kişisinin fotoğrafına bakıp biraz daha sırıtıyorum. Kahretsin, bir arkadaşımın olması hatırladığımdan çok daha iyiymiş.

Çoğunlukla, ergenlik öncesi arkadaşlarımın tek derdi dramaydı. Kıyafetler ve erkekler için kavga ederdik, diğer kızların hiçbiri Üstün Yetenekli değildi, bu yüzden neden aynı anda on iki erkeğe aşık olmakta ısrar ettiğimi anlamıyorlardı.

Kızlardan birinin annem gibi bir fahişe olacağımı ve evimize sürekli girip çıkan erkekler gördüğünü söylediğini hatırlıyorum. Annem Central Bond'du ve benim üç babam vardı. Neden insanların arasında yaşadığımızı hatırlayamıyorum, annemin işiyle ilgili bir şey olduğunu hissediyorum, ama bu konuda gizli kalmak için ellerinden geleni yaptılar.

O gün Alexandra Hargraves'e, dedikoducu çenesini kapatmayı öğrenmezse üç babamın da onun cılız babasının kıçını tekmeleyebileceğini söylediğimde biraz çuvalladım.

Annem benimle mutlu değildi.

Yine de babalarımdan arka arkaya üç beşlik aldım.

Buna değdi.

Bu anı, yurda dönüş yolunda içimi ısıtıyor ve beni mutlu ediyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"LAVANTA DURULAMASI MI? Saçımı süt barındaki yaşlı bitlerle aynı renge mi çevirmemi istiyorsun?" Margaritalar boğazımda düğümleniyor ve Sage bana kontrolsüzce kıkırdıyor.

Yatağımın üzerine ve yere yayılmış çantalar, atıştırmalıklar ve güzellik ürünleriyle dolup taşıyor çünkü Sage buraya gelirken bir kızlar gecesinin ancak benim makyajımla oynarsa ikimiz için de uygun olacağına karar verdi.

Böyle bir şey yapmayalı ne kadar oldu merak ediyorum, çünkü ben yapmayalı yıllar oldu. Ayrıca bunu tahmin ettiğini ve özel bir şey yapmak istediğini düşünüyorum çünkü o çok tatlı biri.

"Bana gümüş rengine katlanamadığını söylemiştin, ki bu çılgınca çünkü en son buz gibi sarışın olmayı denediğimde bana bir servete mal oldu ve hiçbir zaman yeterince açılmadı."

İçmek ve bu konular hakkında konuşmak akıllıca bir fikir değil ama arkadaşlığımızla ilgili içimde umursamaz bir şeyler var. Sanki yıllarca konuşacak ya da dertleşecek kimsem olmaması beni onun yumuşak dilli nezaketine karşı aptallaştırmış gibi.

Ona cevap verirken kapının yanındaki aynadaki yansımama bakmayı reddediyorum, "Bu renkle ilgili değil, anılarla ilgili.

onunla birlikte gelen. Birkaç yıl önce tekrar siyaha boyamayı denedim ama hiç tutmadı. Saçım gibi... onu reddettim."

Sage'in ikimizin de fincanlarını doldurduğu yere doğru bir bakış atıyorum ama o da hazırladığı alkol ve şeker karışımına biraz kaşlarını çatıyor. "Mor boyanın başına gelebilecek en kötü şey ne olabilir ki? Eğer tutmazsa, en azından bir şans vermiş oluruz ve eğer tutarsa, artık seni kovalayan kötü şeylerle ilgili anıların olmaz."

Gecenin geri kalanı içkiler, çarşaflarıma bulaşan mor boya ve sabahın üçünde Sage'le birlikte iç çamaşırlarımla ortak duşta durup bu pisliği yıkamakla geçti. Dağınık, aptalca ve tamamen hayat kurtarıcı.

İkimiz de birkaç saat sonra akşamdan kalma ve çaresizce yemek yemek için uyanıyoruz.

Gabe benimle sınıfa kadar yürümek için gelmiyor ve North bana mesaj atarak hala çatık kaşlı gölgem olmadan derse girmem gerektiğini söylüyor ki bu benim için sorun değil. Bütün gün bakışlar ve fısıltılar alıyorum ama kafamdaki çarpıntı bunların çoğunu bastırıyor ve Sage'in aynı derecede akşamdan kalma varlığı sayesinde başarıyorum.

Dersler bittiğinde, yatakhaneme doğru yürürken kendini yanıma yapıştırıyor. Ortak ödevimiz zaten bitmişti ama Sage'in eve gitmektense benimle acınası yurt odamda takılmayı tercih edeceğini hemen anladım. Eşyalarımın yetersizliği ya da yatağın ne kadar rahatsız olduğu hakkında hiç yorum yapmıyor, sadece bu durum tamamen normalmiş gibi davranıyor.

Hayatta kalmam için hayati önem taşıyor.

O benim için bir kaya oldu, akıl sağlığımı koruyan tek kişi çünkü o olmasaydı, eminim şimdiye kadar çığlık atan, öfkeli bir karmaşa olurdum.

Ekstra ders kitaplarını bırakmak için arabasına gittiğimizde telefonu çalıyor ve ekranda ne varsa gözlerini deviriyor.

"Riley mi? Yoksa o kaltak Giovanna mı?"

Sage oflayıp pufluyor ve şöyle diyor: "İkisi de değil, babam. Ailem ne kadar 'içine kapanık' olduğuma kızıyor. Çünkü onların dünyasında dışlanmam sorun değil ama herhangi bir sosyal toplantıya gitmeyi reddetmem tamamen mantıksız. Annemle bu sabah bu konuda tartıştık ve şimdi babam futbol maçına gitmem için bana yalvarıyor."

Omuz silktim ve çantamı omuzlarıma doğru kaldırdım, "Futboldan nefret mi ediyorsun? Belki bir şeyler ayarlayabilirim ve ikimiz de gidebiliriz?"

Kuzey'i aramak zorunda kalmak istemiyorum ama bu onun için önemliyse ararım. Sage bana utangaç bir bakışla karşılık veriyor. "Aslında futbolu severim. Erkek kardeşim oynuyor. Oraya gitmeyi özlüyorum ama orada tek başıma olmaktan nefret ediyorum çünkü ailemle oturmak işkence gibi. Annem hâlâ Riley ile aramızdaki şeyleri mahvettiğim için beni suçluyor."

Sikerim öyle işi. Götveren Bond'umu arıyorum ve bana neye mal olursa olsun gidiyoruz.

Çevir tuşuna basıp derin bir nefes alıyorum, kendimi bunun yaratacağı kavgaya hazırlıyorum ve North'un cevap verirkenki soğuk ses tonu dişlerimi sıkıyor. "Bir toplantıya girmek üzereyim Fallows, şu an iyi bir zaman değil."

Sinirlenme, ona küfretme, sakin ol. "Sorun değil, çabuk olacağım. Gabe'in bu akşam futbol maçı var ve ben de katılmak istiyorum. Sage de gelecek ve orada sosisli sandviç ve kötü maç yemekleri yiyeceğiz. Sadece ben maçı izlerken tribünden beni yakalamak için bir TacTeam göndermeyeceğinizi bilmem gerekiyor."

Bir duraklama oluyor, sanki her kelimemi tartıyor ve ona karşı ne kadar dürüst olduğumu test ediyor ve ben de sakinliğimi korumak için uzun, derin bir nefes daha alıyorum.

Sonunda dedi ki, "Tamam. Seni yakından izleyeceğim ve Gabe maçtan sonra seninle buluşacak ve seni yurduna geri götürecek. Eğer bu yine bir kaçma girişimiyse, hayatını zindan edeceğim."

Siktir et onu. "Yani zaten öyle değil mi?"

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum, Sage'e sırıtıyorum ama o hala tüm bu karmaşaya kulak misafiri olduğum için bana doğru yüzünü buruşturuyor.

"Senden gerçekten nefret ediyor, değil mi? Tanrım, Riley'nin yeterince kötü olduğunu sanıyordum."

Kolumu onunkinden geçirip sıkıyorum, "Riley korkunç biri. En azından ben North'a bir şey yaptım ve bu da onu bir pislik haline getirdi, senin Bond'unun hiçbir mazereti yok."

Giovanna'nın çalıların arasından fırlayıp ikimize de saldıracağından korkuyormuş gibi iç geçiriyor ve etrafına bakınıyor. Dün gece konuşmadığımız tek konu buydu ama şimdi de bundan kaçmıyor. "Ben de yanlış bir şey yaptım. Ben erkeklerin tırmanmak isteyeceği bacaklara ve muhteşem göğüslere sahip 1.80 boyunda İtalyan bir model değilim. Ben sadece... sıradan bir Sage'im. Tanrım, kendime duyduğum nefret beni ele geçirmeden ve gecenin geri kalanını tribünde matarayla içerek geçirmeden önce başka bir şey konuşmalıyız."

Şu anda yeniden kafayı bulup tüm bu karmaşayı unutmaktan daha çok istediğim bir şey yok ve içki içmek daha önce hiç kaçındığım bir şey olmamış olsa da North'la konuşurken tereddüt ettiğim bir şey var.

Bir şekilde yeteneğime daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılıyormuşum gibi hissediyorum, ama aynı zamanda onu hiç bu kadar az kontrol edememiştim. Burada bulunduğum her gün bağın isteklerini bastırmak, yalvarmak, yakarmak, görmezden gelmek ve boğmak zorunda kaldım, her gün kaderimde birlikte olmak olan erkeklere seslendi ve her gün tüm bu ayrılığın beni ne kadar derinden yaktığına dair hiçbir işaret kalmayana kadar onu boğmak zorunda kaldım.

Bu gece içki içmek söz konusu değil, en azından kendime gelene kadar.

Yırtık bir kot pantolon ve eski bir kazak giyiyorum. İkisinin de üzerime bu kadar iyi oturmasına çok şaşırdım çünkü en son denediğimde biraz dar gelmişti. I

Sanırım etrafımda benden nefret eden insanlarla geçirdiğim onca zaman beni zayıflattı. Sage aynamın önünde yere oturup saçını ve makyajını yapıyor. Bu konuda oldukça gösterişsiz, birkaç bukle ve hızlı bir rimel sürme, ama o kadar güzel ki gerçekten ihtiyacı olan tek şey bu.

Giovanna sayesinde kendini bu kadar az düşünmesi beni öldürüyor.

Hiçbir şey beni o kaltağı öldürmekten daha mutlu edemezdi ve dürüst olmak gerekirse bunun, kendimi suçlu hissetmeyeceğim ilk ölüm olacağını düşünüyorum. Pislik olduğundan emin olduğum ilk kişi olurdu.

Pislik olmak birinin ölümünü gerektirecek kadar yeterli mi?

Kahretsin, bugün bu ahlaki saçmalıkları düşünmek için çok uzun ve yorucu geçti. Önemli olan tek şey kampüste kimseyi öldürmememem gerektiği çünkü North kıçıma o kadar batmış durumda ki her şeyi anlayacaktır. Buraya geldiğimden beri söylediğim her yalanı görür ve beni bodrumuna zincirlemek için bahane olarak kullanır.

Ben makyajımla uğraşırken Sage bir sandalye kapıp oturuyor ve saçımı yapıyor. Yeni boyanmış saçları ehlileştirmek için elinden geleni yapıyor, biraz daha doğal ve zahmetsiz görünmesi için gevşek dalgalar halinde kıvırmak için büyük parçalar alıyor... yani, lavanta rengi saçlar ne kadar doğal görünebilirse. Bana sıkı sıkıya bağlı bir toplulukta büyümekle ilgili hikayeler anlatıyor, kendi Bond'larım hariç herkes hakkında küçük hikayeler ve ben de gülmekten elimi sabit tutmaya odaklanmak zorunda kalıyorum.

Kendi makyajımı kendim yaparım.

Sage'in yarısı kadar iyi görünmek için çok daha fazlasına ihtiyacım var ve kendimi bu seviyede iyi hissetmeyeli aylar oldu. Saçımdaki mavi tonları ortaya çıkaran renkler seçiyorum ve işim bittiğinde Sage yatağıma uzanıyor, ben de bukleleri biraz düzeltmek için saçıma biraz ürün sürüyorum.

Dışarısı soğuk ve onun tüm sıkı çalışmasını kaybetmek istemiyorum.

Sage sessizliği bozarak, "Kendimi suçlu hissediyorum," diyor.

Ona doğru bakıyorum ama telefonunda amaçsızca gezinmekle o kadar meşgul ki göz göze gelemiyoruz. "Ne için? Benim burada sıkışıp kalmam senin suçun değil, sen de dışarı çıkıp bir hayat kurabilirsin."

İç çeker ve telefonunu yere bırakır. "Ben berbat bir arkadaşım. Bir yanım North'un seni tecrit altında tutmasına seviniyor çünkü bu senin burada kalacağın anlamına geliyor. Hiç senin gibi bir arkadaşım olmamıştı. Tanrım, Riley beni bir kenara atmadan önce arkadaşım olduğunu düşündüğüm insanlar bile senin gibi değildi. Tanrım, çok üzgünüm Oli."

Kırılan bağlarım bile beni böyle hissettirmiyor. "Buna neden kızayım ki? Benden gerçekten hoşlandığın ve arkadaşım olmak istediğin için nasıl kızabilirim? Dinle, eğer işler tam tersi olsaydı, garanti ederim ben de aynı şekilde hissederdim."

Bana gülümsüyor ama gözleri hala çok üzgün. "Yapmazsın. Sen tanıdığım en özverili insansın. Bağlarının sana attığı her şeyi kabul ediyorsun ve sadece... yoluna devam ediyorsun."

Keşke bu doğru olsaydı.

Bu kadar büyük bir risk olmasaydı ne yaptığımdan bu kadar emin olabilir miydim? Tahvillerimden kaçmayı başaramazsam, Direniş beni tekrar bulursa kaç kişinin öleceğinin farkında olmasaydım şu an olduğum kadar güçlü olabilir miydim?

Ben olsaydım emin değilim.

Omuz silkiyorum ve makyaj malzemelerini dikkatlice Sage'in çantasına geri yığıyorum, sadece benim olmadıklarına değil, aynı zamanda parasız olduğum için daha önce hiç düşünmediğim yüksek kaliteli ve pahalı ürünler olduklarına da dikkat ediyorum.

"Bu saçmalık umurumda değil, Sage. Seni benim için mümkün olan en iyi arkadaş yapan diğer tüm niteliklerin umurumda. Ben hiç sormadan kolların makyajla dolu olarak buraya gelmeni önemsiyorum çünkü senin yardımın olmadan giyinmemin mümkün olmadığını biliyorsun. Önemsiyorum.

Beni taco ve margarita içmeye davet etmeni önemsiyorum. Atladığın derslerde not tuttuğumda, senin için bir krallığı fethetmişim gibi bana teşekkür etmeni önemsiyorum. İnsanların benim hakkımda söylediği şeyleri umursamamanı, yargılamadan önce beni tanımayı seçmeni önemsiyorum. Senin için milyonlarca şeyim daha var ama burada bırakalım. Sen inanılmazsın ve bir gün bunu söylediğimde bana inanacaksın."

Sırıtıyor ve başını eğiyor. "Sen de oldukça iyisin Fallows. O kadar iyisin ki tekrar gitmeye karar verirsen seninle kaçarım."

Maça erken gittik çünkü Sage futbolu ne kadar çok sevdiği konusunda yeterince ısrarcı değildi ve maçı ne kadar çok sevdiği için oturduğumuz yer konusunda ekstra seçici davranıyordu. Her şey hakkında yepyeni bir heyecan seviyesinde, stadyuma giderken yol boyunca hiç durmadan tüm oyuncular ve takımla ilgili istatistikler hakkında konuşuyor. Hatta Gabe'e bile övgüler yağdırıyor, bu akşam maçı izleyeceğimiz için duyduğu heyecanla Tahvillerim hakkında konuşmak konusundaki her zamanki isteksizliğini tamamen göz ardı ediyor.

Hiç umursamıyorum çünkü onu bu kadar mutlu görmek duyulmamış bir şey. Haftalardır arkadaşız ve ondan en fazla utangaç bir gülümseme ve ara sıra kuru bir kahkaha alabildim ama şu anda neşe saçıyor.

Stadyuma giderken onun evine uğramamız gerekiyor ve ben de arabasında bekleyip itaatkâr küçük bir eşya gibi North'a güncellemeleri mesaj atıyorum. Zamanını harcamaya değmezmişim gibi tek kelimelik yanıtlar gönderiyor, ben de sırf inat olsun diye kendi mesajlarımı çok uzun ve çok ayrıntılı hale getiriyorum.

Umarım nefret eder.

Arabanın kapısı tekrar açıldığında ve Sage sürücü koltuğuna geri kaydığında kendi kendime bir çocuk gibi kıkırdıyorum.

"Maria'nın sezon kartını senin için aldım, böylece doğrudan içeri girebiliriz. Bu gece geç saate kadar çalışacak, o yüzden babam ona güncellemeleri gönderiyor. Ve ona katlanmak zorunda kalmayacağız," diyor Sage arabayı çalıştırıp garaj yolundan çekerken, çalma listesi başlıyor ve taksiden indie punk grupları çalıyor.

Maria babasının diğer bağlısı ve ebeveynlerinin üçlü bağını tamamlıyor. Konsey için avukat olarak ve North'un kilit danışmanlarından biri olarak çalışıyor ve benimle arkadaş olması konusunda Sage'e zor anlar yaşatıyor.

Sage her ne pahasına olursa olsun ondan kaçıyor.

Ayrıca onun psikopat kıçından uzak durmak için elimden geleni yapacağım. Patronunuzla Bond'un arkadaşlıklarına müdahale etmek için elinizden geleni yapacak kadar yakın olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz?

Hayır, teşekkürler.

Park etmek kolay olduğu için yeterince erken geldik ve Sage gördüğümüz herkesle eski arkadaşlarıymış gibi sohbet ediyor. Durgun, çünkü hepsi ona acıyarak ve üstü örtülü bir güvensizlikle bakıyor, ama hepsi onu kabul ediyor, bu yüzden üniversitedeki diğer öğrencilerden yarım adım önde.

Sage iç geçiriyor ve bir çifti işaret ediyor. "İşte benim ailem. Benim yerimde oturmuş bizi bekliyorlar."

Lanet olsun.

Şu anda hiç istemediğim bir baskı altındaymışım gibi hissediyorum ama Sage dudağını çiğniyor ve ben de savunmacı kanka moduna geri dönüyorum çünkü ailesinin bile artık onun için güvenli bir alan olmamasına çok kızıyorum. Kontrol edemediği bir şey yüzünden herkes ona sırtını döndü.

Sonra, sanki benim boktan tavrım ona bir işaretmiş gibi, Riley kolunda Giovanna ile geliyor ve oluşmaya başlayan küçük kalabalığın arasından geçiyorlar. Bağlandığı kıza bakıyor, sanki kız onun tüm dünyasını ateşlemiş gibi

güzellik ve etraflarında mide bulandırıcı bir kendini beğenmişlik havası var. Sanki birlikte olmaları yetmiyormuş gibi bir de bunu herkesin yüzüne vurmaları gerekiyor.

Riley, Sage'in ailesini görür görmez cazibesini ortaya koyar ve tam bir sürüngen gibi onlarla gevezelik eder. Onlar da buna kucak açıyor, sanki kızlarının kalbine bıçak saplamamış gibi onunla konuşmak için kendilerini paralıyorlar.

Hepsi iğrenç.

Sage bir an tereddüt ettikten sonra kolumdan çekiştirerek dikkatimi Riley'nin sırıtan yüzünden uzaklaştırıyor. "Soyunma odalarına gidip kardeşimi görebilir miyiz? Biraz hava almaya ihtiyacım var."

Evet, çünkü gecenin açık havasında, Bond denen göt herif aşağıda her yönüyle sağlam bir adam gibi göründüğü için boğulmak üzereyim.

Pisliğin teki.

Başımı sallayıp onunla birlikte aşağıya iniyorum, her bariyeri kolaylıkla aşmasını ve herkesin boktan bakışlarını bir profesyonel gibi görmezden gelmesini izliyorum. Ben o kadar iyi karşılayamıyorum ve eğitim odalarından birine girdiğimizde, sanki kendimi onların sorunu haline getirecekmişim gibi oradaki herkese kaşlarımı çatıyorum.

Sage omzuma kendi omzuyla vurarak beni vahşi bakışlarımdan sıyırıyor ve kardeşine dışarı çıkıp bizimle buluşması için mesaj atıyor. Ona cevap vermiyor ama biz beklemeye karar veriyoruz. Neyse ki uzun sürmedi.

Sawyer Sage'e çok benziyor, küllü kahverengi saçları kısa kesilmiş ve ısınma hareketleri nedeniyle yüzünde kir lekeleri oluşmuş. Takım arkadaşlarıyla gülüp şakalaşıyor ama Sage ona seslendiğinde şaşkınlık ve gerçek bir sevgiyle ona bakıyor.

Çok yakınlar ve onun kendisini izlemeye gelmesini çok özlemiş.

Burada olduğum için Kuzey'den ve diğer Tahvillerimden ne kadar bok yiyeceğim umurumda değil, yapacağım

Bundan sonra her maça Sage ile gitmek için elimden geleni yapacağım.

Sawyer bize yaklaşırken biraz kaşlarını çatıyor ama Sage'i kolayca kucaklıyor. "Fırtınaya göğüs germek mi? Anneme boyun eğeceğini düşünmemiştim."

Sage alay ediyor ve omuz silkiyor. "Sonunda beni yıprattı ve bütün hafta canım hotdog çekti. Nasıl hissediyorsun?"

Onlar bu akşamki maçın istatistiklerinden bahsederken biraz dalıyorum, tüm spor jargonu kafamın üzerinden uçup gidiyor çünkü spor hakkında genel bir kavrayışa sahip olsam da şu anda söylediklerinin yarısını kesinlikle anlamıyorum.

Onun yerine koridorda maça hazırlanan çocuklara bakıyorum. Çoğu çoktan giyinmiş ve maça hazır, bazıları maç öncesi ritüellerini yerine getiriyor ve hepsi çılgınca sırıtıyor.

Oyun kurucu bana gülümsüyor, ıslak saçlarını gözlerinden kaçırıyor ama gözleri Sage'de bir saniye oyalandıktan sonra arkasını dönüyor. Kesinlikle bizden büyük, muhtemelen son sınıf öğrencisi ve çok seksi. Kum sarısı saçları ve masmavi gözleri, yanağında çoğu kızı eritecek bir gamzesi var ama ben dağınık bağ durumum sayesinde erkeklere ve onların cazibesine karşı bağışıklık kazanmış durumdayım. Ayrıca Sage'e baktığında ona yapışan bir hüzün var ki dişlerimi kenetliyor.

Neden herkes ona acımaya ve ona bok gibi davranmaya bu kadar takmış durumda?

"Kahretsin, pardon Sawyer, bu Oli. İkinizin henüz tanışmadığını unutmuşum."

Gözlerimi adamdan kaçırıp Sawyer'a gülümsüyorum ve bana attığı tedirgin bakıştan rahatsız olmamaya çalışıyorum. Muhtemelen bana birazcık bile nazik davransa Gabe'in ona bir şey yapacağından endişeleniyor, bu yüzden topuklarımın üzerinde geri kayıyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum ve bu akşamki maçta iyi şanslar."

Başıyla bana karşılık veriyor ve sonra duraksayarak şöyle diyor: "Bu gece Sage ile geldiğin için teşekkürler. Onun burada olması benim için çok anlamlı."

Omuz silkiyorum ve ondan biraz daha uzaklaşıyorum. "Endişelenme, tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmeye gelmek istiyordum."

Sage bana gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor ve ben ikisinden de uzaklaşarak, ben ortalıkta dolanmadan ve işleri daha da garipleştirmeden konuşabilmeleri için onlara bir saniye veriyorum. Kalabalığın arasına karışmaya çalışıyorum ama kötü şöhretim sayesinde bu imkânsız ve kendimi koridorlardan birinde buluyorum. Koltuklarımıza geri dönmek için hangi yöne gitmem gerektiğini biliyorum ama bunun yerine Sage'i beklerken meşgul görünmek için durup telefonumla uğraşıyorum. Ondan kaçmak ve onu tüm bu boktan insanlarla yalnız bırakmak istemiyorum.

Gözüme bir şey çarpmadan önce birkaç dakika oradaydım.

Antrenman odalarından birinin kapısı biraz açık ve Gabe'in diğer takımın kaptanının elini sıktığını görebiliyorum. Bu sportmenlik gösterisinde çığır açacak bir şey yok ama... elinde az önce ona uzattığı bir şey olması dışında. Uyuşturucu mu? Bekle, hayır, bir kağıt parçası. İkisi de son derece yasadışı bir şey yapıyormuş gibi etrafa bakıyorlar ve sonra Gabe'in gözleri kapı aralığından benimkilere çarpıyor.

O beni görüyor.

Ben onu görüyorum.

Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok ama eminim ki soyunma odasına girip koçunu bulabilir ve şu anda hayatını mahvedebilirim. Gözlerindeki küçük panik parıltısı bana yanılmadığımı söylüyor, onu takımdan attıracak bir şey yapıyor... ya da geceyi kilit altında geçirmesine neden olacak bir şey.

Orada öylece durup birbirimize uzun uzun bakıyoruz, aramızda sessizce süzülen bir sürü saçmalık var.

"Hey, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Koltuklarımızı kapmalıyız."

İrkiliyorum ve Sage'i ayaklarına bakarken buluyorum, gözleri biraz kızarmış. Bu beni içinde bulunduğum küçük trans halinden çıkarıyor ve Gabe'den uzaklaşıp kolumu onunkinin içinden geçirerek yürürken birbirimize sarılıyoruz.

Hiçbir zaman ispiyoncu olmadım ve sırf Gabe bana götlük yaptı diye de olmayacağım.

Koltuklarımıza doğru yürüyoruz ve Sage beni buraya geldiğimden beri yaptığım en garip konuşmayla ailesiyle tanıştırıyor. İkisinin de beni kızlarının yanında istemedikleri çok açık ama gülümsüyorlar ve kibar davranıyorlar, muhtemelen bu gece buraya benim sayemde geldiği için.

Maç başladığında ve Sage gerçekten çok neşelendiğinde, onları görmezden geliyorum, sohbet ediyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Devre arasından bir süre sonra, karnım ağrıyana kadar yemek yiyip güldüğümüzde, ailesi bir telefon alıyor ve kendileri için yiyecek bir şeyler almak üzere ayağa kalkıyor. Daha önce hiç görmediğim bir kız Sage'in yanına kayıyor ve Sage anında geriliyor, hemen alarma geçiyor.

Neden bu gecenin saçmalığı hiç bitmeyecek?

Etrafımızdaki tezahürat kulakları sağır ederken bir sessizlik oluyor ama kalabalık sessizleştiğinde Sage konuşuyor.

"Oli, bu Gracie. Kardeşi Felix de takımda."

Sesi endişeli ya da üzgün gelmiyordu, ben de onu takip ettim ve kıza bakmak için öne doğru eğildim. Güzel bir kız, sarı saçları güzelce şekillendirilmiş, ama bir grup tişörtü giyiyor ve burnunda bir hızma var. Buraya ait değilmiş gibi görünüyor ama tamamen rahat.

Gracie küçük bir gülümsemeyle bana başını sallıyor. "Kız arkadaşımla takıldığın için teşekkürler. Bugünlerde çok üzgün ama neşelenmek için benimle takılmaya da gelmiyor."

Önce ona sonra Sage'e bakıyorum ama Sage'in gözleri kardeşine sabitlenmiş. Sadık kanka hislerine bağlı kalıyorum. "O benim en iyi arkadaşım, her zaman onun için

burada olacağım."

Sage irkiliyor, gözleri benimkilere takılıyor ve sonra sırıtıyor. "Benimle takılmak için bir TacTeam'i riske atan sensin, bence küçük bir teşekkürü hak ediyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Hatırlatma bana. Peki Gracie, Felix hangisi? Kuralları zar zor biliyorum, hayatımı kurtarmak için oyuncu seçemiyorum."

Gülüyor ve soyunma odasındaki oyun kurucuyu işaret ediyor. "Bu o. Sage sana ona takıntılı olduğunu söyledi mi? Riley dünyanın en büyük pisliği olduğundan beri onunla çıkmaya çalışıyor ama o bir hayalete dönüştü."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum ama Sage omuz silkiyor. "Acıma randevusu istemiyorum. Sawyer'ın arkadaşı olduğunu ve bana değer verdiğini anlıyorum ama kötü bir durumu daha da kötüleştirmeyeceğim."

Gracie gözlerini deviriyor, benim tepkimin bir aynası gibi. "Yıllardır sana kafayı takmış durumda. Riley ile senin Bond olduğunuzu öğrendiğinde eğitim odasını birbirine kattı. Bunun Sawyer'la kesinlikle bir ilgisi yok."

Aralarına bakıyorum ama Sage dudaklarını kapatıyor ve Gracie hüzünlü bir veda edip bizi tekrar terk ettikten sonra bile başka bir kelime söylemeyi reddediyor.

Gabe ve takımı maçı kazandıktan ve soyunma odasında beni yurt odama götürmesini bekledikten sonra nihayet tekrar konuşuyor.

"Bir gün Tahvillerini bulacak ve ben başka birini kaybetmeye dayanamam. Uzun zaman önce. Bir keresinde belki de Merkez Bond'un ben olduğumu ve ikisine de sahip olabileceğimi düşünmüştüm. Aptalca. Şimdi Felix'ten uzak durmaya çalışıyorum çünkü Bond olmasak bile onu başka biriyle görmek canımı yakacak. Ona sahip olmanın ve sonra onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemem. Riley yeterince kötü zaten."

Başımı sallıyorum çünkü anlıyorum. Herkesin anlayabileceğinden daha iyi anlıyorum. Şu anda Tahvillerimin etrafında olduğum için, sahip olduğum en iyi koruma onların bana olan öfkesi ve nefreti. Eğer ben

sahip olmasaydım, bize karşı olan her şeyin ağırlığı altında parçalanırdım.

Kırılırdım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

hayatim tuhaf bir şekilde normalleşti.

Her şeyi ele geçirmeye başlayan sıradan kalıpları fark etmek çok garip. Sage'le ders çalışmak, Gabe'in gölgem olduğu derslere gitmek, TT derslerim sırasında ölmek ve Kuzey'in malikanesindeki masada işkence gibi akşam yemekleri sırasında rahatsız edici bir sessizlik içinde oturmak. Buradan kurtulmaya çalışmak konusunda hiç de kayıtsız değilim ama her gün uyandığımda ve günümün nasıl geçeceğini tam olarak bildiğimde, burada sıkışıp kalacağımı düşünmeye başlıyorum... geçmişim beni bulana ve son beş yıldır kaçtığım her şey sonunda beni yutana kadar.

Bunu çok sık düşünmeyecek kadar meşgulüm.

Ekonomi dersimden ilk ödevim B+ ile döndüğünde, çatılardan çığlık atmak istiyorum çünkü kendimle o kadar gurur duyuyorum. Sage öğle yemeğinde kutlamak için üzerinde dev krema girdapları olan birkaç kek avlıyor ve Gabe bile tavşan yemeğini yerken bana 'aferin' diye homurdanmayı başarıyor.

Bağlarımın radarından uzak durmak için elimden geleni yapıyorum, bulduğumuz geçici huzurun her şeyi birbirimizden uzak durma becerimizle ilgili. Gabe'i her gün, Nox'u da derslerde görüyorum ama ben sadece North ve

Gryphon haftada bir akşam yemeği sırasında ve bu benim için sorun değil.

Kayıtsız kalıyorum.

Benden ne kadar nefret ettiklerini unutmaya başladım.

Derslerden ve akşam yemeğinden sonra yurt odamın kapısı çalınıyor. Kapıyı açtığımda Gracie'nin bir çift cut-off ve küçük bir atletle çok seksi göründüğünü, çekici kızların yaptığı gibi nazik ama değerlendirici bir şekilde beni aşağı yukarı süzerken yüzünde mahcup bir sırıtış olduğunu gördüm. Bense eski bir eşofman altı ve bana üç beden büyük gelen ama içinde yatmak için son derece rahat olan bir kazakla bok gibi görünüyorum.

Çorak ve utanç verici odamı görmemesi için kapıyı kapalı tutuyorum ama gözünü bile kırpmıyor. "Habersiz geldiğim için kusura bakma ama seni internette bulmak imkânsız. Telefon numaranız bile CIA düzeyinde korunuyor! Sage'de bile var mı? Artık telefonlarıma çıkmıyor, o yüzden zaten ondan alamazdım."

Tanrım. "Tamam... Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Boş koridora göz gezdiriyor, rahatsız ve biraz da utangaç görünüyor, "İçeri girebilir miyim? Sage'in her gün uğraştığı onca saçmalık varken bunu herkesin içinde dile getirmemi isteyeceğinden emin değilim."

Lanet olsun.

Sanki Sage'in yabancı bir kızın alanıma girmesine izin vermemin tek nedeni olduğunu biliyor, çünkü o kız benim her şeyim. "Peki, içeri gel."

Gracie sırıtarak etrafımda dolaşıyor ve benim görünüşüme gösterdiği merakla çorak alana bakıyor. Mesele şu ki, beni yargılıyormuş gibi hissettirmiyor, daha çok her şeyi katalogluyor ve ihtiyaç duyması halinde saklıyor ve bu hala arkasında durmak istediğim bir şey değil.

"Alınma ama meşgulüm, kitaplarımın başına dönmeden önce üç dakikan var."

Bana sırıtıyor ve sonra her şeyi ortaya döküyor. "Sage'in doğum günü bu hafta. Ailesi büyük bir parti düzenliyor, Konsey'in yarısını ve kızımızın on dokuz yaşına girmesini umursamayan bir sürü insanı davet ediyor. Senin de gelmeni istiyorum. Sage'in senden gelmeni isteyeceğini sanmıyorum çünkü seni rahatsız etmek istemezdi ve her şey bir çöplük yangını olacak, ama gelmek zorundasın."

Sage bana bundan bahsetmişti ve gelmeyi teklif ettiğimde hayır demişti. Babasının Bonded Maria'sı North için çalışırken, Sage kaçınılmaz olarak benim için orada olacak düşmanlıkla uğraşmak zorunda kalmamı istemedi.

Gracie'ye bir bakış attım, yüzünü buruşturdu ama hemen gerekçelerini sıraladı: "Dinle, bunu senden daha fazla sormak istemiyorum ama Riley ve Giovanna ortaya çıkıp bütün geceyi Sage için bir kâbusa çevirecekler ve bu saçmalığa seyirci kalmaktan bıktım. O... Bilmiyorum, sanırım daha güçlü değil ama sana sahip olduğu için daha dirençli, bu yüzden ona destek olmaya çalıştığım için kendimi daha az garip hissediyorum."

Ona açıkça yan gözle bakmamak için elimden geleni yapıyorum çünkü Sage bana Riley ve Giovanna yüzünden tüm arkadaşlarının onu terk ettiğini söylemişti, peki Gracie neden birdenbire onun işine burnunu sokmaya çalışıyor?

Bana hiç samimi gelmiyor ama bu partiye katılmayı daha çok istememe neden oluyor çünkü Sage'in desteğe ihtiyacı var.

İçimi çektim ve ona el salladım, "Tamam. Sage'le bu konuyu konuşur ve ona gideceğimi söylerim."

Sanki kolaymış gibi, sanki North'a gitmek için izin almak için acınası bir şekilde yalvarmak zorunda kalmayacakmışım gibi söylüyorum. Bu kıza güvenmiyorum, bu yüzden ona bağlarımın dağınıklığıyla ilgili hiçbir ayrıntı vermeyeceğim.

Üstün Yetenekliler topluluğunun zaten bu konuda söyleyecek çok şeyi var.

o.

Ertesi sabah North'u aradığımda isteğimi beklediğimden daha iyi karşıladı ve bu, bunun katılmak istediğim bir parti olmadığına dair ilk gerçek uyarımdı ama derslerden önce Sage ile bu konuyu konuştuğumda, yüzündeki saf rahatlama ifadesi içimdeki inatçı kaltağın devreye girmesi için yeterli oldu.

Beni öldürse bile gideceğim.

Günün geri kalanında başımı öne eğip derslerime odaklanıyorum ve Sage'le TT'ye gitmek için ayrılana ve Gabe bana yetişmek için koşana kadar partiyi unutuyorum. Hemen sinirlerim tepeme çıkıyor çünkü çenesini kapalı tuttuğu ve bana fazla yaklaşmadığı sürece beni takip ettiği için ona saldırmayacağım ve onu azarlamayacağım konusunda konuşulmamış bir anlaşmaya varmıştık.

Bağım onun yakınlığından çok fazla keyif alıyor ve bu benim için dehşet verici, ilk fırsatta onu tekrar terk edeceğim ve bu huzur ve memnuniyet hissini kaybedeceğim düşüncesi... dayanılmaz.

Bu yüzden Kuzey'in saçma sapan gazabına uğramadan onu kendimden olabildiğince uzak tutuyorum ve o da şimdiye kadar bu sınırlara uymakta sorun çıkarmadı.

"Şimdi ne olacak?" Küçük bir taviz vererek çekiliyorum, çünkü bu yapmak istediğim terslemeden daha hoş bir ton.

"Yarın Sage'in partisi için seni alacağım, bensiz yurttan ayrılma."

Ona gözlerimi deviriyorum ama o sadece başını sallıyor, tavrım her zamanki gibi onu etkilemiyor. "Hayır, bu sana güvenmediğim için seni takip etmemle ilgili değil, bu- Sage'in ailesi yüzünden bir sürü Konsey üyesi gidiyor ve hiçbiri... konuşman gereken insanlar olmayacak."

Sage dışında kimseyle konuşmak istemiyorum ama Gabe'in bana kiminle konuşup kiminle konuşamayacağımı söylemesinden de hoşlanmıyorum. "Seni utandıracağımdan mı korkuyorsun?"

Oflayıp pufluyor ve kolumdan tutarak beni yoldan çekip binanın yan tarafına, biraz korunaklı bir yere götürüyor. "Belki de bu kadar aşık olmayı bırakmalısın.

Kafanızdaki kurban anlatısını bir kenara bırakın ve bunu bir an için mantıklı bir insan gibi düşünün. Konsey'in hepsi arkadaş değil. North'un içinde olduğu ve hayatınızı mahvetmeye çalışan bir erkekler kulübü değil. Onlar topluluğumuzun liderleri ve toplumumuzun temel taşları... ve yarısı North'un sizi ona bağlanmaya zorlaması gerektiğini düşünüyor çünkü ona hayır deme hakkınız olmamalı. Yarısı tecavüzün uygun bir hareket tarzı olduğunu düşünüyor."

Midem bulanıyor ve o bana başını sallıyor, "Hepsi iyi insanlar değil. Sadece ailelerinin reisi olarak seçildiler ve bu yüzden masada bir koltukları var. Seni alıyorum ve seninle kalacağım, böylece karanlık bir köşede oturup Sharpe ya da Vittorio'nun hediyeleriyle beynini karıştırmasına maruz kalmazsın."

Sharpe ve Vittorio, isimlerini not alıyorum çünkü zihnimin derinliklerinde hepimizi mahvedebilecek çok fazla sır var.

Bir an için Gabe'e bakıyorum, ona güvenmenin sınırında sallanıyorum ve göğsümde zonklayan bir his beni birazcık ona doğru itiyor. Dişlerini sıkarken yanağındaki tik, onun da bu yakınlıktan benim kadar etkilendiğini gösteriyor ve aniden tüm bu durum bana tehlikeli geliyor.

Unutma, hepsi senden nefret ediyor.

Onu vücudumdan uzaklaştırıyorum, ellerimin ben fark etmeden çoktan göğsünde kaymaya başladığını fark ettiğimde irkiliyorum ve birden beynim şu anda ihtiyacım olmayan bilgilerle doluyor.

Giydiği tişörtün altında ne kadar sıkı ve sağlam hissettirdiği gibi.

İkimiz de bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, sonra büyü bozuluyor ve beynim sonunda ellerimin hâlâ onun göğsüne bastırılmış olduğunu fark ediyor ve ellerimi çekip ondan uzaklaşıyorum.

Ses tonum sertleşiyor ve biraz titriyor, "Beni partiye götürmeni bekleyeceğim ama orada Sage ile takılacağım. Bizi takip etmen umurumda değil ama sırf sen göt arkadaşlarınla takılmak istiyorsun diye onu geride bırakmayacağım."

Bana karşılık vermesini ya da her zaman yaptığı gibi beni azarlamasını bekliyorum ama hiçbir şey olmamış gibi her zamanki gibi iki adım arkamdan itaatkâr bir şekilde beni takip ediyor. TT eğitim binasına varıyoruz ve ben kapıyı açmak için durakladığımda Gabe vücuduma doğru geri adım atıyor ve bana doğru eğilerek mırıldanıyor: "Belki de göründüğün kadar soğuk değilsindir."

Olmam lazım.

Tam da TT sınıfının egzersiz bölümünde daha iyi bir forma girdiğimi düşünürken Vivian setlerimi değiştiriyor ve bir kez daha yaşama isteğimi yok ediyor. Hala sınıftaki diğerlerinden uzakta antrenman yapıyorum çünkü onlardan çok gerideyim, ancak uzuvlarımdaki artan gücü ve biraz zayıfladığımı fark etmeye başladım bile.

Hala eğitim senaryolarının her birini kaybediyorum.

İlk dersten elendikten sonra Vivian, senaryolar sırasında tüm sınıfın yeteneklerini kullanmasına izin verdi ve onlarla rekabet edebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Kızlardan biri yürüyen bir doz kloroform.

Ayrıca benden nefret ediyor ve başlangıç çizgisini her geçtiğimizde beni hedef alıyor. Vivian oyun planını anında çözüyor ve bana ulaşmasını zorlaştırmaya başlıyor, çoğunlukla ona nasıl strateji kuracağını ve bana kaltaktan nasıl kaçacağımı öğretmek için, ama o lanet olası bir tazı gibi.

Ondan nefret ediyorum.

Doğal olarak Zoey Gabe'e aşık ve her saniyesini benim önümde onunla flört ederek geçiriyor. Bu muhtemelen beni olduğundan daha fazla rahatsız etmeli ama içimde Gabe'in tepki vermemi ne kadar çok istediğinden hoşlanan kızgın ve acımasız bir yan var. Zoey'nin elini hiç irkilmeden onun pazusuna sürmesini her izlediğimde, bunun onu ne kadar kızdırdığını görebiliyorum.

Yine de onu asla uzaklaştırmıyor ve bu onun gerçekte nasıl hissettiği hakkında çok fazla şey söylüyor.

Gabe ile bu dersi almanın tek iyi yanı, işimiz bittikten sonra beni her hafta akşam yemeği için North'un evine götürmesi ve böylece North ve şoförüyle küçük, dar bir alana hapsolmak zorunda kaldığım süreyi kısaltması.

Motosiklet samimi ama ölümle flört etmek, onu bu aptal haftalık yemeklere sürüklenmek için tercih ettiğim yöntem haline getiriyor. Gabe ayrıca North'un yaptığı gibi benimle konuşmaya çalışmıyor ya da genel varlığım için beni küçümsemiyor, bu da onun lehine.

Ayrıca masada her zaman yanımda oturuyor ve Nox'un konuklarından biri ne zaman benimle tartışmaya başlasa, ki bu her zaman oluyor, küçük yorumlar ve bilgi kırıntıları ekliyor.

Nox'un masaya sadece bulabildiği en çatışmacı ve tamamen deli kızları getirdiğine ikna oldum.

Bu gece de durum farklı değil ve Lana Nox'a olan düşkünlüğünü daha az belli etse de, bana yönelik iğneli iğnelemeleri diğer kıkırdayan havai tiplere göre biraz daha derine iniyor.

"Yıllarca sokaklarda yaşadığını, karnını doyurmak için kendini sattığını duydum. Bu şekilde kullanıldıktan sonra tekrar 'düzgün' bir hayata dönmek zor olmalı."

Kendimi satıyorum.

Gabe kaskatı kesiliyor ve dudağını kıvırarak ona ters ters bakıyor. Yine de bu konuda bir şey yapmayacağını zaten biliyorum ve bana baktığında, şu var

İçindeki tereddüt beni yakıyor çünkü bir parçası benimle ilgili bu saçmalığa inanıyor.

North araya girip, "Parti için bazı temel kuralları tartışmamız gerekiyor," dediğinde ona bir dünya acı vermek üzereydim.

Neredeyse boğulacaktım. "Bunu neden yapmamız gerekiyor ki? Senden vebadan kaçar gibi kaçacağım, Gabe kıçıma tutkal gibi yapışacak ve ikimiz de ölüm bizi alsın da oradan çıkabilelim diye dua ederken ben de Sage'le köşede takılacağım."

Nox sonunda bana hâlâ bir şey kazanmış gibi sırıtan Lana'dan uzaklaşıyor ve ilk kez konuşmaya ilgi gösteriyor. "Bir keresinde bir Alev'i becerdim. O kadar sert boşaldı ki yatağı ateşe verdi. Küçük arkadaşını arayıp biraz gevşemeye ihtiyacı olup olmadığını sormalıyım."

Yeteneğimi gizli tutma konusunda yaşadığım en büyük zorluk bu ve bunun yükünü dişlerim çekiyor, çenem o kadar sert sıkılıyor ki dişlerimin çatladığını ve acımasızca birbirine sürtündüğünü hissediyorum.

Göğsümdeki bağ ilk kez onun için inlemedi, benden başka birine dokunduğu düşüncesiyle yas tutmadı ve küçük merhametler için minnettarım çünkü belki de sonunda bundan kurtulmanın bir yolu olmadığı gerçeğini anladı.

Ölene kadar benden nefret edecek.

Tabağımı kendimden uzaklaştırıyorum, tek ve biricik arkadaşımı becerdiği düşüncesi boğazımı düğümlüyor ve Gabe önce tabağıma sonra da bana bakıyor. "North'un bazı evrak işlerine bakmam gerekiyor, henüz ayrılamayız."

Ellerimin şiddetle titrediğini görmek için aşağı bakıyorum ve hemen onları kalçalarımın altına sıkıştırıyorum. "O zaman geri dönüyorum. Burada onunla kalmayacağım."

"Seni ben götüreceğim," diyor Gryphon ve yüzüm kızarıyor.

Benimle konuşmaya bile çalışmadı, yüzüme bile bakmadı. Benden uzaklaşmak için elinden geleni yapacağını düşünmüştüm.

"Teşekkürler," diyorum ve başka bir şey söylemeden ya da bana doğru bir bakış bile atmadan masadan uzaklaşıyor. Nezaket umurumda değil, sadece buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

Beni ön taraftaki Camaro'ya götürüyor ve kendi tarafına geçmek için etrafta dolaşmadan önce benim için kapımın kilidini açıyor. Daha önce hiç merkezi kilitli olmayan bir arabaya binmemiştim. Tertemiz görünüyor, deri koltuklar eski ama bu şeye çok iyi baktığı belli. Nazikçe oturuyorum, sanki bir şekilde kıçım sadece burada bulunarak bu arabayı mahvedecekmiş gibi.

Gryphon daha az tereddütle ama daha az özenle içeri giriyor, belli ki bu arabayı seviyor ve TacTeam'de çalışması ve giyim tarzı dışında onun hakkında bildiğim ilk şeyin bu olduğunu fark ediyorum.

Zoraki yakınlığımız sayesinde Gabe hakkında çok şey biliyorum ve Draven kardeşlerin her ikisi de yemek masasında muhteşem kişiliklerini fazlasıyla gösterdiler. Atlas, birbirimizle iletişim halinde olduğumuz haftaları bana kendisiyle ilgili küçük hikâyeler ve parçalar göndererek geçirdi, karşılığında aynısını yapmam için bana asla baskı yapmadı ama kaçınılmaz olarak onları benden kopardı. North'un telefonumu izlediğini ona söylediğimden beri bile beni tanıma çabalarında titiz davranıyor.

Gryphon benden uzak durmak için elinden geleni yaptı.

Bağım ona doğru uzanıyor ve ona sürtünmeden önce onu çekiştirirken üzerimdeki sıkı kısıtlamalara karşı zorlanıyor. Mesafesinde ve kendini benden uzak tutma biçiminde, bağımı onun için çaresiz kılan bir şey var.

İçlerinde en tehlikelisi o.

Yurt odalarının önüne yanaştığında motoru durduruyor, motorun gürültüsü olmadan kabindeki ani sessizlik rahatsız edici. Bir süre bekledim,

Ama o bir şey söylemeyince sessizce mırıldanarak dışarı çıktım. Odama dönmeden önce teşekkür ederim.

Bağlarım göğsümde daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde ağlarken.

ONUNCU BÖLÜM

AS ÇOK AS O aptal TT dersindeki tüm sıkı çalışmamı gösteren sevimli, minik bir elbise giymek istiyorum, ayrıca Gabe ile bir motosiklete bineceğim gerçeğinin de son derece f a r k ı n d a y ı m ve muhtemelen onunla b u ş e k i l d e d a l g a g e ç m e k e n iyi fikir değil, özellikle de geçen gün yaşadığımız o küçük... andan sonra. Kendi bağımın ve etrafımdaki dünyaya nasıl tepki verdiğinin hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Burada, kaderimde birlikte olmak olan bu adamların yanında olmak, içimde söndürmek için çaresizce çırpındığım bir ateş yaktı.

Dışarı çıkarken son bir kez aynada kıyafetimi kontrol ediyorum ve çok fazla seçeneğim olmadığı için iç geçiriyorum. North'un bana uyguladığı tüm bu mahrumiyet olayı mükemmel bir işkence çünkü kıçımı biraz daha iyi saran düzgün bir çift güzel bot ve kot almak için çatlayabilirim. Yine de kötü görünmüyorum ve Sage'in bana ödünç verdiği ceket beni yeterince örtüyor, böylece tişörtümün dekoltesi çok fazla olmadan sıcak oluyor.

Aşağıya, Gabe'in beklediği yere indiğimde onu görünce ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Koyu mavi kot pantolonu, geniş göğsünün üzerine gerilmiş beyaz tişörtü ve geniş omuzlarına asılmış futbol ceketiyle her üniversiteli kızın ıslak rüyası gibi görünüyor. Açık kahverengi saçları ilk kez şekillendirilmiş, çok değil, ama yeterince

Bu geceki görünüşü için biraz çaba harcadığını biliyorum, bu da soruları beraberinde getiriyor. Etkilemek istediği ben miyim yoksa partiye giden diğer insanlar mı? Konsey üyeleri de katılıyor ve Kuzey'i kötü göstermek istemiyor mu? Böyle bir şeyi önemsemeli mi?

Tüm bunlar düşünmek için çok zor ve karmaşık ve Tanrım, akıllıca değil ama bağlarım göğsümün içinde kıskançlıkla kıvranıyor, onun burada olması, bu şekilde görünmesi, yurttaki kızların yarısının onun dikkatini çekmek için etrafta dolaşması.

Şu anda bu konuda bir şey yapacak kadar aptal değilim ama, lanet olsun, yapmak istiyorum.

Delici mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var, onu incelediğimi biliyor ve yüzümü kurtarmak için çabalamam gerekiyor.

"Bu gece birini almayı mı umuyorsun?"

Benimle alay ediyor ve yedek kaskını uzatıyor. "Eğer biriyle yatmak isteseydim, çaba harcamam gerekmezdi. Bu kızlardan herhangi birini tek kelime etmeden becerebilirim."

Arkamdaki birine bir şey kanıtlıyormuş gibi sırıtıyor ve eminim ki kıkırdamaları ve bayılmaları duyuyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve kaskı elinden kapıyorum, kendimi tutuyorum ve ne kadar kıskandığımı belli etmeden önce öfkemi bastırıyorum.

Gabe arkasına geçebilmem için bana bir kolunu uzatıyor ve motoru çalıştırmadan önce bir an duraksıyor, kaskını takmadan önce orada öylece oturup caddenin karşısına bakıyor.

İçgüdülerim anında çığlık atmaya başladı. "Neyin var?"

Omuz silkiyor ve sehpayı tekmeliyor. "Önemli bir şey değil. Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil."

Siktir et, kaburgalarına vuruyorum ama o bir kas duvarı ve motoru çalıştırırken zar zor tepki veriyor ve sonra yola çıkıyoruz, trafiğe dalıyoruz ve kesinlikle yasal olmayan hızlarda gece havasında uçuyoruz.

Yeteneğimi kullanmadan sıra dışı bir şey göremiyorum, ki Gabe de birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu şüphesiz hissedecektir, bu yüzden şimdilik ona güvenmek zorundayım.

Benden nefret etmese bile bununla mücadele ederdim, ama ortadan kaybolmamın onu ne kadar incittiğini bilmek? Orada oturup bir şeyler döndüğünü ve benim bunu çözemediğimi bilmek neredeyse imkânsız hale geliyor.

Neyse ki Sage'in evi kampüse çok uzak değil ve Gabe'in dikkatsiz sürüşüyle mükemmel zaman geçiriyoruz. North'unki gibi güvenlikli bir sitede ve onunkinden biraz daha küçük olmasına rağmen, onların da çok zengin olduğu açık.

Üstün Yetenekli ailelerin çoğu öyledir.

Bu elbette mantıklı, çünkü her Bağlanmış grupta genellikle üç veya daha fazla yetişkin var, hepsi çalışıyor ve aile birimini geçindiriyor. Tanrım, Tahvillerimin kazanç potansiyelini düşünmek bile gerçek dışı, Draven'lar çok zengin olmasalar bile. Altı gelir uzun bir yol kat ettirebilir ve yıllarca kaçak yaşadıktan sonra bu cazip bir düşünce.

Sonra North'un benim altın arayan bir velet olduğum varsayımını düşünüyorum ve açlıktan ölmeme ve belki de güzel kıyafetlere sahip olma hayalleri suya düşüyor.

Üniversiteden sonra ne yapmak istediğime dair hâlâ bir plan yapmış değilim, çünkü hayatımın tehlikede olmadığı bir geleceği hiç düşünmedim... ya da tehlikeyi.

Evin önüne yanaştık ve zihnimi boşaltmaya zorladım çünkü Gabe beni tam da bu konuda uyarmıştı. Zihnimi okuyabilen, içeride dolaşan ve Direniş beni çağırana kadar tüm sırlarımı ortaya çıkaran üstün yetenekliler.

Motordan aşağı sallanıyorum, kaskı çıkarıyorum ve paketin içine sokması için Gabe'e veriyorum. Bir an tereddüt ettikten sonra cesaretimi toplayıp

Onu. Olay çıkarıp Sage'in partisini mahvedecek bir şey yapmasını istemiyorum.

Zaten bu konuda çok gergin.

Her şeyi emniyete aldıktan sonra ceketini düzeltmek için biraz çekiştiriyor ve sonra bana dönüyor, beni orada dururken bulunca kaşlarını kaldırıyor. "Senden yakın durmanı istemek kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

İtaatkâr küçük bir köpek yavrusu gibi onu takip ederken bile gözlerimi deviriyorum. "Sage sayesinde tüm derslerimden geçiyorum ve bu aptal yerde tam bir kaçık olmamamın tek nedeni o, bu yüzden bu geceyi onun için atlatmak için seninle takılmam gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Kapıyı çalmıyor ya da zili çalmıyor, sadece kapıyı itip açıyor ve sanki buraya daha önce milyonlarca kez gelmiş gibi içeri giriyor. Sawyer'la futbol takımında olduğunu biliyorum ama yine de bana garip geliyor.

"Onu becermediğine emin misin? Nox-"

Sözünü kestim, "Seninle kalmamı istiyorsan Draven kardeşler hakkında konuşmayı bırak. North kontrolcü bir pislik ve Nox da tam bir psikopat. Çeneni kapalı tuttuğunda en azından katlanılabilir oluyorsun."

Gabe'in yanakları bronz teninin altında biraz kızarıyor ve dişlerinin arasından konuşuyor, "Sen de tam bir kâbussun Fallows, tam olarak konuşamıyorsun. Peki ya Gryphon ya da Bassinger? Onlar da katlanılabilir mi?"

İkisi de tamamen ulaşılmaz ve uzak, bu yüzden güvendeler, ama bunu ona söylemiyorum. Koridorda sohbet eden ve gülen bir grup insan tarafından konuşmaktan kurtarıldım, yüksek sesle ve birbirlerini doğduklarından beri tanıyan insanlardan aldığınız o tanıdık neşeyi sızdırıyorlardı.

Kıskançlıktan göğsüm ağrıyor ve sanırım bu benim için gecenin duygusu, lanet olsun.

Sage'i bulmak için yanlarından geçip gitmekten mutluyum ama adamlardan biri dönüp Gabe'e sesleniyor ve ona el sallıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ama Gabe sadece parmaklarını

Kolumdan tutup beni grubun yanına çekti, o rahat sırıtışı sanki hâlâ birbirimizin gırtlağına sarılmamışız gibi yüzüne yapışmıştı.

Ancak yaklaştığımızda Riley'nin onlarla birlikte orada durduğunu görüyorum ve donup kalıyorum, Sage'in koridorunda, Sage'in göt deliği Bond'uyla durmak tamamen yersiz, sanki bu ona tam bir ihanet değilmiş gibi.

Tamam, dramatik davranıyorum ama bana öyle geliyor ve ben sonuna kadar sadık bir dostum.

"Bond'undan nefret ettiğini sanıyordum, Ardern, onunla ne yapıyorsun?" diyor kızlardan biri, sanki hepsiyle birlikte burada dikilmiyormuşum gibi.

Onlardan uzaklaşmakla meşgulüm ama Gabe kolunu omuzlarıma doluyor ve yine sırıtıyor. "Bazı diş çıkarma sorunları yaşadık ama Oli şimdi nerede olması gerektiğini anladı."

Hepsi sanki bu büyük bir şakaymış gibi gülüyor ve ben de bu pisliklerle birlikte olmaktansa Kuzey'in en büyük düşmanının beynimi deşmesini tercih edeceğime karar veriyorum. Gabe'in kollarından kurtulup koridordan aşağı inmeye başlıyorum, grubun bana attığı alay ve küfürleri görmezden geliyorum.

Rastgele bir kapı seçip şansımı deneyerek mutfağa vardığımda, Gabe koşarak bana yetişiyor ve kolunu tekrar omuzlarıma doluyor. "Eğer seni beladan uzak tutmaya zorlanıyorsam, en azından biraz sinirlenebilirsin. Sen gittiğinden beri uğraştıklarımın yanında o bok hafif kalır."

"Umurumda değil ve bu tür insanlarla takılmak senin hatan. Ben Sage için buradayım ve eğer gidip lanet olası aptallarla takılmak istiyorsan, o zaman durma devam et." Giovanna tam yoluma çıkarken patlıyorum ve işte bu, bu partiden atıldığım an, çünkü o kızın yüzündeki ifade dişlerimi kenara fırlatıyor ve öfkem alev almaya hazır.

"Aptallar mı? Hepsi Üstün Yetenekliler topluluğunun yeni nesil konsey üyeleri ve liderleri. Her biri

Onlardan biri seçkin ailelerden geliyor, buradaki yerlerini hak etmiş Bağlılar. Siz ise lekeli bir soydan gelen bir yabancısınız."

Birçok şeyle başa çıkabilirim, burada olmak bana bunu kanıtladı, ama ailem hakkında konuşmasına izin vermemin imkanı yok. "Çeneni kırmadan önce kapa çeneni."

Gabe'in kolu omuzlarımdan kayıyor ve parmaklarını tekrar koluma geçirerek sanki bu kaltağa yumruk atmamı engelleyebilecekmiş gibi beni geri çekiyor. Sage bana yeteneği hakkında her şeyi anlattı ve telekinezi şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bunu bana karşı kullanacak kadar güçlü değil.

Gabe'e küçümseyerek dilini şaklatıyor. "Ona daha iyi bir tasma takmalısın, yanlış aileye hakaret ediyor."

Yavaşça ve vücudumun her gözeneğinden damlayan bir küçümsemeyle ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Eğer ailen bu kadar önemliyse, o zaman toplum boku yemiş demektir çünkü sen şimdiye kadar muhatap olmak zorunda kaldığım en aşağılık, en küçük kaltaksın."

Dudakları kıvrılıyor ve ben de zafer sarhoşluğuyla kırmızı rujunun ten rengine göre fazla turuncu olduğunu fark ediyorum. "Kaçak bir fahişenin düşünceleri beni neden ilgilendirsin ki? Sen ne toplum için, ne benim için, ne de Bağlılarım için bir hiçsin."

Bağlıyım, kelimesi bile yüzüme bir tokat gibi indi çünkü bunu Sage'in elinden aldı. Gabe beni tekrar çekiştirmeye çalışıyor ama artık çok kızgınım, ağzımı kontrol edemiyorum ve "Bu toplum için senin yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptım, seni zavallı, ilgi peşinde koşan küçük fahişe." diye karşılık veriyorum.

Elini bana vurmak için geriye atıyor ama savurmaya fırsat bulamadan aramızda bir duvar gibi bir adam beliriyor ve tek görebildiğim deri oluyor ama Gryphon'un ani yakınlığı karşısında bağlılığım göğsümde mırıldanıyor.

Daha önce bana hiç bu kadar yakın olmamıştı.

"Eminim şu anda Benson'ın mutfağında kavga çıkarmaya çalışmıyorsundur Giovanna, çünkü bu senin için bile oldukça aptalca olurdu." derken sesi her yönden sert, lanet olsun ona.

Yanakları alev alev yanıyor ama sonunda topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor, böylece eteği Sage'in çok güvensiz olduğu uzun, bronz bacaklarını gösterecek şekilde genişliyor.

Şahsen o kadar da harika olduklarını düşünmüyorum ve geri kalanı da iğrenç. Riley'nin ona dokunmaya nasıl dayanabildiğini bilmiyorum çünkü görünüşü boktan kişiliğini telafi edemiyor.

Gryphon arkasını dönüyor, yüzü her zamanki gibi ciddi ve karamsar, ama şu anda ilgilenmem gereken başka bir Bond var. "Oli-" Gabe başlıyor ama ben kolumu onun elinden çekip alıyorum.

"Sen omurgasız bir pisliksin ve eğer bana bir daha elini sürersen onu kırarım, anladın mı?"

Gözleri Gryphon'a kayıyor ve yüzünde gördüğü şey onu hızla susturuyor, nefesinin altında küfrediyor.

Bu konuda daha çok şey söylemek istiyorum ama Gryphon sözümü kesiyor: "Kuzey'in radarından uzak kalmak istiyorsan Daniella'nın kız kardeşini kızdırmak iyi bir fikir değil."

Ona bir bakış fırlatıyorum ama gözleri bende değil, odanın karşısındaki yaşlı bir adama başını sallıyor, bana müdahale etmek için gelmiş olmasına rağmen bana bir saniye bile dikkat etmiyor. Eminim Giovanna'yı ölmüş ailem hakkında konuşmaya cüret ettiği için duvara çarpmadığımdan emin olmak için geliyordu. Daha önce ondan nefret ediyordum, ama şimdi onu avlamak istiyorum ve... şey, şu anda yeteneğimin onu mahvedeceği tüm yolları düşünmeye devam edemem, yoksa onu avlayıp mahvedeceğim.

Sage'i bulup gecenin geri kalanında ortadan kaybolmaya hazır bir şekilde arkamı dönüyorum, ancak Gabe'in tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi somurtkan bir şekilde ikimize de baktığını görüyorum, ama bu gece için onun

boktan tavrını aştım.

Bana destek olmaya bile çalışmadı ve eğer bu gece güvende olduğumdan emin olmaya gerçekten bu kadar niyetliyse, o zaman bir vuruş ve o dışarıda. Ben kesinlikle sporcu bir kız değilim ve üç şans benim tarzım değil.

"Oli! Başardın, Tanrı'ya şükür! Sage havuzun orada saklanıyor, onu çıkarmama yardım eder misin? Oh! Gryphon, seni görmedim!"

Gracie kesinlikle şu anda istediğim kurtarıcı değil ama kabul ediyorum. Gryphon'un yanından kayarak geçiyorum ve Gracie'nin ona attığı şamatalı ve flörtöz bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Bana doğru yönü göster, onu kendim bulurum."

Gryphon'un üzerine salyalarını akıttığı için hiç de pişman görünmeyen vahşi ses tonuma göz kırpıyor ve bir kolunu umursamazca odanın bir tarafına sallıyor. Evet, gerçekten de Bond'umla, kaderimde birlikte olmak olan adamla yakınlaşmak için bana yaklaştı.

Buradan nefret ediyorum.

Gryphon'un Gracie'nin tüm cazibesine ve flört kıkırdamalarına karşılık verip vermediğini kesinlikle düşünmeden, başka bir şey düşünmeden oradan uzaklaşıyorum. Diğer konukların arasından kolayca sıyrılıyorum ve North'u bir köşede, içinde kehribar rengi bir bardak sıvı ve buz parçaları olan, sanki bu hayat için doğmuş gibi takım elbiseli başka adamlarla sohbet ederken görüyorum. O beni fark etmeden önce başımı eğiyorum ve havuz, açık hava mutfağı ve ateş çukuruyla tamamlanmış geniş arka bahçeye ulaşana kadar hızımı artırıyorum.

Dışarıda muhteşem bir gece var, hava ılık ve çitlerden birinin üzerindeki parıldayan ışıklarla peri masallarından fırlamış gibi görünüyor. Az önce çıktığım köpekbalığı akvaryumunu hatırlayıp Sage'i bulmaya gitmeden önce tadını çıkarmak için bir saniyemi ayırıyorum ve onu kardeşiyle birlikte ateş çukurunun yanında sanki ikisi de partiden saklanıyormuş gibi büzülmüş halde görüyorum.

İkisine de yaklaştığımda Sawyer irkilerek başını kaldırıyor ve sanki bana bakmak çok zormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Kabul ediyorum, bu biraz duygularımı incitti ama aynı zamanda

şu anda birilerinin saçmalıklarıyla uğraşmak için fazla gerginim.

"Tanrım, ne oldu orada?" Sage inliyor, biraz çakırkeyif görünüyor ve ben de hemen bir içki istiyorum.

"Bana bir içki bulursan sana Giovanna'nın kafasını neredeyse uçurduğumu anlatacağım. O kaltağın sesinin nasıl olduğunu unutmam lazım. Sage, sen bir azizesin. Kıçını ateşe vermeden ona nasıl katlanıyorsun, asla bilemeyeceğim."

Sawyer, Sage'i yanağından öpmek için eğilip ayağa kalkmadan önce bana homurdanıyor. "İkinize de içki getireyim... Ben yokken bir isyan başlatmamaya çalışın."

Sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, yüzümdeki buruşukluk hâlâ biraz acıyor, ama sonra o bronz tenli kevaşe kadınla yaşadıklarımı hiç de abartılı olmayan, tamamen gerçek bir şekilde anlatmaya başlıyorum.

Sawyer ve Felix bizi orada bulduklarında ikimiz de gülmekten ölüyorduk, aralarında bir su aygırını boğmaya yetecek kadar bira şişesi vardı. Bira en sevdiğim şey olmadığı için yüzümü buruşturuyorum ama Felix sırıtıyor ve bana omuz silkiyor. "Maria bizi iyi malları alırken yakaladı, bu yüzden uzlaşmak zorunda kaldık."

Omuz silkiyorum ve şişelerden birini ondan alıyorum. "Sorun değil, sadece ne kadar kızgın olduğumu unutmak için alkole ihtiyacım var, gerçekten."

Sage burnunu kıvırıyor ama şişeyi de alıyor, ikimizin de birbirimiz hakkında çok şey bildiğinden emin olmama rağmen Felix ve beni doğru düzgün tanıştırıyor. Sage'in yer açmak için bana yaklaşmaya çalışması ve Felix'in gözlerinin onu bastırmaya bile çalışmadığı bir açlıkla takip etmesi bir an için garipti, ama sonra Giovanna hikayesine birkaç süsleme ve yorumla baştan başladım ve hepimizin etrafındaki hava temizlendi ve aramızda başka bir garip sessizlik olmadı.

Hiç beklemediğim kadar güzel bir gece.

Gabe'in bir kez daha aralarına kabul edildiği dedikoducu gruba bakarken, hikâyesini dinlemek için Sawyer'a doğru eğilmeyi ihmal etmiyorum ve Gabe'in bana gönderdiği saf öfke dolu bakış zafer kazanmışım gibi hissettiriyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ödevler için notlarımızı geri almak üç hafta sürüyor, ancak kapıdan girip konferans salonuna girdiğim anda, bağlarım bana bu durumda gerçekten yanlış bir şeyler olduğunu söylüyor.

Göğsümdeki o garip, neredeyse duyusal çağrıdan nefret edebilirim ama aynı zamanda asla yanlış değildir. Birkaç yıl önce bir yaz Los Angeles'ta yaşamıştım ve bu beni bir içki kazasından ve bir araba gaspçısından kurtarmıştı. Draven Üniversitesi'ne tekme ve çığlıklarla geldiğimden beri daha da keskinleşti, sanki sadece Bağlar'ıma bu kadar yakın olmak bile çağrıyı bir keskin nişancı tüfeğinin dürbünü kadar keskin ve doğru hale getirdi.

Adımlarım yavaşladığında Sage bana bir bakış atıyor ve benimle aynı hizaya geliyor, bunu bekliyordum ama Gabe de aynı şeyi yapıp yakışıklı yüzüne kaşlarını çatınca endişelenmeye başlıyorum.

Odada bomba mı var? Tetikçi
mi?

Neden bütün tüylerim bu kadar diken diken oldu?

Herkes hiçbir sorun yokmuş gibi odaya giriyor, yerlerine oturuyor ve birbirleriyle sohbet ediyor ve ben terlemeye başlıyorum çünkü bu paniği nasıl oluyor da onlar da benim gibi göğüslerinde bir yumruk gibi hissetmiyorlar?

Aklımı mı kaçırıyorum ben?!

Nox aylar sonra ilk kez odaya tek başına giriyor ve sadece Gabe ile benim hissedebildiğimiz o uğursuz hissin tamamen Draven'ın eseri olduğunu anlamak için yüzüne bakmak yeterli oluyor.

Tanrı aşkına.

Etrafta lanet olası bir terörist aramadığım için koltuğumda biraz geriye yaslanıyorum ve Sage hüzünlü bir gülümsemeyle omzuma hafifçe vuruyor, Bond'umun saçmalıkları karşısında dayanışma içinde çünkü bu odada bunu anlayabilecek biri varsa o da odur.

Konuşmaya başladığı anda tüm gözler Nox'a çevriliyor ve konuşmalar ve dedikodular hemen kesiliyor. Dikkat çekmeye çalışmıyor, sadece varlığı bile bunu gerektiriyor ve bir sürü hiyerarşisi gibi her öğrenci itaatkâr bir şekilde sıraya giriyor. Burada geliştirdiği bir saygı var, bu da beni bir kez daha ne yapabileceği, hepimiz için oluşturduğu gerçek tehlikenin ne olduğu konusunda meraklandırıyor, çünkü burada bir profesöre duyulan saygıdan daha fazlası olmalı.

Gabe'in nefesi kulağımın kıvrımına çarpıp boynumda dans edene ve fark etmesini istemediğim tüylerimi diken diken edene kadar bana doğru eğildiğini fark edemeyecek kadar potansiyel güçleri düşünmekle meşgulüm.

"Her ne ise, tepki vermek durumu daha da kötüleştirecektir. Bu uyarıyı hak etmiyorsun ama yine de sana vereceğim."

Başımla onaylarken gözlerimi Nox'tan ayırmıyorum. Burada soğukkanlılığımı koruyabilirim, pislik bir herifin taciz saçmalıklarından daha kötüleriyle karşılaştım. Burada, şu anda, Nox'un dünyaya yaydığı ve Bond'umun yakaladığı her türlü kötü büyü sayesinde zihinsel bariyerlerim paramparça olmuşken karşılaştığım şeyleri düşünemem. Kendimi çok ham hissediyorum.

Ders sonsuza dek sürüyor.

Sage ile yaptığım çalışma seansları sayesinde bildiğim her şey tarih. Direniş ile uzun süredir devam eden kan davası hafife aldığım bir şey değil, bunu göze alamam, ancak Tahvillerin ve Tahvil Edilmişlerin kaçırılmaları ve telkinleri hakkında sadece çok fazla şey duyabilirim

Yeni ve çok özel bir işkence biçimi gibi hissetmeden.

Direniş'i gerçekten hangi ailenin başlattığına dair teoriler ilginçtir. Daha eski, daha prestijli ailelerden birinin başlattığı söylense de hiç kimse grubun sorumluluğunu üstlenmedi. Draven'lar batı yakasındaki konseyleri yöneten sekiz Üstün Yetenekli aileden biri ve buradaki potansiyel hakkında bazı notlar alıyorum.

Direniş'in yakın çevresinden bazılarını gördüm.

İnsanları seçebiliyorum, yüzleri beynime kazınmış durumda ve sıraya girdiğimde onları kaçırmamın imkanı yok. Zor bir ihtimal ama çipimi nasıl çıkaracağımı bulana kadar burada başka ne yapabilirim ki?

Nox nihayet dersi sonlandırdığında, ödevlerin işaretlendiğini duyurur ve kağıt yığınlarını dağıtmaları için asistanlarına verir. Öğrenciler ödevlerini geri aldıklarında bir sonraki derslerine gitmek için sabırsızlanarak odadan çıkmaya başlıyorlar. Gabe geride duruyor, gözleri Nox ve benim aramda gidip geliyor. Onu görmezden geliyorum, eşyalarımı çantama geri tıkıştırıyorum ve notlarımızı beklerken Sage ile bir sonraki Ekonomi dersi hakkında mırıldanıyorum.

Asistan sonunda sıramıza gelip kıkırdayarak kâğıdımı bana uzattığında, uyuşmuş parmaklarımla kâğıdı ondan alıyorum çünkü aldığım notu kaçırmam mümkün değil.

Dev, kırmızı, daire içine alınmış bir F.

"Bu da ne böyle?" Kelimeler ağzımdan dökülüyor, Gabe'in uyarısı bir kenara atılıyor, çünkü bu kâğıdın o notu almasının imkânı yok. Sage'e bakıyorum ve evet, onunki de hatırı sayılır bir A- almış. Birlikte çalışmıştık, notlarımızı birlikte almıştık, birbirimizin çalışmalarını okumuştuk... Onun A alıp benim sınıfta kalmamın imkânı yoktu.

"Bu senin değersiz ödevin Fallows. Eğer sınıfta kalmak istemiyorsan, biraz daha sıkı çalışmalısın." Nox'un sesi odada net bir şekilde yankılanarak

tam olarak bana yaptığı şey, ama buradaki hiç kimse onun kıçından yalan söylediğine inanmayacak.

Odadaki herkes duruyor ve bakıyor. Bu ilgi karşısında yanaklarım kızarıyor, toplum içinde küçük düşmekten daha çok sevdiği bir şey yok ama çenemi kaldırıyorum. "Bunu yapamazsınız. Sırf benden nefret ediyorsun diye bana boktan notlar veremezsin."

Gözleri doğal olmayan bir şekilde kapanıp kararırken bile yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. Yeteneği her neyse, oynamak için dışarı çıkmak istiyor. "Yeteneksiz bir lise terkten böyle bir küstahlık."

Öfkem yaz sıcağındaki bir orman yangınından daha hızlı alevleniyor. "Sen lanet olası bir pisliksin, Draven. Reddedilmeyi zerre kadar dürüstlükle karşılayamayan tam bir pisliksin. Hangi Bond senin gibi bir sik kafalıyla çalışmak ister ki?"

Sage soluk soluğa elimi çekiştiriyor ama Gabe topuğunun üzerinde dönüp kaçıyor ve benim onlara yaptığımı düşündüğü gibi beni de kolayca terk ediyor. Etrafıma bakıyorum ve her yerde telefonlar var, kızlar açıkça bu pisliği filme alıyorlar.

Nox bana küçümseyici bir el hareketi yaptı. "Beni dekanın ofisine kadar takip et Fallows."

Bunu kabullenmeyi ya da verdiğim tepkiden dolayı kendimi kötü hissetmeyi REDDEDİYORUM ama yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarıyla dekanın ofisinin önünde oturuyorum. Korkmuyorum ya da üzülmüyorum, tamamen içimi dolduran iktidarsız öfke tarafından tetikleniyorlar.

Acizim çünkü bu konuda lanet olası, işe yaramaz kelimelerimi kullanmak ve makaleme tekrar bakılması için yeterli olması için dua etmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yok, ama aynı zamanda buranın Draven Üniversitesi olduğunun da farkındayım. Sanki dekanın, enstitünün lanet olası adaşına karşı benim tarafımda olma ihtimali varmış gibi.

Bir grup kıkırdayan öğrenci moral toplantısı saçmalığını çözmek için içeri girdiğinde, dekanın asistanı bana iyice bakamadan onları dışarı çıkarıyor ve yanımdan geçerken elime küçük bir paket mendil sıkıştırıyor. Yaşlı bir kadın, eğer hala burada olsaydı annemden daha yaşlı olurdu ve bu sadece gözyaşlarımın daha sert akmasına neden oluyor.

Gözlerimi giydiğim eski spor ayakkabıların üzerindeki çiziklere dikiyorum ve bir kez daha TacTeam'in eşyalarımı alırken geride bıraktığı o aptal ayakkabıları düşünüyorum çünkü burada kendimi kendim gibi hissetmiyorum. Değerli eşyalarımdan hiçbirine sahip değilim, kaçarken ve karnımı doyurmak için para kazanmaya çalışırken bile sahip olduğum özgürlüklerden hiçbirine sahip değilim. Buraya gelmek için tüm kimliğim benden koparıldı ve ne için?

Beni mahvetmek için her şeyi yapabilecek bağlar.

Belki de savaşmaya başlamalıyım. Belki de derime gömdükleri küçük saatli bombayı riske atmalı ve bir çanta hazırlayıp buradan gitmeliyim. İşler daha kötüye gidemezdi, değil mi? Tüm derslerimi geçmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum, her hafta TT'ye gidiyorum ve beni her zaman Tahvillerime tükürme mesafesinde tutmaktan başka hiçbir sebep olmadan her seferinde neredeyse ölüyorum.

Burada yaptığım hiçbir şeyin önemi yok.

"Aradığın için teşekkürler, Sherry. Bu işi halledeceğim, böylece ağlayan Bond'uma daha fazla bakmak zorunda kalmayacaksınız."

Donup kalıyorum, tabii ki işler daha da kötüye gidebilir ve gitmiştir, çünkü North az önce geldi, takım elbisesi içinde zengin bir ıslak rüya gibi görünüyor, ofisten geçerken asistana sıkıca gülümsüyor.

Asistan Sherry yüzünü buruşturarak ona bakıyor ve bana nazik bir bakış fırlatıyor. "O hiç rahatsız değil Bay Draven, sadece biraz desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

Yedekleyin.

Sanki burada bana yardım etmek için bir şey yapacakmış gibi.

Ona bir şeyler mırıldanıyor, yakalayamayacağım kadar alçak sesle, ama ne olduğunu da bilmek istemiyorum

Sherry biraz soluklanıp, "Çok genç ve anne babası yok! Sana sahip olması iyi bir şey."

Tanrım, bunun için gözlerini oymak istiyorum. Buraya kurtarıcım, günü kurtarmaya gelmiş bir beyaz şövalye gibi geliyor, oysa aslında işkenceyi uzatmak için burada.

Kuzey önümde duruyor ve başımı kaldırdığımda onu kaşlarını çatmış halde buluyorum. "Sherry bunun bir kağıt üzerinde olduğunu söyledi, yanında mı?"

Başımı sallıyorum ve dekanın ofisine girmek için dönerken başka bir şey söylemiyor. Açık kapı aralığına bakacak kadar aptalım ve gözlerim Nox'unkilerle buluşuyor, oradaki karanlık memnuniyet parıltısı beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bu karmaşa yüzünden kendini çok beğenmiş hissediyor. Ben ölmek istiyorum.

Telefonum cebimde vızıldıyor ama burada çıkaramam, Kuzey'in casusları her yerdeyken ve Atlas'ın bana gönderdiği yeni telefonken olmaz. Elimi pantolonumun içinden telefona bastırıyorum, ağırlığı beni rahatlatıyor çünkü Atlas benim için güvenli bir yer. O, binlerce mil uzakta olduğu için endişelenmeden konuşabileceğim bir bağ, en azından biraz dürüst olabileceğim biri çünkü o buraya gelmeden ben buradan gitmiş olacağım.

O bir umut ışığının küçük bir parçası.

Kapı tekrar açıldığında, Nox bana ya da Sherry'ye tek kelime etmeden ya da bakmadan dışarı çıktı ve ben bir balon gibi söndüm, beni dik tutan tüm gerginlik koltuğumda yığılana kadar içimden cızırdayarak çıktı.

"Bayan Fallows, lütfen bize katılın," diyor dekan, sesi Nox'un beni buraya ilk sürüklediği zamankinden biraz daha sıcak.

Onu takip ederken Sherry bana gülümsüyor, Nox'un az önce boşalttığı koltuğa oturuyorum ve hala kumaşa yapışan kokusu karşısında sinirden kusmamaya çalışıyorum. Neden güzel kokmak zorunda? Neden Aqua di Gio'yu benim için mahvetmek zorunda?

Pislik.

Dekan tekrar yerine oturuyor ve bir süre masasındaki bazı kağıtlarla uğraşıyor, boğazını temizliyor ve çok önemliymiş gibi göğsünü şişiriyor. Bu duruş çok bariz ve kesinlikle bana göre değil, North'a attığı bakışlar takıntı sınırında.

"Bayan Fallows, içinde bulunduğumuz durum son derece alışılmadık bir durum ve ben de kararımı verirken bunu göz önünde bulunduruyorum. Her ne kadar Bay Draven sizin profesörünüz olsa ve notlarınız konusunda son sözü söylemesi gerekse de, Bond'unuzun hassas özelliklerinin bazı değişiklikler gerektirdiğini anlıyorum."

Burada hassas olan tek şey Nox'un lanet egosu.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum, kararlılığım şu anda North'a bir bakış atmayı bile kaldıracak kadar güçlü değil. Dekan devam ederken gözleri göt deliğim Bond'a kayıyor, "Meclis Üyesi Draven da kardeşiyle aynı niteliklere sahip ve Bay Draven'la birlikte derslerinizin geri kalanı için ödevlerinizi işaretlemeyi teklif etti. Koşullar göz önüne alındığında, bu konuda okul yönetim kuruluna gitmeye hazırım ve bu şartları kabul edeceklerinden eminim. Derslerinize ve atölye çalışmalarınıza devam etmeniz gerekecek, tüm teslim tarihleriniz aynı kalacak, buradaki tek değişiklik ödevlerinizin Konsey üyesine gönderilmesi olacak."

Masayı çevirmek istiyorum.

Yeteneğimi ikisinin de üzerine salmak ve damarlarımda biriktirdiğim gazapla yüzleşmelerini izlemek istiyorum.

North'un ve onun yüreksiz kardeşinin suratlarına yumruk atmak istiyorum.

Bunun yerine, "Teşekkürler Dean Myers. Bu hassas konudaki hoşgörünüzü ve çabalarınızı takdir ediyorum."

İçimdeki alaycılığın dışarı sızmasına engel olamıyorum ama dekan bunu fark etmiyor, sadece North'a sırıtıyor, sanki bu konuda olağanüstü bir iş çıkarmış ve hepimiz bir bütünmüşüz gibi.

Öfkemi biraz olsun dindirmek için eve doğru yürümeye hazırdım ki Kuzey soldan çıkıp "Oleander, seni eve bırakayım" dedi.

Benim adımı. Soyadımla yaptığı alaycı, kontrolcü saçmalıkların hiçbirini yapmadan gerçek, tam adımı söylüyor ve lanet olsun, o dudaklarının arasından çıkan adımın sesinden ürperiyorum.

Bu da neydi böyle?!

Tamam, odama döner dönmez beynimi yıkamam gerekiyor çünkü bağım ne düşünürse düşünsün, o otoriter pisliği kesinlikle bu şekilde düşünmeyeceğim. Hay sikeyim. Nerede olduğumu hatırlıyorum ve North'u ofis binasının dışına kadar takip etmeden önce dekana minnettar bir baş selamı veriyorum.

Benim için yavaşlamaya çalışmıyor ve bir kez daha kendimi onun aptalca uzun bacaklarına yetişmek için koşarken buluyorum. Nefes nefese ve bıkkın bir şekilde şu sözleri söylemek zorunda kalıyorum: "Benden nefret ettiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de aynı şekilde hissederdim ama o ödev için kıçımı yırttım. Ders çalışmaktan ve senin saçma kurallarına uymaktan başka bir şey yapmadım, özgürlüğüm yok, lanet olası bir hayatım yok ve sen hala orada yüksek atının üzerinde oturup bana ne kadar işe yaramaz küçük bir velet olduğumu mu anlatacaksın? Hayır, siktir git North. Ben bunu hak etmiyorum."

Arabaya vardığında duruyor ve kapıyı benim için açık tutarak beni içeri alıyor ve kafamdaki saçmalıklar yüzünden dikkatim o kadar dağılıyor ki oturana kadar Gryphon'u fark etmiyorum. Arkaya bakan sıradaki orta koltuğa çoktan oturmuştu ve ben ondan ve Kuzey'den olabildiğince uzaklaşmak için ilerliyorum, bir kez daha aşağılanmamın seyirlik bir spor olması gerektiği için utancım içimde kıvrılıyor. Gözleri soğuk bir ilgisizlikle üzerimde geziniyor, yanaklarımda bir an duraklıyor ve ben de onların önünde ağlamak gibi utanç verici bir şey yapmış olma ihtimalime karşı elimi hızla yanaklarımın üzerinden çekiyorum.

North benden sonra kayarak her zamanki yerine oturdu. "Nox kurnazlığıyla tanınmaz, ona haksızlık ettin ve bunu herkesin bilmesini sağlayacak. Berbat bir iş çıkaracağını düşündüğü için onu suçlayamazsın, liseyi bir hevesle bıraktığını biliyor Fallows."

Dişlerimin arasından konuşuyorum, "Başka seçeneğim yoktu ki, Draven."

North kaşlarını çatarak Gryphon'a bakar ve Gryphon da ona omuz silkerek karşılık verir. "Doğruyu söylüyor."

Homurdanıyorum. "Güven oylaman için teşekkürler, Gryphon. Sen neden buradasın ki? Başka bir yerde, bana yakın olmayan bir yerde insanlara işkence ediyor olman gerekmiyor mu?"

Tüylerim diken diken olana kadar bana bakıyor ve ben umutsuzca gözümü ondan kaçırmak istiyorum ama inatçı iradem, o bakışlarını kırana kadar bakışlarını üzerimde tutmam gerektiğini söylüyor. Bu bakışmayı da tamamen ben kazanıyorum ve sonra North huysuz, pislik ses tonuyla beni korkutuyor.

"Sizinle ilgilenmek için buraya gelmeyi beklemiyorduk, biliyorsunuz Bond'lar ve Bonded'lar kayboluyor."

Kalbime saplanan bir bıçak gibi, bu sözlerin beni ne kadar incittiğini asla bilemezdi. Boğuk bir sesle, "Farkındayım." dedim.

Arabayı soğuk bir sessizlik kaplıyor ve kalkan olarak kullanmak üzere telefonumu çıkarma dürtüsüne direniyorum. North her ne yaparsam yapayım beni gözetleyecektir ve bu durum devam ederken onun kendini beğenmiş kıçıyla burada oturamam. Yatakhaneme gitmek sadece birkaç dakika sürüyor ve şoför kapımı açtığında, çantamı açmadan önce bir an tereddüt ediyorum ve tüm bu saçmalığı başlatan ödevi arıyorum.

Kırmızı renkle yazılmış ve daire içine alınmış büyük F harfi hepimiz için bir işaret fişeği gibi, her göz ona çarpıyor ve bir kez daha kusurlu olarak ortaya çıktığım için beni yargılıyor.

Ama bu sefer değilim.

Bu saçma durum karşısında duyduğum öfkenin tüm çabalarımı boşa çıkarmasına izin vermeyeceğim. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum ve kâğıtları North'a uzatıyorum. "Nox için çalışmamı işaretlemeyi teklif ettiğin için minnettarım. Eğer onun değerlendirmesine katılıyorsanız, o zaman bunu kabul edeceğim ve telafi görevi için başvuracağım. Bunu... yapabilirim, değil mi?"

North elimden kâğıdı alırken ne sözlerimden ne de kâğıttan etkilenmiş gibi görünüyor. "Tüm derslerini geçmekten başka seçeneğin yok. Yeterli olana kadar yeniden yazacaksın."

Ona bir cevap vermeyi reddediyorum, şoförün kapıyı benim için kapatmasına fırsat vermeden doğrulup kapıyı çarparak kapatıyorum. Bugün olanları çoktan duymuş olan diğer öğrencileri görmezden gelerek odama kadar uzun bir yürüyüş yapıyorum. Rahat kıyafetlerimi giyiyorum ve nefes almak için bir saniyeliğine yatağıma uzanıyorum. Yaylar sırtıma batıyor ama bu noktada bu hisse o kadar alışmışım ki neredeyse beni rahatlatıyor.

Öfkemi ve kinimi kusmak için kendime beş dakika veriyorum.

Sonra kalkıp makyaj ödevim üzerinde çalışmaya başlıyorum çünkü lanet olası Nox Draven'ın kazanmasına izin verirsem lanetleneceğim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KUZEY bir hafta sonra bana B- notuyla e-posta gönderdi ve bundan daha yüksek bir notu hak ettiğinden emin olmama rağmen, teşekkür etmek için ona geri e-posta gönderdim ve sonra kitaplara daha da sert vurdum.

Sage bize kütüphanede kalıcı bir masa ayırtıyor ve sadece notlarımla Nox lanet Draven'ı yok etme görevimde bana katılıyor. Bana ailesinin sadece ders çalıştığını söylediğinde tüm dünyadan kaçmasına izin verdiğini söyledi. Yarım saniyeliğine mutlu oluyorum, sonra ailesinin Riley'nin Bond'larını reddetme fikrini değiştirmesini umduklarını ekliyor, eğer onur derecesiyle mezun olur ve yüksek maaşlı bir işe girerse... sanki ona çok para kazandırabilirse onun için yararlı olabilirmiş gibi.

Bir gün hepsini öldüreceğim.

İçimde kaynadığını hissedebiliyorum, sanki bir gün taşacak ve hepsini mahvetmekten başka çarem kalmayacak. Giovanna'yla zaten o noktadayım çünkü Sage o kaltağın ne kadar kötü olduğu konusunda abartmıyordu. Aksine, ona fazla iyi davranıyor. Kendini beğenmiş bakışları ve sırıtışlarındaki bir şey derimin altına işliyor ve canımı sıkıyor. Hiçbir zaman bir güç elitisti olmadım, Direniş'te geçirdiğim zaman bunu bana aşıladı, ama tamamen görünüşüne güvenerek kayan bir kızda beni yiyip bitiren bir şey var.

Kütüphanede birlikte takıldığımız ilk haftadan sonra Sawyer geldi ve bizimle ders çalıştı. Bana karşı kibar ama yine de bu konuda katı ve mesafeli. Sage fark ediyor ve ona gitmesini söylemeyi teklif ediyor ama ben inatçıyım ve benden hoşlanmasını istiyorum, bu yüzden onun yerine onu etkilemeye çalışıyorum. İşe yaradığından emin değilim ama bana hiç kaba davranmadı, bu yüzden buna bir kazanç diyeceğim.

Gracie bir keresinde bizimle oturmaya çalıştı ama Sage onu öyle hızlı bir şekilde susturdu ki kahkaha gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Ona Gracie'nin Gryphon'un üzerine salya akıttığını söylediğimde şaşırmamış, sadece gözlerini devirmiş ve bize katılmaya çalıştığında onu kesip atmıştı.

Asıl karışıklık Felix ve Gabe'in ortaya çıkmasıyla başlıyor. Birincisi, birlikte ortaya çıktılar, bu da anında Felix, Sage'in partisinden sonra ona zihinsel olarak verdiğim tüm brownie puanları. Bir diğeri, Gabe bizi birlikte otururken gördüğünde Sawyer'a sanki onu dışarı sürükleyip öldüresiye dövecekmiş gibi bakıyor.

"Oli'nin lezbiyen olduğundan hepimiz eminiz, Benson, Bond'umla takılmaya çalışmanın bir anlamı yok," diye tersliyor ama egosunu söndürme ve Bond olsun ya da olmasın ona asla dokunmayacağımı hatırlatma fırsatı bulamadan Sage araya giriyor.

"Kardeşim Gabe'e bulaşmaya kalkarsan, sevdiğin her şeyi yakarım. Bisikletini, futbol stadyumunu, aletini... her şeyi."

Dönüp ona bakıyorum çünkü bu belalı da kim ve Sage onu bunca zamandır nerede saklıyordu?

Belki de ben ona aşığımdır.

Felix aralarında bakışıyor ve sonra bana bir bakış fırlatıyor. "Sen mi devreye gireceksin yoksa ben mi gireyim?"

Omuz silkiyorum ve çenemi elime dayayarak ona sırıtıyorum, "Bugün onun bu tavrını bastırmaktansa Sage'in bu odadaki herkesi öldürmesini izlemeyi tercih ederim. Muhtemelen tahvillerimin onu becerme fikrini saplantı haline getirmesinin nedeni de bu... ya da belki de fetiş bir şeydir, bunu anlayacak kadar umursamıyorum."

Gabe'in gözleri parlıyor ve sinirlendiğimi biliyorum ama bunu o başlattı, bu yüzden sonuçlarına katlanabilir. Felix, Sage'in yanında bir koltuk çekip oturmadan ve kendi ders kitaplarını açmadan önce hepimize tekrar bakıyor. Sage ona yan gözle bakıyor ama Felix ona doğru eğilmeye ya da onunla konuşmaya kalkışmayınca boş veriyor.

Bence adam onun için mükemmel ve dünya onların birlikte olmalarını istemediği için korkunç bir yer.

Hepimiz onu yeterince uzun süre görmezden geldiğimizde, Gabe sonunda oflayıp puflayarak yanıma oturuyor, kitaplarını ve kâğıtlarını masanın üzerine yayarak benim alanımın da yarısını kaplıyor. Bunu beni kızdırmak için yaptığından eminim ama Sawyer'ın alanına geçip onunla kaydettiğim ilerlemeyi bozmamak için elimden geleni yapıyorum.

Sage tüm bu olanları kısık gözlerle izliyor ama ben ona sadece başımı sallıyorum çünkü Gabe ile kavga etmek beni hiçbir yere götürmüyor. Umabileceğim en iyi şey etrafımda olmaktan bıkması ve beni rahat bırakması. Eminim North'u bunu imzalamaya ikna edebilir, kaçmaya çalıştığım falan yok.

Henüz.

Çalışma molamız bittiğinde ve Sage'in artık TT olarak adlandırdığı İşkence Eğitimi seansıma gitmem gerektiğinde, her şeyi topluyorum ve onu hızlıca kucaklıyorum, onu bir saniyeliğine sıkıyorum ve onun şiddetli koruyucu arkadaşlığına sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu hissetmesini umuyorum.

Sawyer da Gabe'in arkamızdan huysuz huysuz söylenmesine aldırmadan beni hızlıca kucakladığında şok oluyorum ve sonra Sage'i dışarı çıkarıyor, Felix bana başıyla selam verip ikisini de takip ediyor.

Onlarla birlikte derse girmeyi çok isterdim ama belki de öğleden sonra işkence makinelerinde vücudumu mahvetmek beni daha iyi hissettirir. Harika, Vivian ve antrenman programı bana bir şekilde tüm vücudumun yanarak jöleye dönüşmesi hissini sevdirdi.

İğrenç.

Gabe bana yetişmek için koşmaya başlamadan önce kütüphaneden çıkıp dışarıdaki güneş ışığına ulaşıyorum, her zaman yaptığı gibi üç adım arkamda durmak yerine adım atıyor. Dişlerimi sıkıp onu görmezden gelerek hızımı artırıyorum, böylece ders başlayana kadar TT merkezindeki soyunma odasında saklanabileceğim ve Vivian beni rahatsız edemeyecek kadar kıçının dibinde olacak.

Sorun şu ki, Gabe'in bugün benimle ilgili kıçına bir şey girmiş ve hiçbir şeyin peşini bırakmayacak, yolumu kesmek için önüme atılıyor ve yürümeyi bırakmaktan başka seçeneğim yok yoksa ona çarpacağım.

Şu anda ona tekrar baskı yapamam.

"Bugün bunu seninle yapmayacağım. Sage'in uyarısı bu işin peşini bırakman için yeterli değil miydi?"

"Bunun peşini asla bırakmayacağım Fallows. Benim Bond'um olman gerekirken kampüsteki herhangi bir erkeğin üzerine nasıl atlayabilirim? Senin neyin var ki böyle davranabiliyorsun?"

Aklını kaçırmış. Sesim öfkeli bir gıcırtı gibi çıkıyor ve aptal gibi çıkıyorum, "Ben mi?! Bu bok çukuru kampüse sürüklendiğimden beri tek yaptığım sizin küçük kurallarınıza göre oynamak. Ne yani, geri dönüp hepinize boyun eğeceğimi mi umuyordunuz? Benimle olan bağınızı ve beraberinde gelen tüm gücü elde edebilmeniz için arkama yaslanıp bunu kabul etmemi mi? Ölmeyi tercih ederim. Ciddiyim Gabe, şu anda gözlerimin içine bak ve bunu kabul et çünkü bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve yüzüme doğru eğilirken her zamanki ürkekliği kayboluyor. "Ve oturup senin birinci sınıfta nasıl çalıştığını izlemektense ölmeyi tercih ederim. Eğer tahvillerin senin için yeterince iyi değilse, o zaman yalnız ve mutsuz olacaksın, bundan emin olacağım."

Onunla alay ediyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, ondan uzaklaşmak için ne gerekiyorsa eğitim merkezine koşmaya hazırım.

Ama kolumdan tutup beni yüzüme doğru çevirdi ve yüzüme doğru hırladı: "Sen gittin, bunu sen yaptın, şu anda uğraşmak zorunda olduğun her şey senin yaptıkların yüzünden. Bizden nefret ediyorsun, sorun değil, sonuçlarına katlan."

Ona gözlerimi deviriyorum ve geri çekiliyorum ama eli kolumu sıkıyor. "Bırak beni-"

"Ne yapacaksın, kolumu mu kıracaksın? Bunu tam olarak nasıl başaracaksın? Gryphon, eğer istersen biraz hasar verebileceğini düşünüyor gibi ama ben bunu göremiyorum."

Hah. Gryphon'un neler yapabileceğimi bilecek kadar beni fark ettiğini sanmıyordum ama bir futbolcuyla kapışıp hayatta kalabileceğimi düşünüyorsa TT'de bir şeyleri doğru yapıyorum demektir.

Yine de Gabe'i yenmek için yeteneğime ya da eğitimime ihtiyacım yok, tüm duygularını koluna çok fazla takıyor, bu kolay olmayacak.

Ona doğru bir adım atıyorum, kendimi göğsüne bastırıyorum ve irkilmesini izliyorum. Daha önce tepkilerini bastırmak için aklından ne geçiyorsa artık çoktan gitmiş ve bedenimi üzerinde hissedince geriliyor.

"Gryphon'u haklı çıkarmadan önce ellerini üzerimden çek. Şimdilik kurallara göre oynuyor olabilirim ama beni zorlarsan neler yapabileceğimi tam olarak anlayacaksın."

"Bugün bodruma ineceğiz, antrenmanlarınızı buna göre planlayın."

Sanki az önce şeytanla savaşmak üzere cehenneme gönderileceğimiz söylenmiş gibi tüm oda inliyor ama her zamanki gibi Vivian'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Herkes ayaklarını her zamankinden daha fazla sürüyerek spor aletlerine doğru ilerliyor ve ben Vivian'a yakın duruyorum,

Bugün beni atacağı pist için kendimi hazırlıyorum.

Her zaman yaptığı gibi hemen yanıma gelmiyor, onun yerine bir an için diğer öğrencileri izliyor, sanki ne yapmayı seçtiklerini not ediyor. Bu yeterince kafa karıştırıcı, ben de dönüp izliyorum ama onun için bu kadar ilginç olan şeyin ne olduğunu anlayamıyorum.

Hepsi daha kolay makineleri, en kolay buldukları şeyleri seçiyorlar. Koşu bandı ve eliptik makinelerde o kadar uzun süre geçirdim ki, diğer tüm öğrencileri izlerken çektiğim acıyı unutmaya çalışıyorum, Gabe ve arkadaşlarının özellikle zorlu bir futbol maçından sonra kendilerini hep ağırlık makinelerinde bulduklarını biliyorum. Vivian genellikle çocuklara kardiyoya geçmeleri ve bu işi bitirmeleri için emir verir ama o sadece durup hepsini izliyor.

Sonunda yanıma geldiğinde başını koşu bandına doğru salladı ve "Bugün sakin ol, bu sadece bir ısınma" dedi.

Ben de ona kaşlarımı çatıyorum. "Bodrumun nesi bu kadar korkunç? Eğer Öcü Adam aşağıdaysa bunu şimdi bilmek isterim, böylece oraya inmek yerine kendimi öldürebilirim. Zaten kendimi bir köprüden atmayı planlıyordum, bunu biraz daha ileri taşıyacağım."

Bana sert bir bakış atıyor, yara izleri onu daha da asık suratlı gösteriyor ama bu sınıfta ve onunla çalıştığım süre boyunca ona kirpiklerimle karşılık veriyorum.

Bana homurdanıyor, "Ben krizdeki öğrenciler için zorunlu muhabirim, yanımda böyle şeyler söyleme çünkü tüm o evrak işlerini doldurmak zorunda kalmamayı tercih ederim, evlat."

Ona sırıtıyorum ve koyun gibi davranarak omuz silkiyorum. "Nefret ettiğin bir öğretmen var mı? Özür dilemek için başka bir yerde konuşmaktan mutluluk duyarım."

Bana başını sallıyor, maaş skalası ve bu saçmalıklarla uğraşmak hakkında nefesinin altında homurdanıyor, ama bu sıra dışı bir şey değil.

Her zamanki antrenmanıma sadık kalmayı seçiyorum çünkü bazen hem inatçı hem de aptal oluyorum. Bodrumda her ne saklanıyorsa Vivian'a kendimi kanıtlamama engel olamayacak ve bazı günler ne kadar çok istesem de North burada ölmeme izin verecek değil.

O imzalayana kadar öleceğimi sanmıyorum.

Tam bir saat dolduktan sonra vücudumdaki her kas jöle gibi oluyor ve bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyor. Artık buna o kadar alıştım ki titremenin farkına bile varmıyorum, sadece su şişem elimde doğru düzgün içemeyeceğim kadar sallandığında hayal kırıklığıyla ofluyorum.

Vivian bize su içmemiz için sadece bir dakika veriyor, sonra emir yağdırıyor ve daha önce hiç geçmediğimiz ve her zaman sadece depo olduğunu düşündüğüm uzak duvardaki kapıyı gözetliyor.

Sanırım orada yanılmışım.

Zoey beni iterek yanımdan geçerken, "Bu kadar sıkı çalıştığına pişman olacaksın, reject," diye homurdanıyor ve omzuma öyle sert vuruyor ki, burkuluyor. Parmak uçlarıma kadar inen karıncalanmalar başıma bela açıyor ama görmezden gelmek için elimden geleni yapıyor, titreyen elimle omzumu ve boynumu elimden geldiğince ovuyorum.

"Haksız değil."

Gabe'in sesini duyunca gözlerimi deviriyorum ama ona cevap vermiyorum ya da tepki göstermiyorum, şu anda ona ve saçmalıklarına ayıracak enerjim yok.

Vivian bugün bizi neye götürüyorsa ondan nasıl kurtulacağımı bulmalıyım.

"Eğer biriyle takım olmazsan ilk üç dakika içinde dışarıda kalacaksın. Sage ya da Sawyer'ın bu sınıfta olmaması çok yazık, kız arkadaşın seni kurtarmak için yanında olsaydı hayatta kalabilirdin."

Grubun en arkasındayız, bu yüzden ona tavrından dolayı bir kez daha seslenebilecek kadar rahat hissediyorum. "Kıvranan kıskançlığın yine kendini gösteriyor. Pislik gibi davranmayı bırakırsan biz de arkadaş olabiliriz. Eğer sen

Sage ve Sawyer'ın benimle olan ilişkisini o kadar çok istiyorsun ki, tek yapman gereken North'a yağ çekmeyi bırakıp arkadaşım olmak."

Bana homurdanıyor ve başını sallıyor. "Senin lanet arkadaşın olmak istemiyorum Fallows."

Ona gülüyorum, karanlık ve alaycı bir sesle. "Hayır, bana sahip olmak ve kendine borçlu olduğunu düşündüğün şeyi almak istiyorsun. Sen de diğerleri kadar kötüsün."

Birkaç futbol arkadaşı bize dönüp bakıyor, konuştuklarımıza kulak misafiri olup bizi kontrol ediyorlar. Onlara ters ters bakıyorum ve Gabe omzuyla bana hafifçe vuruyor ama Zoey'nin sert davranışı sayesinde sarsılıyorum ve nefesim kesiliyor.

"Labirentteki herkesten uzak durun. Vivian tüm simülasyonu izleyen insanlar var ama yine de dikkatli olmazsanız ciddi şekilde yaralanabilirsiniz. Burası kampüste yeteneklerimizi sonuna kadar kullanmamıza izin verilen tek yer ve yeterince güvenli olduğu için burada esnemeyi seven pek çok erkek var. Bodrumun tamamı bombaya dayanıklı. Unser bir keresinde orada patladı ve burası hala ayakta, bu yüzden güvenli olduğunu biliyoruz."

Unser? Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama Gabe hâlâ bana kızgın ve sırıtarak sahte bir umursamazlıkla omuz silkiyor. Kimden bahsettiğini bilmemenin içimi ne kadar acıttığını görmemesi için ona arkamı dönüyorum.

"Patladı" da ne demek? Canlı bir bomba mı? Parası için biraz daha fazla patlama yapan bir alev mi? Üstün Yetenekliler topluluğunda olasılıklar kelimenin tam anlamıyla sonsuzdur, bu yüzden bunu daha sonra Sage'e sormam gerekecek.

Merdivenler uzun ve dolambaçlı, aşağı indikçe sıcaklık artıyor, ta ki hava çorbadan yapılmış gibi gelene kadar, ciğerlerimde ağır ve sıcak. Midemde küçük bir panik çırpıntısı var, olması gereken en kötü yer çünkü hediyem ona sıkı sıkıya tutunduğum için gerilmeye başlıyor.

En son bu şekilde yeraltında mahsur kaldığımda işkence görmüştüm.

Kendimi o zamanın dışında bir şey, herhangi bir şey düşünmeye zorluyorum. Kendimi Sage ve Felix'i düşünmeye, Felix'in Sage'i ona bir şans vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulup bulamayacağını merak etmeye zorluyorum. Doğum gününden beri bu konu hakkında çok düşünüyorum çünkü ona her baktığında gözlerindeki hayranlık hiç de yanlış anlaşılmıyordu. Bazen bağlar bir lütuf değildir ve sadece işleri daha karmaşık hale getirir ve bu ikisi bunun klasik bir örneğidir.

Gabe'in sanki içimdeki hayatı boğmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyormuş gibi bana bakması da başka bir şey.

Merdivenlerin dibine vardığımızda küçük bir oda buluyorum. Duvarların üçü taştan ve uzak taraftaki duvar tamamen beton bir kapıdan kesilmiş dev yangın kapılarından oluşuyor. Diğer tarafta her ne varsa, körlemesine gideceğim açık.

Vivian hepimiz alana doluşana kadar bekliyor ve sonra sesi küçük alanda yankılanarak sesleniyor: "Tekrar ayrılacaksınız, bu sefer üçerli gruplara ayrılacaksınız. Hayır, kiminle birlikte olacağınızı seçemezsiniz. Hayır, bunun adil olduğunu düşünüp düşünmemeniz umurumda değil. Hayır, şikâyette bulunabileceğiniz bir yer yok çünkü burada fikirleriniz ve duygularınız umurumda değil. Sizi elimden gelen en iyi şekilde eğitmeyi önemsiyorum. Buradan iki yüz kırk üç öğrencim ayrıldı ve TacTeam'lere girdiler ve bu eğitim sayesinde bugün çoğunlukla hayattalar, bu yüzden çenenizi kapatın ve bu sınıfı geçmek istiyorsanız merkeze canlı gelin. Bayrağa ilk ulaşan bu yıl için bu dersten otomatik olarak geçer."

Tamam.

Ölmeden merkeze ulaş.

Merkeze ilk ulaşma şansım varmış gibi bile davranmayacağım ama en azından önümüzdeki bir saat içinde oraya ulaşmaya çalışacağım. O kadar da kötü görünmüyor ve eğer bana canlı ihtiyacı olan iki öğrencim daha varsa

ve tutarlı bir şekilde geçersem iyi olacağım. O kadar da kötü değil.

En azından Zoey ve daha önce adını hiç duymadığım ama Zoey'e sanki her şey bir parti olacakmış gibi sırıtan bir adamla eşleştirilene kadar o kadar da kötü değildi.

Gabe bana bir bakış fırlatıyor ama küçük arkadaşlarıyla konuşmaya ve bana pislik yapmamalarını sağlamaya çalışmıyor, sadece kendi seçtiği ortaklarının yanına gidiyor ve onlara bir şeyler mırıldanmaya başlıyor. Sanırım labirent strateji gerektiriyor, ama Zoey ve Brenton ben de onlara katılmak için yanlarına giderken bana tek kelime bile etmiyorlar. Ben de onlara bir şey mırıldanmıyorum, zaten bunun bir anlamı olmadığını biliyorum.

Bu işte yalnızım.

Kapılar açıldığı anda simülasyonla tam olarak neyi kastettiklerini anladım ve dürüst olmak gerekirse? Tamamen ve tamamen boku yedim.

Yani benim için sıradan bir Cuma öğleden sonrası.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ODA ZIFIRI KARANLIK.

Her zaman olduğu gibi, labirente en son ben giriyorum ama bu sefer bu benim yararıma olmuyor çünkü diğer herkes, ayaklarımız simülasyonun eşiğini geçtiği anda tüm duyularımızın koptuğunu bilecek kadar bu işi yapmış.

En azından umarım sadece ben değil de hepimiz öyleyizdir.

Felç geçirmenin böyle bir his olduğunu hayal ediyorum. Hiçbir şey göremiyorum ya da duyamıyorum ve sadece ayaklarımın altındaki zeminin, ayaklarımın hala hareket ediyor olması gerektiğini söyleyen en belirsiz hissi var. Bu simülasyonun nasıl mümkün olduğu, Draven kampüsünün bu cehennem manzarasını yaratmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok ama tamamen savunmasızım.

Ayrıca antrenmanımı da ağırdan almalıydım.

Kasvetli hiçlikte ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum, sadece bittiğinde ve nihayet tekrar görebildiğimde, ışık kör edici, gözlerim akıyor ve başım keskin bir acıyla ağrıyor. Bağım acıya hemen tepki veriyor, yeteneğim kontrolüm altında geriliyor ve kontrolü yeniden kazanmak için bir an durmak zorunda kalıyorum. Etrafımda kimse yok, sınıftaki diğer düzinelerce insandan hiçbir iz yok ve bunun sadece çok yavaş gittiğim için mi yoksa... büyü ya da burada her ne oluyorsa hepimizi labirentte farklı yerlere mi koyduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim duvarların siyah tuğladan, zeminin ise betondan yapıldığı, yer yer lekeli olduğu ve dökülen maddenin çok açık bir şekilde kan olduğu. Kahretsin, yeterince büyük bir leke var ki, Gabe'in buranın izlendiğine dair söylediklerine bakılırsa, kişi orada ölmüş olmalı.

Ölüm burada en kötü seçenek değil ama ilk tercihim de değil.

Ayak seslerini fark edemeyecek kadar çıldırmakla meşgulüm ama bir şeyin kükremesi kesinlikle dikkatimi çekiyor.

Yakınlarda bir vites değiştirici var.

Gabe'in neye dönüşebileceğini bilmiyorum ama sınıfımızda üç şekil değiştiren daha var, bu yüzden beni bulmaya geldiğini varsayamam. Şansımı biliyorsam, Brenton da bir şekil değiştiren ve boğazımı parçalayıp yerde yepyeni bir leke yapmaya geldi. Kazanmak için hepimizin merkeze ulaşması gerekiyor ama eminim Zoey beni kaybetmekten ve puan hanesine bir darbe almaktan memnun olacaktır.

Geri çekildim, sırtımı arkamdaki duvara dayadım ve bir gıcırdama, inleme, çatırdama sesi duyduğumda kendimi her ne olacaksa ona hazırladım

-

Ve sonra duvarlar hareket etmeye başlar.

Bu Harry Potter saçmalığı da ne?! Arkamdaki duvardan uzaklaşmam gerekiyor ama hareket eden o değil. Hayır, karşımdaki bana doğru koşuyor ve eğer titreyen dizlerimi kontrol altına alıp kıçımı kaldırmazsam ezilerek ölmek üzereyim.

Tüm vücudumu saran panik aslında iyi bir şey çünkü altıma sıçarken en yüksek performansımla çalışmaya şartlandım, bu yüzden bacaklarımı çalıştırmayı ve yoldan çekilmeyi başarıyorum. Bir çıtırtı ve gümbürtü duyuyorum, ardından küçük bir ışık parlaması, sonra da duvarın diğer tarafında sıkışıp kalan ve yaralı olduğu her halinden belli olan vites değiştiricinin iniltisini duyuyorum.

Onlara sesleneyim mi? Onlara seslenip birilerinin yardıma gelmesini mi umayım yoksa bunu yaparak konumumu ele verip nezaketim yüzünden öldürülmeme mi neden olayım?

Bir ses sesleniyor ve benim yerime karar veriyor, "Kahretsin, Martinez, ne yapıyorsun duvarlara çarparak? Bu çaylak işi!"

Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama nefes nefese kalan şekil değiştiren cevap veriyor, "Yeni kızın kokusunu alabiliyordum, onu havuz sürtüğü için yem olarak kullanabileceğimizi düşündüm."

Öncelikle Martinez'i sikeyim. O pisliğe yardım edeceğime inanamıyorum, ama ikincisi ve en önemlisi, bu gölet sürtüğü de neyin nesi?

Sanırım kusacağım.

Ayrıca sinirlerimin beni alt etmesine izin verecek zamanım da yok, bu yüzden labirentin tamamını çevreleyen tek yolu seçerek ilerliyorum. Gidebileceğim diğer tek yön geriye doğru ve tekrar mahrumiyet alanından geçmek istemiyorum, çok teşekkür ederim. Odanın içinde yankılanan diğer öğrencilerin çığlıklarını elimden geldiğince duymamaya çalışıyorum.

Yürüme hızında başlıyorum ama sonra duvarların üzerime yıkılmasından korkmaya başlıyorum ve hızımı artırıyorum, koşuyorum, böylece çok erken tükenmiyorum.

Buradaki sesler biraz ürkütücü.

Burada bir yerlerde bir alev var ve ışık patlamalarının gülünç derecede yüksek tavana yansıdığını her gördüğümde, hava kalitesi ve tüm bodrumun yanması konusunda yeniden paniklemeye başlıyorum. Adrenalinin etkisiyle ayaklarım ben i s t e m e s e m de daha hızlı hareket ediyor ve ancak binanın s o n u n d a k i köşeye ulaştığımda yavaşlıyorum.

Orada durup nefes alıyorum, kalp atışlarımı yavaşlatmaya zorluyorum çünkü panik harika bir motivasyon kaynağı ama burada beynimi kullanmam gerekiyor. Yeteneğime erişimim yok ve bu aptal sınıftaki eğitim dayanıklılığımı artırmış olsa da, hala çok az kendini savunma becerim var.

Eğer bu köşeyi döndüğümde kendimi tamamen değişmiş bir kurt ya da puma gibi bir şeye bakarken bulursam, gerçekten mahvolurum.

Bir şeyler duymaya çalışıyorum ama orada hiçbir şey yok, sadece kavga eden ve birbirlerine bağıran öğrencilerin uzaktan gelen sesleri var, bu yüzden taş duvarın etrafına bakmak için yavaşça ilerliyorum.

Orada bir bahçe var.

Bodrumdan oyulmuş, her yerinde bitkiler olan koca bir oda. Duvarların üzerinde büyüyen sarmaşıklar ve derin ve muhteşem yeşilliklerin arasından kopup gelen parlak çiçekler... şey, biraz çarpıcı. Sanki Harikalar Diyarı'ndan fırlamış gibi, sanki tüm bu bodrum katı en sevdiğim masalların çarpık ve hastalıklı bir versiyonu gibi.

Ancak baktıkça buranın bir cennet olmadığını daha iyi anlıyorum.

Sarmaşıklar hareket ediyor, yavaşça bana doğru uzanıyor, sanki vücudumu sarıp beni dışarı çıkarmak üzereler. Çiçeklerin hepsi ağlıyor, içlerinden çıkan sıvı damladıkça toprağı yiyip bitiriyor ve bir de küçük dikenler meselesi var.

Her yerde ortaya çıkıyorlar.

Kendime bakıyorum ve üzerimdeki şort ve tişörte lanet ediyorum çünkü beni bu pislikten koruyamayacaklar ama bir kez daha zaman aleyhime işliyor ve ben kararsızca etrafta durdukça odadaki dehşet daha da büyüyor ve tehlikeli hale geliyor.

Tamam.

Tamam, bu iyi. Sürünen sarmaşıklardan kaçarken dikenlerin ve asitin içinden yürüyebilirim. Tamamen mantıklı. Yeteneğim zaten bu konuda bana yardımcı olmazdı, o yüzden yeteneğim olmadığı için kendimi kötü hissetmenin anlamı yok, sadece bu işi hallet, Oleander.

Kendi kendime konuşmak pek yardımcı olmuyor ama artık güçsüz olmadığım anda tüm bu lanet okula yapacağım her şeyi hayal etmek kesinlikle yardımcı oluyor. İlk diken bacağıma battığında, Kuzey Draven'ı

Lanet olası dizlerini. Asit ayakkabılarımın tabanlarını kemirmeye başladığında, Nox'a onu tam olarak nasıl parçalayabileceğimi gösterdiğimde yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum. Gryphon'a kendimi kanıtlamayı, ona işe yaramaz bir velet olmadığımı göstermeyi düşünüyorum.

Ve Gabe.

Tanrım, Gabe'e tam olarak ne söyleyeceğimi düşünmek, bileğimi saran ve yaralı kolumu çekiştiren sarmaşıkların yırtıcı acısını mükemmel bir şekilde engelliyor. Acıyı ne kadar görmezden gelip geçebilirsem, bahçe beni durdurmaya çalışmak konusunda o kadar agresifleşiyor, beni o kadar kötü incitmeye çalışıyor ki geçmeye çalışmaktan vazgeçiyorum.

Sonunda küçük açıklığa ulaştığımda ayakkabılarımın tabanları tamamen yok olmuş, gömleğim lime lime olmuş, gövdemdeki yaralardan karnıma kan akıyor. Her iki koluma ve kalçalarıma sarılmış sarmaşıklar var, acı verici bir şekilde bükülüp sıkılaşıyorlar ve onları koparmak için kendimi duvara çarpıp köşeden dönmek zorunda kalıyorum, sonunda kopup ana bitkiden ayrıldıklarında dizlerimin üzerine tökezliyorum. Hala beni sarabileceklerini ya da aniden yılana dönüşeceklerini düşünerek panikliyorum, çünkü burada beklediğim korku gösterisi saçmalığı bu, ama sanki başından beri sadece sarmaşıklarmış gibi anında benden uzaklaşıyorlar.

Bir saniye daha dizlerimin üzerinde duruyorum, nefes nefese kalıyorum ve omuzlarımı acıyla geriye atıp kaslarımı test etmeye çalışıyorum ve etrafımdaki çığlıklar ateş perdesine ulaşıyor.

Vivian'ın hiç bilmek istemediğim garip bir S&M sapkınlığı mı var? Öğrencilere işkence etmekten ve onların dehşetini dinlemekten zevk mi alıyor?

Bunu ona daha sonra kesinlikle soracağım çünkü onu çağırmaktan hiç utanmıyorum. Bunun bir üniversite dersi olması gerekiyordu, Tanrı aşkına. Aklı başında kim öğrencilerine bunu yapar?

İlk dikkatimi çeken shuffling oldu.

İrkiliyorum ve beynim gerçekte ne gördüğümü anlayamadan geri çekiliyorum. Katil bahçenin kapısında bir ağaç gövdesi olduğunu sandığım şey aslında tamamen sarmaşıklara sarılmış bir öğrenci. Yaşıyor, nefes aldığını görebiliyorum ama baygın. Dikenlerden dolayı vücudunun her yerinde kesikler var ve ayakları çıplak, ama şu anda baygın olduğu için neredeyse huzurlu görünüyor.

Buradaki protokol tam olarak nedir?

Benden nefret eden başka bir öğrenci için kendimi öldürtmemek ya da yaralamamak konusunda çok hassasım, ama bu şeyin onu öldürme ihtimali varsa - gerçekten onu terk edecek bir tip miyim?

"Vivian, biraz yol göstersen iyi olurdu," diye mırıldanıyorum kendi kendime, daha çok da öylece çekip gittiğim için kendimi suçlu hissetmemek için çünkü kabul edelim, çekip gideceğim.

Duvarda bir ışık yanıp sönüyor.

Kırmızı ve kızın tam üzerinde, sanki ona dikkat çekiyor. Birinin onu almaya geldiğine dair yeterli bir işaret olduğuna karar veriyorum ve kıçımı kaldırıyorum. Spor ayakkabılarımdan arta kalanları çıkarıp bir kenara atıyorum, koşuya başlarken çıplak ayaklarımdaki soğuk betondan biraz irkiliyorum. Koşarken diğer duvarlara baktığımda, yanıp sönen başka kırmızı ışıklar görüyorum ve kalbim sonunda boğazımdan geri çekiliyor. Bu normal olmalı, bir öğrenci koşudan çıkarıldığında olan bir şey ve bulunduğum yerden hızlıca saydığımda en az on kişi dışarıda. Bulunduğum yerden duvarların sadece küçük bir bölümünü görebiliyorum, bu yüzden umarım burada karşılaşabileceğim çok fazla insan kalmamıştır.

Labirentin derinliklerine indikçe çığlıklar da biraz azalıyor, artık daha seyrek, bu da burada daha az insanın işkence gördüğünü kanıtlıyor. Üç öğrenciden kaçmak için köşelerden birinin arkasına saklanmak zorunda kalıyorum. İçlerinden biri elinde ateş dolu bir avuç tutan bir kızdı.

bir güç alanı tutarken diğerinin gözleri parlıyordu. Hepsi hırpalanmış ve yaralanmış görünüyor, ancak hayattalar ve birlikte çalışıyorlar, bu yüzden açıkçası merkeze ulaşmak ve geçer not almak için benim seçimim onlar.

Parlayan gözlü adam bana doğru baktı ama beni gördüğüne ya da sıra dışı bir şey fark ettiğine dair bir yorumda bulunmadı, yani ya beni göremedi ya da o sik kafalı Martinez gibi beni havuzdaki sürtüğe yem etmekle ilgilenmiyor.

Lanet Martinez.

Bu labirentten çıkar çıkmaz suratına yumruğu indireceğim.

Üçlü gittiğinde, çömeldiğim yerden kalkıyorum, vücudumun her santimi protesto çığlıkları atıyor ve sonra labirentte yavaşça ilerlemeye devam ediyorum, her çıkmazdan sonra iki kat geri dönüyorum. Sinir bozucu ve yavaş ilerliyor, özellikle de artık çıplak ayakla olduğum için ve birkaç kez bilinçsiz bir öğrenciye ya da midemi bulandıran gizemli bir kan g ö l ü n e r a s t l ı y o r u m.

Asıl dehşet, bu sefer büyük bir su kütlesi olan başka bir oda bulduğumda başlıyor ve meşhur göleti bulduğum için paniklemeye başlıyorum çünkü şu anda bir deniz yaratığıyla savaşabileceğimden emin değilim.

Yine de gidebileceğim tek bir yol var, o da diğer taraftan açılan kapı.

Uyarılmamış olsam bile yüzerek karşıya geçmemin imkanı yok, çünkü su berbat kokuyor ve şu anda kusarak karşıya geçmek istemiyorum. Bir tarafta tırmanarak geçebileceğim kayalar var ama jölemsi kollarım bu seçenekten nefret ediyor, bu yüzden çaresizliğimden başka hiçbir şey yapmadan sağlam bir köprü oluşturabilirmişim gibi bir saniyeliğine suyun kenarında dolaşıyorum.

Öyle bir şansımız yok.

Kaya tırmanışı. Küçük taşlar ayaklarımı ısırıyor ve daha büyük kayalar vücut ağırlığımın altında biraz hareket ediyor, bu hem aşağılayıcı hem de tedirgin edici. Çırpınıyorum

En yüksek noktaya çıktım ve sonra nefes almak için bir saniye durdum ve kollarımda biraz güç kazanmaya çalıştım. Şimdi bu antrenmanların benim için ne kadar faydalı olduğunu biliyorum çünkü altı ay önceki ben bile sarmaşıklara sarılmış olabilirdim.

Bu noktadan merkeze ne kadar yakın olduğumu görebiliyorum ve lanet olsun ki çok yakın. Yolu ezberliyorum ve bu aptal şeye tırmandığım için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü bunu doğru yaparsam kaçınabileceğim üç oda var.

Gabe'i göremiyorum ama odalardan birinde devasa bir kar leoparı var ve ona karşı savaşıyor... tamam, o kadar iğrenç ki söylemek istemiyorum ama odalardan birinde bir fare salgını var ve aniden tüm çığlıkları anlıyorum çünkü hayır. Hayır, bir milyon hastalıklı ve iğrenç sıçanla yüzleşmektense sessiz ve yoksun gölet sürtüğüyle yüzleşmeyi tercih ederim, teşekkürler.

Kendimden geçip ölecekmişim gibi derim ürperiyor, bu yüzden buradan defolup gitmenin ve duvarların üzerime gelmemesi için dua etmenin zamanı geldiğine karar veriyorum çünkü lanet olsun, bir kez olsun şansa ihtiyacım var!

Kayanın diğer tarafına doğru sürünmeye başladığım anda, gölet sürtüğüyle yüz yüze geliyorum ve zihnimi ondan temizleyebilmeyi o kadar çok diliyorum ki, çünkü lanet olası kabus iğrenç.

Sanırım bir zamanlar insandı. Derisi grileşmiş ve kafatası kemiğinden kayıyor, saçlarının çoğu gitmiş, sadece küçük tutamlar halinde kalmış. Süt beyazı gözleriyle bana bakarken dişleri kırık ve sivri, çenesi nefes almak için çırpınıyor ve resmen bir daha asla uyumayacağım çünkü bu kaltak kesinlikle peşimi bırakmayacak.

Eli bileğime dolanıyor, kâbus gibi bedeninden damlayan kirli havuz suyu ayağımın çıplak tenine değiyor ve tek düşünebildiğim ondan et yiyen bir parazit kapacağım.

Beynimin çılgına dönen kısmını kapatıyorum ve hayatta kalma modumu tekrar açıyorum, kayanın kenarlarını kavrıyorum ve sonra serbest bacağımı iyi bir tekme atana kadar sallıyorum, önce omzuna vuruyorum. Bu onu benden uzaklaştırmayınca, kurşunu ısırıyorum ve yüzüne tekme atıyorum, dişleri ayağımın topuğunu kesiyor, ama gürleyen bir çığlıkla, eli ayağımı çekmem için yeterince gevşiyor.

Kayadan aşağı kayıyorum, kalçalarımın derisi yüzülüyor ve ellerim parçalanıyor, ama çaresiz zamanlar ve hepsi bu. Dibe indiğimde kıçım kırılıyor ve nefesim kesiliyor, kırık bedenimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kaçıyorum. Odanın eşiğini geçip koridora çıktığımda bile sürünmeye devam ediyorum, gölet orospusunun gürleyen sesleri tuğla duvarlarda yankılanıyor.

Bu lanet dersi bırakıyorum.

Ellerim ve dizlerim üzerinde iki köşeyi döndükten sonra nihayet gururumu bir kenara bırakıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Burnum akıyor, gözlerim yanıyor ve her nefes alışımda göğsüm sıkışıyor ama hayattayım.

Buradan çıkar çıkmaz bir şifacıya ihtiyacım olacak ve eğer şifacıya ulaşmamı engellemeye çalışırsa North'u ellerimle ikiye böleceğim.

Neyse ki duvarlar yerinde duruyor ve ben de lanet labirentin merkezine ulaşıyorum. Bedenim titreyerek yere yığılıyor.

Bu aptal, katil, sik kafalı labirentin merkezi.

Kendimle gurur duymaya, tek başıma ve yeteneğimi bir kez bile kullanmadan bunu başardığım için mutlu hissetmeye bile fırsatım olmadı çünkü Zoey ve Brenton'ı odanın diğer ucundaki kapıdan koşarken buldum, buraya yığıldığımı fark etmeden önce bir saniyeliğine gözlerini bayrağa dikmişlerdi.

Zoey bana doğru yürürken sırıtıyor, giydiği bluz göğsünü sıkıyor ve şu ana kadar labirentte karşılaştığı her neyse ondan sırılsıklam olmuş durumda ama genel olarak benden milyonlarca kat daha iyi görünüyor. Her neyle karşı karşıya kaldıysa, Brenton bunun yükünü çekti. O da benim gibi yara bere içinde ama hâlâ ayakta.

Gözlerim sadece birkaç metre ötedeki bayrağa kayıyor, ama 'yürüyen kloroformum' buradayken, onu alma şansım yok.

Bu kaltaktan nefret ediyorum.

Hediyesinin beni ele geçirdiğini, zehrinin tenime dokunduğunu ve damarlarımda dolaştığını hissediyorum. Vücudum artık buna o kadar alışmış ki, her Cuma olduğu gibi, burnumdan kan damlamaya başladığında ve ağzım kanla dolduğunda hiç şaşırmıyorum.

Bu çok sinir bozucu.

Ona tükürüyorum, kanım yanağında kıpkırmızı parlıyor ve ciyaklaması kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Sen tam bir amcıksın ve bir gün bu saçmalığa pişman olacaksın. Ben sabırlıyım, seni bekleyebilirim."

Bana sırıtıyor. "Sanki hediyesiz birinden korkacakmışım gibi. İyi geceler, sürtük."

Ve sonra beni bayılttı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Zoey'nin TT'de bir geçiş kazanmaktansa seni nakavt etmeyi tercih ettiğine İNANAMIYORUM. Draven'daki en zor sınıf bu, herkes bunu bir kenara atamayacağını bilir!"

Alay ediyorum ve buzu şakağıma biraz daha bastırıyorum ama faydası yok, hiçbir şey oradaki çarpıntıyı durdurmayacak.

Eğitim merkezinin ana salonunda yerde kanlar içinde ve kırık bir şekilde uyandığım anda, Sage'e mesaj atmak ve bu geceki planlarımızı iptal etmek için topallayarak çantama doğru gittim çünkü şu an içinde bulunduğum durumda boktan yurt odamın zemininde pizza yiyip ders çalışmam mümkün değildi.

Hemen beni kontrol etmek için kıçını kaldırdı, Felix'i de arkasından sürükledi çünkü o bir şifacı. Görünüşe göre, hasarlı durumum onu isteyerek çağırması için yeterli.

Ondan özür dilemeye çalıştım ama omuz silkti ve vücudumdaki birçok yara üzerinde çalışmaya başladı. Burada başka şifacılar da var ama en kötü durumda olan benim, çok teşekkürler Vivian. Gabe uzak tarafta, bir şifacı bacağındaki kemiği onarırken arkadaşlarından birini tutuyor ve tüm bu süre boyunca bana sadece bir kez baktı. Şaşırmadım ya da hayal kırıklığına uğramadım, bu sadece o pisliğe karşı bir başka darbe.

"O deli bir orospu ve Sage, onu benim için ateşe verirsen sana gerçekten her şeyi öderim. Kefaletin, kaçış paran, Vivian'ın beni bir daha asla bulamayacağı ve o gölet sürtüğüyle bir daha aynı odaya girmeye zorlayamayacağı, buradan uzakta bir yerde yeni bir hayata başlayalım."

Sage bir an dehşet içinde bana bakıyor ve Felix yüzünü buruşturuyor. "Onunla karşılaştın, ha? Buralarda bir tür şehir efsanesi."

Tekrar alay ediyorum, o omzumu düzeltirken diğer öğrencilere ters ters bakıyorum çünkü görünüşe göre bayıldığım sırada omzum çıkmış, gün boyunca yaptığım tüm zorlama ve çekiştirmeler sonunda omzumu yerinden çıkarmış.

Sonunda geri taktığında ölmek istiyorum. "Orospu çocuğu, saksocu, amcık herif.

dürüstçe o sefilin derisini yüz-"

"Tanrım, bu kadar küçük bir şey için ağzın çok laf yapıyor."

Şimdi kaşlarını çatarak başımda dikilen Vivian'a bakıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Biz arkadaş değiliz, öğretmeninize günlerce düşman evrakı verme teklifimi geri çekiyorum."

Felix bana homurdanıyor, Vivian'ın yüzündeki sert ifadeyi görünce öksürüğünü bastırıyor ve sert adam yaptığı işi kontrol ediyor.

"Şimdi, şimdi, türümüzün yapabileceklerinin en kötüsüyle karşılaşmadan TT'yi geçemezsin. İyi iş çıkardın evlat. Eğer bu kadar çok düşmanın olmasaydı, yılın geri kalanında özgür ve temiz olurdun." Sesi biraz fazla neşeli geliyor ve ben de tam ona bir kez daha çemkirecekken Felix kırık kaburgamı düzeltmek için yer değiştiriyor ve ben kendimi bırakın konuşmayı, düşünemez, nefes alamaz ya da işlev göremez halde buluyorum.

Sage bir an için etrafımızdaki herkese bakmayı bırakıyor ve sırtımı ovuyor, yavaş, yatıştırıcı vuruşlarla tüm sıyrık ve kesiklerden kaçınıyor. Hatta düşünmek istemediğim birkaç diken bile var, çünkü eminim ki çıktıklarında çok iyi hissedecekler.

Vivian boğazını temizledi ve sonunda konuşmadan önce biraz homurdandı, "Kendinle gurur duymalısın, orada yaptığın her şey mükemmeldi. Diğerlerinin yarısı ilk odalarını geçemedi. Sadece bir avuç dolusu ikinci odayı geçebildi. Ve sadece bir öğrenci daha ilk denemesinde havuz kızını geçmeyi başardı. O korkuyla besleniyor ve sen ona çalışacak bir şey bile vermedin."

Pekala.

Tamam, bu beni biraz daha iyi hissettirdi sanırım. Havuzdaki kız korkunç görünüyordu ama o kadar da kötü değildi, yeter ki ağzındaki hastalıkların ayağıma bulaştığını düşünmeyeyim.

Eww.

Vivian diğer öğrencilere bir göz attıktan sonra sesini biraz alçaltıyor: "TacTeam'de geçirdiğim otuz yıl bana yeteneğinizin ne olduğunun kim olduğunuz hakkında hiçbir şey ifade etmediğini öğretti... önemli olan onunla ne yapacağınız. Gryphon'a bakın, kariyerinin gidişatına bakarak onun bir şekil değiştirici ya da başka bir fiziksel yetenek olduğunu düşünebilirsiniz ama o her gün buna ihtiyacınız olmadığını kanıtlıyor. Eğer omurgandan başka bir şeyin yoksa, evlat, orada iyi olacaksın."

Bugün bu benim için fazla iyi ve tatlı ve şimdi onun labirentinin o cehennem çukurundayken kafamın içinde yaşlı adama ne kadar lanet ettiğim için kendimi bok gibi hissediyorum.

İç çekiyorum ve buzu şakağıma biraz daha bastırıyorum, Felix dikenlerden birini sırtımdan çıkardığında yüzüm buruşuyor. "En sevdiğin öğrenciyi reddettiğim için benden nefret etmen gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Hayattaki en iyi şeyler çok çalışmadan elde edilmez. Eğer seni istiyorsa, kendini sana kanıtlamalı. Burada geçirdiğim süre içinde pek çok kötü çocuk tanıdım, sen onlardan biri değilsin."

Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve etrafımızdaki diğer öğrencilere emirler yağdırarak uzaklaşıyor. Hiçbirine en ufak bir nezaket bile göstermiyor ve bu, Gabe ortaya çıkıp yere yığılmadan önce bir saniyeliğine kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor

önümde. Üzerinde çamur ve kir var ama onun dışında dokunulmamış, bu da can sıkıcı, özellikle de Felix kazmak için sırtımda başka bir diken bulurken.

"Ne kadar ilerledin? Zoey'nin seni sabote ettiğini ve bu yüzden bayrağı kaçırdığını duydum."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Buraya bunu yüzüne vurmak için gelme, hiç havamda değilim ve eğer normalde sana karşı bir sürtük olduğumu düşünüyorsan, benden geçer not aldığında neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Doğruldu ve bana göz kırptı, pislik dış görünüşü bir anda eriyip gitti. "Bayrağa ulaştın mı?"

Dişlerimin arasından hırıltılı bir ses çıkardım, "Evet, göt herif, oraya önce ben vardım, sonra da senin küçük kız arkadaşın-"

"O benim kız arkadaşım değil. Bayrağa kadar geldin ve Zoey seni orada yere mi serdi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Elbette, çünkü hediyesiz bir velet bu muhteşem ve yetenekli sporcuların hepsini yenemezdi. Elbette korkularımı kontrol edemez ve diğerleri gibi acılarımın üstesinden gelemezdim. Tabii ki yapamazdım.

Ben de sırıttım ve omuz silktim, kendini beğenmiş bir kaltağın resmini çizdim. "Ne yani, çok mu zordu? Yardım almadan geçemediysen yeteneklerin konusunda biraz hayal kırıklığına uğradım açıkçası."

Felix homurdanıyor ve sonra bir saniyeliğine Sage'e bakıyor, sanki burada girmesi gereken her neyse onun tepkisini ölçüyormuş gibi. Gözleri nihayet bana döndüğünde, bana orantısız bir sırıtış atıyor. "Kemiklerin hepsi hazır ve dikenler dışarıda. Elimi göğsüne koyabilirsem, tüm kesik ve sıyrıkları aynı anda onarabilirim... Sorun olur mu?"

Gabe'in kaşları iyice aşağıya çekildi ve ben de "Ne yani, iki odadan ve lanet labirentin tamamından tek başıma geçtikten sonra yavaşça ve acı çekerek iyileşmemi mi tercih ediyorsun?" diye çıkıştım.

Bana cevap vermesine fırsat vermedim. Bunun yerine gömleğimin yakasını aşağı doğru çekip, "Teşekkür ederim,

Felix, dostluğumuzdan başka bir sebep olmaksızın bana yardım ettiğin için minnettarım."

Sage sanki kahkahayı boğan oymuş gibi öksürüyor ve Felix avucunu göğsüme bastırırken Gabe'in yüzündeki ifadeye homurdanıyor, hediyesi içime akıyor ve dokunduğu her şeyi iyileştiriyor.

Kendi yeteneğime dokunduğu anı hissediyorum, saygıyla etrafından dolaşıyorum.

Felix'in gözleri benimkilere kaydı.

Ona elimden geldiğince küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum ve sağ olsun, sessiz bir cevapla dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. Fikrimi soracak olursa Sage'i desteklemeye karar veriyorum çünkü o gerçekten iyi bir adam.

İyileştiğim ve Felix uzaklaştığı anda, tüm vücudum güzel bir uyku zamanı için kendini kontrol ediyor. Sage beni yakaladığında biraz gıcırdıyor, bedenim onunkine doğru yığılıyor ve son düşüncem onun ve Felix gibi sihirli iyileştirici altın elleri olan arkadaşlar bulduğum için ne kadar şanslı olduğum.

Yurt odamdaki küçük, rahatsız yatağımda uyandım.

Hâlâ TT antrenman kıyafetlerimin paçavralarını giymiş durumdayım ama üzerime bir battaniye örtülmüş ve yatağımın başucundaki küçük dolabın üzerine bir bardak su bırakılmış. Hepsini kana kana içtikten sonra telefonumu kontrol ediyorum ve Sage, Atlas ve North'tan beni bekleyen mesajlar buluyorum.

Gabe seni odana kadar taşıdı. Felix ve ben de geldik ve seni yatağına yatırdım, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. x

Sage benim favorim ve Gabe beni fiziksel olarak eve götürdüğü için puan alsa da, o hala bir pislik.

Her zamanki görüşmemizi kaçırdığında Draven'ı aradım, sabah sana bir şey teslim ettireceğim. Gardiyanına ne olduğunu söyledim, o yüzden bu konuda çok fazla hıyarlık yapmamalı.

Atlas artık izlendiğimizi bildiği için mesajlarımızda ve telefon görüşmelerimizde Kuzey'e olabildiğince aşağılayıcı ve kaba isimler takmaya başladı. Bir aramayı kaçırmam gibi küçük bir şey için onu araması beni biraz şaşırttı ama bana her zaman değerli bir şeymişim gibi davrandı.

Hâlâ bunun için kendimi korkunç derecede suçlu hissediyorum. Bir de North'un mesajı var.

Çalışmaya veya derslere katılamayacak kadar yaralıysanız, size başka bir şifacı göndereceğim. Derslerinizde başarısız olmanız için hiçbir mazeret yok.

Sage ve Atlas'a hemen cevap veriyorum ve North'u okumaya bırakıyorum çünkü umurumda değil, bir sikte boğulabilir, sonra işemek ve günün dehşetini cildimden temizlemek için banyoya yavaş ve acı verici bir yolculuk yapıyorum. Felix beni tekrar bir araya getirmek için harika bir iş çıkardı ama kemiklerimde ve kaslarımda nefes almayı korkunç derecede zorlaştıran bir ağrı var. Şikayet ettiğimden değil, çünkü bu yardım almadan iyileşmekten milyon kat daha iyi ama su çiğ cildime binlerce yakıcı iğne gibi vurduğu anda ölmek istiyorum.

Duşlar genellikle benim güvenli alanımdır, günümün tek keyifli deneyimidir ve bunun benden koparılması Vivian'a tekrar küfretmeme neden oldu. Yaşlı puştu seviyor olmam, aynı zamanda bu saçmalık yüzünden ondan nefret edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Sürünerek odama dönmeyi başardığımda, hemen sızıyorum ve günü uyuyarak geçiriyorum.

Öğleden sonra uyandım, kafam karışmış ve açlıktan ölüyordum.

Üzerime rahat edebileceğim bir şeyler giyiyorum ve erken bir akşam yemeği yemek için tek başıma kampüsün yemekhanesine doğru yürüyorum. Eşofman altım ve kapüşonlu tişörtümle evsiz gibi göründüğüm için birilerinden fırça yemeyi bekliyorum.

ama ya kimse beni tanımıyor ya da hepsi harika bir Cuma gecesinden sonra beni burada fark edemeyecek kadar akşamdan kalma.

Bir futbol takımını dolduracak kadar yemek yiyorum.

Bir Üstün Yetenekli tarafından iyileştirilmek insanı her zaman acıktırır ama lanet olsun, üç tabak bitti ve ben hala bir galeta daha alıp spagetti sosuna batırmayı, üzerine biraz peynir serpmeyi düşünüyorum... Tanrım, kendimi beşinci tabaktan vazgeçirdiğimde midemin gerçekten yarılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünüyorum.

Ölmek için ne güzel bir yol.

Sindirilmemiş karbonhidratlar ve soslardan oluşan fazladan yirmi kiloluk bir yük taşıdığım için yurda dönüş yolum artık daha yavaş ve binaya döndüğümde masada beni bekleyen bir paket var.

Atlas'tan bir oyuncakla birlikte çiçekler, düşünceliliği karşısında ağlamama rağmen sevimsiz olduğu için özür dileyen bir kart ve bir kutu dolusu şeker ve çikolata. Bu gerçekten de bir erkeğin benim için yaptığı en güzel şeydi ve onu yönlendiriyormuşum gibi hissetmeden nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

Suçluluk duygusu omurgamdan yukarı tırmanıyor ve onu tekrar itmek zorunda kalıyorum çünkü... ona karşı dürüst oldum, olabildiğim kadar dürüst oldum. Ona kalmak istemediğimi söyledim. Hiçbiriyle birlikte olamayacağımı söyledim. Bu, kendimi en kötü kaltak gibi hissetmeden bu hediyeleri kabul etmem için yeterli mi?

Bağlarla ve onlarla birlikte gelen duygusal yüklerle başa çıkma konusunda çok beceriksizim ve bunu hasara yol açmadan halledemiyorum.

Odama dönüyorum ve sanki yemekhanede kocaman bir yemek yememiş gibi şekerleri tıka basa yiyorum, tüm duygularım içimde doldurmak için şekere ihtiyaç duyduğum bir kara delik açıyor. Atlas'a beceriksizce bir teşekkür mesajı gönderiyorum ve sonra telefonumu kapatıyorum çünkü şu anda korkağın tekiyim ve onunla nasıl konuşacağımı düşünemiyorum.

Kapım çalındığında hayatımdaki saçmalıklar hakkında sızlanmak için Sage'e mesaj atmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

Kim bu şimdi?

Çünkü önce Sage mesaj atacaktı ve birlikte takıldığım hiç kimse o olmadan buraya gelmeyecekti. Kapıya doğru adım attığımda bağlarım göğsümde hafifçe geriliyor, elim kapının kolunun yarısında duraklıyor çünkü şu anda North ya da Gabe'le yüzleşmek istememe imkân yok.

İkisiyle de sözlü tartışmaya giremeyecek kadar kırgınım ve North'un sırf her zamanki şımarık halimde olmadığım için beni kırdığını düşünmesini istemiyorum.

"Kapıyı aç, Oli." Çok

tipik.

Tabii ki Gryphon gelip tüm günümü mahvedecekti çünkü o benim işimi gerçekten berbat edebilecek Bond. Karnımdaki kelebekler bana tehlike çığlıkları atıyor ama yine de kapıyı açıp onunla yüzleşiyorum.

İçlerinde yüzleşmesi en zor olanı.

Sanırım benimle yüzleşmemesi, beni sözlü olarak alt etmeye çalışmaması ya da bana sataşmaması, sadece arkasına yaslanıp beni gözlemlemesi, yüzündeki ifadenin her zaman beklentilerini ne kadar karşılamadığım hakkında çok şey söylemesi.

Gözleri kıyafetimde geziniyor, evsiz gibi göründüğüm gerçeğini hatırladıkça yanaklarım ısınıyor ve sonra odaya zorla girmeye çalışıyormuş gibi bana doğru adım atıyor.

İşe yarıyor, dokunuşu beni yakacakmış gibi ondan uzaklaşıyorum ve o da kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor. Kilit dayanıksız ve yine de açmadan önce bir an kaşlarını çatıyor. Hissediyorum, biraz çaba sarf etseler bile herhangi birini buradan uzak tutmaya yarayacağından emin değilim.

"Şifacı iyi iş çıkardı. Göl sürtüğünün ısırığı yüzünden yatalak olacağından emindim."

Kıçım çukurlu yatağıma inerken yüzümü ona çeviriyorum. Yatağın dışında oturabileceği bir yer yok.

ve eğer yaparsa ölebilirim. Çarşafları en son ne zaman yıkadım?

Boktan odam ve kapüşonumdaki küçük sos lekesi hakkındaki düşünceleri neden umurumda olsun ki? Kendine gel, Oleander.

"O kadar da kötü değildi."

Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor ve birden ne kadar iri yarı olduğunu fark ediyorum. Sage'in partisinde Giovanna'yla aramıza girdiğinde bunu anlamıştım ama deri ceketinin pazularını zorlarken çıkardığı gıcırdama sesi şu anda neredeyse müstehcen.

Bağım göğsümde azgın, muhtaç bir sürtük.

"Korkuyla besleniyor. Çoğu Üstün Yetenekli onunla karşılaştığında altlarına sıçar çünkü o, yaşamak zorunda kaldıkları en kötü kabus olur. Seni korkuttuktan sonra bile ona hiçbir şey vermedin. Bu normal bir tepki değil."

Doğru, yani bu bir sorgulama.

North'un açık sözlü emirlerinden ya da Nox'un sert iğnelemelerinden farklı. Gabe'in düşünceli, karamsar patlamaları bile bu sakin, doğrudan konuşmadan ışık yılı kadar uzakta ve eğer silahsızlandırıcı değilse lanet olsun.

Kelimelerimi çok dikkatli seçmeliyim. "Hiçbir zaman normal olduğumu iddia etmedim."

Bana bakmayı kesmezse, yıkılıp bebek gibi ağlayabilirim. Bu onun yeteneği mi? İnsanları tam bir zihinsel krize sokmak, çünkü bu gücü kullanmakta oldukça iyi olduğunu doğrulayabilirim.

"Bence bir hata yaptın ve bunu kabul edip telafi etmek yerine, hatanı ikiye katladın. Bize güvenmeliydin... o hastane odasında kaçmana neden olan her ne olduysa, onun yerine bize koşmalıydın."

O steril odada uyandığım o günü düşünmenin dehşeti damarlarımda buz gibi dolaşıyor. Eğer ben

Şimdi göletteki sürtüğün yüzüne bakınca beni diri diri yiyecek, bu anıların onun için hazırladığı yemeği tıka basa yiyecekti.

Gryphon'un gözleri bana daralıyor, berrak yeşim rengi gözleri tenime çarpıyor ve yakıyor. Tüm mücadele bedenimi bir anda terk ediyor, kendime ve içinde sıkışıp kaldığım cehenneme karşı duyduğum umutsuzluk ve nefret, ağzım akmaya başlayana kadar beni boğuyor. Kendimi gerçekten kaybetmeden önce onu buradan çıkarmak için her şeyi söyleyebilirim.

Gözlerimden akan yaşlar beni neredeyse kör ediyor ama onları görmezden geliyorum. "Bu düşüncelerin bana doğru şeyi yaptığımı ve bu konuda kızgın olmadığımı söylüyor. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin çünkü en azından nefes alıyorsun, Gryphon. Lütfen git, iyileşme yüzünden hâlâ yorgunum ve şu anda bunu yapamam."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hafta sonunun geri kalanında UYUYORUM, birkaç saatte bir su içmek ve tuvalete gitmek için uyanıyorum, ancak vücudum Felix'in üzerimde yaptığı iyileşmeyi işlemek için temelde kapanıyor. Sinir bozucu ama beynim hayatta kalma ihtiyacından başka bir şeye dönüşmüyor, bu yüzden en azından Gryphon'un küçük ziyaretini düşünmek zorunda değilim.

Gabe Pazartesi günü kapıma geldiği anda aramızdaki hava farkını hissedebiliyorum.

Hala ondan nefret etmeye ve tüm dünya sona eriyormuş ve bu onun suçuymuş gibi tartışmaya hazırım, ama o çok sefil ve üzgün bir köpek yavrusu gibi görünüyor, ben bile üzgün köpek yavrularını tekmeleyecek kadar sürtük değilim.

Kampüs boyunca yemekhaneye doğru yürürken bana yakın duruyor, gözleri keskin bir şekilde etrafımızı süzüyor, sanki beni gerçekten bir şeyden koruyor gibi. Benim duyularım da onunla birlikte yüksek alarma geçiyor ve bağımı onunkine uzatıp güven vermek için ona sürtündüğümde irkilip bana bakıyor. Anlıyorum, onu o kadar sıkı tutmuşum ki daha önce hiç hissetmemiş ve geçip gitmesine izin verdiğim için sessizce kendime lanet ediyorum.

Sesi kaba bir törpü gibi, henüz soracak sesi bulamadığım soruyu yanıtlıyor, "Dün gece kapalı sitelerden birinden üç Bağlanmış daha kaçırıldı.

Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta. Kuzenim de onlardan biriydi."

Sikeyim.

Midem öyle bir düşüyor ki, içinde bir şey olsaydı muhtemelen şu anda onun ayakkabılarına kusuyor olurdum.

Bana yaklaşıyorlar.

Yeteneğimin kaymasına izin vermeme konusunda titiz davrandım, küçük bir güç patlamasına bile izin vermedim, bu yüzden yerime yaklaşmaları bir tesadüf mü yoksa o adam yeteneğimi işaret olarak kullanmadan beni izlemenin bir yolunu mu buldu bilmiyorum.

Gabe'in bizi yemekhaneye götürmesi ve panikle tabağı ondan almak için yoluma devam etmeden önce bana bir tabak yumurta doldurması olasılıkları hakkında çıldırmakla çok meşgulüm. Ona başsağlığı dilememek kabalık olur ama şu anda ağzımı açarsam, Tanrı bilir ağzımdan neler çıkar.

Muhtemelen çıldırmış ve beni bırakması için yalvarmıştım, Direniş ve onların hiç bitmeyen tam hakimiyet misyonu sayesinde hepimiz ölmeden ve çürümeden önce kaçmama izin vermişti.

Oturup sessizce yemeğimizi yiyoruz, Gabe'in tabağı neredeyse tamamen boşalmışken o tabağı kırıyor. "İlk kaybolduğunda... hepimiz kaçırıldığını düşündük. Bölgede çok fazla kümelenme olmuştu ve ben ayrıntıları bilmek için çok küçüktüm ama annem ve babam Konsey'deydi, bu yüzden senin için korkacak kadar çok şey duydum. Ne zaman cesetlerin ortaya çıktığını duysak, sen olduğunu düşündüm. Ne zaman beyni yıkanmış çocuklarla ilgili haberler çıksa, lanet olsun, seni eve götürüp kurtarabilmemiz için sen olduğunu umuyordum ve tüm bu süre boyunca sen sadece bir şehirde takılıyor, istediğin hayatı yaşıyordun."

Bu üzücü küçük bir hikaye ama yanlış anladığı çok önemli birkaç şey var. Çoğunu ortalığı birbirine katmadan düzeltemem ama düzeltebileceğim bir şey var. "Biliyorsun hastanedeydim çünkü

araba kazası, değil mi? Tüm ailem o kazada öldü. On dört yaşındaydım ve dünyada tamamen yalnızdım. Çok korkmuştum. Kendi başıma mutlu ve neşeli bir hayat yaşamak için gün batımına doğru kaçıp gitmedim. Belki de bir kez olsun kendi hikayenin ötesini görmeye çalışmalısın, böylece ikimiz arasında işler biraz daha iyi gidebilir."

Yutkunuyor ve yemek salonuna bakıyor, ama sabahın bu erken saatinde burası hâlâ hayalet bir kasaba. Sanırım ikimiz de bu yüzden burayı bu kadar çok seviyoruz, ikimiz de bizi kimin izlediği konusunda endişelenmek zorunda değiliz.

"North tüm aileme Florida'da bir plak dükkanında çalışırken görüldüğünü ve Direniş'le herhangi bir işaretin ya da bağın olmadığını söyledi. Tüm işaretlerin senin kaçtığını gösterdiğini açıkça belirtti. Bunu tam olarak nasıl görmezden gelebilirim?"

Omuz silkiyorum. "Tüm ailen tek bir kazada ölseydi nasıl karşılardınız? Bu şekilde koparılsalar?"

Bana bakıyor ve sonra tabağını kendinden uzaklaştırıyor. "Hayal etmeme gerek yok. Babam iki yıl önce kaçırıldı ve bir hafta sonra parçalanmış cesedini bulduk. Annem ertesi gün konseyden istifa etti ama hala gerçek anlamda eve dönmedi. Eğer benden kendi hikayemi geçmişte bırakmamı istiyorsan, belki sen de kendi hikayeni geçmişte bırakmalısın."

Buna karşılık söyleyebileceğim hiçbir şey yok ve kahvaltımı bitirmeye odaklanmaya çalışıyorum, odanın içi kederimizle dolu olduğu için yumurtaların tadı her zamankinden daha kötü.

Kendine ait bir hikayesi olmayan, öfkeli ve kıskanç bir Bond olduğunu düşündüğümde ondan nefret etmek çok daha kolaydı.

Tabağımı bitirip ilk dersimize gitmek için çantamı aldığımda Gabe de beni takip ediyor, her zamanki kaygısız enerjisiyle etrafımızdakileri selamlarken yüzündeki rahat sırıtış geri geliyor. Ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünmekten kendimi alıkoyuyorum.

Bir saniyeliğine burayı terk edip etrafımızdaki her şeyi seyretmek yerine. Futbolcuların hepsi onu seviyor, birlikte oldukları kızlar ona kalp gözleriyle bakıyor ve profesörler bile onu sıcak bir şekilde selamlıyor.

Artık hiçbiri bana iki kere bakmıyor.

Sage ikimizi de Ekonomi sınıfının kapısında karşılıyor, gözleri aramızda geziniyor ama yorum yapmıyor. Gabe her zamanki gibi üç sandalye uzağıma değil de yanıma oturduğunda kaşlarını kaldırıyor ama tek kelime etmiyor.

En iyi arkadaşım olmasının bir sebebi var.

Ders başlayana ve herkes dikkatle not almaya odaklanana kadar bekledikten sonra ona doğru eğilip fısıldıyorum: "Bağlanmak istemiyorum ama sen de aynısını yaparsan boğazına sarılmayı bırakırım."

Şu anda ona verebileceğim tek zeytin dalı bu ve o kadar ileri gitmek bile kötü bir fikir olabilir.

Nefes nefese kalıyor ve ders bitene kadar bana cevap vermiyor, kâğıtlarımızı ve kitaplarımızı toplarken Sage ve benim başımızda dikiliyor.

"Buna arkadaş olmak deniyor Oli, sen de denersen ben de deneyeceğim. Bağ meselesini sonra çözeriz."

Onunla alay ediyorum ve çantamı omzuma atıyorum. "Eğer bu sadece beni becermek ve senedini almak için arkadaşımmış gibi davranmak gibi bir 'iyi adam' oyunuysa, o zaman şimdi sana bir yumruk atar ve başka bir şey düşünmeden çeker giderim."

Sage bir kahkaha patlatıyor, elini ağzına götürüyor ama bu vücudundan yayılan kahkaha tufanını bastırmak için hiçbir işe yaramıyor. Gabe ona bir bakış fırlatıyor ama bu daha çok bıkkınlık ifadesi. "Bu noktada Fallows, seni becermem için bana yalvarman gerekecek. Her hareketini izliyor olmam ve hepimizden kaçmak için bir fırsat arıyor olman dışında, sıfır faydası olan arkadaşlar."

Ona omuz silkiyorum ve birlikte dışarı çıkarken Sage ile omuz omuza çarpışıyoruz. "Kulağa hoş geliyor ama Reddedilenler Kulübü'nün ilk kuralı Giovanna'dan nefret etmemiz ve onu öldürmek istememizdir. Eğer bunun arkasında duramıyorsan, o zaman zaten dışarıdasın demektir."

Sage itiraz etmeye başlayıp sürekli kendini o kâbus gibi kızın yerine koyarken kafasını bana doğru sallıyor. "Onun ölmesini istemiyoruz, sadece benden biraz daha az nefret etmesini diliyoruz."

Ona homurdanıyorum. "Siktir et, onun ölmesini istiyorum. Kıyamette onun üzerinde hak iddia ediyorum. Gabe Riley'i halledebilir, sen de onun yerine Felix'i becerebilirsin, oyum ona."

Köşeyi döndüğümüzde Felix'i orada dikilmiş, şeytan gibi sırıtırken buluyoruz ve Sage anında kıpkırmızı oluyor.

"Seni iyileştirmek için kaçmanın işime yarayacağını biliyordum. Teşekkürler Fallows," diye sesleniyor yanından geçerken, yerin kendisini yutmasını istiyormuş gibi görünmemeye çalışan Sage'e göz kırparak.

Gabe benimle birlikte kahkahalara boğuluyor ve ölümünü planlamadan onunla birlikte olmak ürkütücü. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum ama bir an için bile olsa, içinde bulunmak garip bir durum.

Sage dirseğini kaburgalarıma saplıyor ve mırıldanıyor, "Oylamaya sunulmadı. Acele etmeliyiz, Tarih dersine geç kalmak üzereyiz ve Nox sana karşı yepyeni bir karalama kampanyası başlatacak, Oli."

Ugh.

Öldür beni.

Gabe Tarih dersinde benimle oturduğu anda çok önemli bir şey ÖĞRENDİM ve bu da onun bu okulda tam olarak ne kadar büyük bir güce sahip olduğuydu. İnsanlar bizi birbirimizle sessizce konuşurken gördükleri anda, sanki hepsi beni 'affettiği' için hakkımda konuşma şekillerini değiştiriyormuş gibi ani bir değişim oluyor.

Pozisyonlarını değiştirmeleri için ayrıntıları bilmelerine gerek yoktur ve Zoey kendini bir anda yalnız bulur.

Sage önce fark etti ve işaret etti, bana mırıldanarak, "Orospunun hakkını veriyor."

Tamamen katılıyorum ve Gabe'i sorgulayan bir bakışla dürttüğümde, bu konuda çok daha az ince davranıyor. "Vivian'ın koyduğu kuralları çiğnedi. Kazanmayı hak ettin ve onu çoktan sınıftan attı. Ailesi çok kızgın ama Gryphon onlarla konuşmaya gitti. Takımına sadakatin yoksa TacTeam'e katılamazsın."

Vay be.

Bunun benimle ilgili olmaması, tamamen onun dürüstlüğüyle ilgili olması bile benim için önemli değil, yine de bir kazanç gibi geliyor. Sonuç buysa belki de sorgulanmak o kadar da kötü değildi. Nox içeri girip iyi hislerimin canına o k u m a d a n önce iyi hislerim on saniye daha sürüyor. Bugün de iyi görünüyor, Hades'ten daha ateşli, Yeraltı Dünyası Tanrısı gibi sınıfa girerken lanet olası ruhuma işkence ediyor.

Hormonlarım beni onun peşinden cehenneme sürüklemeden önce bu kasabadan gitmeliyim.

Nox'un gözleri Gabe'in şu anda benimle birlikte oturduğu yere kayıyor ama tepki vermiyor, ikimizi burada birlikte otururken gördüğüne şaşırdığına ya da kızdığına dair bir işaret yok. Sadece dizüstü bilgisayarının fişini takıyor ve sınıfın önünde durup oda sessizliğe bürünene kadar bekliyor, odaya hükmetmek için tek gereken onun görünüşü.

"Biri bana Kademe Sistemini anlatsın."

Nox'un herhangi bir dersinde elimi kaldırmaktansa ölmeyi tercih ederim ama sanki bu soruya cevap vermek onun pantolonunu indirip onlara aletini yedirmesini sağlayacakmış gibi, ona kendilerini kanıtlamak için yanıp tutuşan koca bir sıra kız var.

Bağım bu düşünceyle içimde kıpırdanıyor ama kendime bir saniye daha işkence ediyorum, belki onu benim için tamamen lanet bir alan kaybı olduğuna ikna edebilirim.

Amy'yi seçiyor, adını biliyorum çünkü Sage ondan nefret ediyor ve sesini duymak bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Üstün Yetenekli toplulukların üç Konseyi merkezi Bonds ağını oluşturmak için bir araya geldiklerinde, Üstün Yeteneklileri ve yeteneklerini kategorize eden bir sistem oluşturdular. En güçlü Üstün Yeteneklilerin üç güç seviyesi vardır; birincil, ikincil ve tesadüfi. Çoğu Üstün Yeteneklinin birincil yetenekleri vardır, bazılarının ikincil yetenekleri de vardır ve çok azının da tesadüfi yetenekleri vardır."

Nox ona başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor, sürekli uyguladığı "onlara kötü davran" stratejisi tüm odayı buna mecbur bırakıyor. Tamam, eminim bunu saplantılı bir şekilde izleyen ve her saniyesinden nefret eden bir tek ben varım, ama olan bu.

"Doğru. Yani kan testleri ve DNA dizilimi bize sadece Bağlarınızın kim olduğundan fazlasını söyleyebilir, aynı zamanda yeteneğinizin ne olduğuna dair işaretler de verebilir. Testler daha sonra, yeteneğinizin hangi seviyede olduğunu ölçmek için özel olarak düşünülmüş parametreler dahilinde yapılır. Bu neden yapılıyor?"

Daha fazla el havaya kalkıyor ama bu aslında benim ilgimi çeken bir şey, bu yüzden onun gerekçesini duyabilmek için iğneleyici düşüncelerimi bir süreliğine kilit altında tutuyorum.

Her zaman haklı olduğunu düşündüğümden değil.

Her zaman halka verilen şeker kaplı bir saçmalık hapı vardır ve bir de gerçek vardır ve bu, hakkında yalan söyleyeceklerinden emin olduğum bir durumdur.

"Övünme hakkı. Herkes en iyi köpeğin kim olduğunu bilmek ister."

Bu kızı tanımıyorum ama tişörtü o kadar düşük ki, Nox'un şu anda meme uçlarını harika bir şekilde gördüğünden eminim.

Etkilendiğinden değil. "Tahmin ediyorsun ve yanılıyorsun, burada zamanımızı boşa harcama. Başka kimse var mı?"

Bu sefer çok daha az el kalktı ama Nox cevaplaması için Gabe'i seçti. Hepimizin sıkışıp kaldığı aptal bağ yemeklerinin dışında birbirleriyle etkileşime girdiklerini hiç görmemiştim ve Nox'un ikimize de bakarken gözlerinin üzerimde olmasından hoşlanmıyorum.

"TacTeams, Üstün Yeteneklilerin en yüksek Seviyesiyle seçilir. Konsey başlangıçta topluluğumuzun en güçlülerinden seçildi, ancak bugünlerde bu aynı zamanda bir etiketleme ve serbest bırakma sistemi. Direniş birini alırsa, beyni yıkanmış olarak geri gönderildiklerinde ne kadar güçlü olduklarını bilmemiz gerekir. Komşunuzun yüzünü giyen yürüyen bir saatli bombadan daha tehlikeli bir şey olamaz."

İsa.

Tek amacı diğer yüksek Seviye Üstün Yeteneklileri bulmak ve onları Direniş'e geri sürüklemek, beni durdurmaya çalışan herkesi öldürmek olan, beyni yıkanmış zombilerden biri olmaya ne kadar yaklaşmıştım... dehşet verici.

Parmaklarım titrerken elimdeki kalem de sallanıyor.

Nox arkasını dönüyor ve derse başlıyor, Gabe'in söylediği her şeyin altını çiziyor çünkü bağım doğru anlamıştı. Sage benim küçük çıldırışımı fark etti ve bana endişeli bir bakış fırlattı, eli güvence vermek için hafifçe benimkine vurdu, ama sınıfın ortasında ikimizin de yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey yok. Nox, hiç ilgilenmediğim başka bir halk gösterisinde bana kendini kaybetmeden olmaz, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum.

Not alırken, elim enseme doğru uzanıyor, derimin altında katil GPS çipinin gömülü olduğu çıkıntıya sürtünüyor, kendime koşmayı ne kadar çok istesem de bunun benim için bir seçenek olmadığını hatırlatıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bahar tatili için TEK PLANLARIM ders çalışmak ve kampüs alanını biraz daha keşfederek iş bulabileceğim bir yer bulmaya çalışmak.

Eğer biraz para kazanabilirsem, beynimin çip yüzünden patlaması riskini göze alabilirim. Bu noktada, Kuzey'in beni gerçekten öldürmeyeceğinden oldukça eminim, korkunç bir şey yapmadığım veya hepsi için bir tehlike haline gelmediğim sürece, ama para olmadan, hala burada kapana kısılmış durumdayım.

Bu kapalı toplulukta kim olduğumu ve bir TacTeam'in beni buraya sürüklediğini bilmeyen tek bir kişi bile yok, bu yüzden buradan otostopla çıkma şansım yok. Paraya ve derimin altındaki çipi çıkaracak birine ihtiyacım var.

Potansiyel iş olarak bir kafe ve kampüs kitapçısı var ama CV'mi bıraktığımda ikisi de beni anında geri çeviriyor. Kitapçıyı anlıyorum çünkü North muhtemelen onları önceden uyarmıştı ama kafe bana daha az mantıklı geliyor ta ki Sage beni evine götürmek için kapıma gelip Gryphon'un kız kardeşinin oranın sahibi olduğunu ve işlettiğini söyleyene kadar.

Bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum.

Bana hizmet eden kadın en az doksan yaşında görünüyordu, bu yüzden en azından ailesinin önünde kendimi utandırmadım ama Tanrım, sanırım artık orada bir daha yüzümü gösteremeyeceğim.

Sage utancıma gülüyor ve odasına girer girmez bana bir içki iteliyor. Sawyer çoktan orada içmeye başlamıştı ve ikisinin de katıldığı partiye gitmek istemesem de Gabe bana mesaj atarak North'tan katılmam için ücretsiz izin aldığını söyledi ve ben de neden evde kalmayı tercih ettiğimi açıklamak için o otoriter pislikle konuşmak zorunda kalmak istemiyorum.

Bunun en büyük nedeni Sage'in artık Gabe'le aramızdaki sorunları çözme fikrine kafayı takmış olması. O kadar takıntılı ki parti öncesi içmeye başladığı anda tek konuşabildiği şey bu oluyor.

"Sonunda ona bağlanacaksın. Bu geceki partide Gabe'i üstsüz görüp de beynini sikmemen mümkün değil."

Kendi içkimi o kadar sert içiyorum ki burnuma kadar gidiyor ve tüm yol boyunca yanıyor çünkü Sawyer yakın bir alkol zehirlenmesi tehdidi olmadan nasıl kokteyl yapılacağını bilmiyor, bu yüzden karışımları her zaman favorim oluyor.

Tekrar nefes alabildiğimde Sage'in sarhoş kıçına sert bir bakış attım. "Onu gördüm, ve her ne kadar kutsanmış olduğu inkar edilemez olsa da, yakın zamanda kimseyi becermeyeceğim. Bu gidişle bir ya da iki yüzyıl boyunca hiçbir erkeğin temizleyemeyeceği örümcek ağlarım var."

Sawyer bana doğru bakmadan yüzünü buruşturuyor, tüm dikkatini önündeki telefona vermiş. Sage ona tekme atıyor, çoktan çakırkeyiflik sınırını aşıp zil zurna sarhoş olmaya başlamıştı ama onun için zor bir haftaydı.

Giovanna, Riley'nin ona verdiği Bonded yüzüğü hakkında paylaşımda bulundu.

Bonded yüzükler en iyi zamanlarda büyük bir olaydır, Üstün Yetenekliler topluluğundaki birinin nişanlanmaya en yakın olduğu şeydir, ancak buradaki asıl sorun, Sage'e her zaman ona vereceğini söylediği bir aile yadigârını vermesidir. Büyükannesine aitti.

ve görünüşe göre bu büyük bir olay.

Ona verdiği zararlardan biri daha ve şimdi öldürülecekler listemin en tepesindeki Giovanna'ya katıldı. Bu akşam havuz partisine gelirlerse olay çıkaracağım.

Sawyer'a bakılırsa, o da benimle birlikte olabilir.

Çekici tavırlarımdan mı yoksa ders çalışma seanslarımız sırasında her gün benimle takılmak zorunda kalmasından mı bilmiyorum ama sanırım Sawyer sonunda bana ısındı. Hâlâ en sevdiği kişi olmadığım açık ama artık beni görünce irkilmiyor ya da konuştuğumda yüzünü buruşturmuyor, bu yüzden bunu çok iyi arkadaş olacağımızın bir işareti olarak görüyorum.

Cebimdeki ikinci telefonum çalıyor ve alkol sinüslerimi yakarken bir içki daha alıp kontrol ediyorum.

Bu gece ne giydiğinin bir fotoğrafını gönder, Bond.

Atlas da içiyor, bunu söyleyebilirim çünkü bir anda tatlı ve nazik halden otoriter ve seksi hale geçiyor. North'un bana davranışını düşününce bunu seksi bulduğuma inanamıyorum, ama onun bizi uzak tutma çabalarımı görmezden gelme becerisinde beni biraz bayıltan bir şey var.

Eğer yeterince sarhoş olursam, bu gece ondan tekrar bir fotoğraf isteyebilirim, ama çok daha az kıyafetle.

"Atlas'la cinsel içerikli mesajlaşmaya başlarsanız telefonuna el koyarım. Eğer sonsuza dek sevilmemeye ve yalnız kalmaya mahkûm olacaksam, en azından şu aşk-meşk saçmalıklarını gözümün önünden çekebilirsin," diye somurtuyor Sage ve ben de onunla alay ediyorum.

"Muhtemelen sadece azmıştır, bu aşk değildir. Ayrıca, sonsuza dek bağlanmadan kalacağım, unuttun mu? Benim için penis yok. Gabe hayallerimin karın kaslı seksi olsa bile."

"Tanrı aşkına, eğer ikiniz de kafayı bulup oğlanlar ve hüzünlü seks hayatlarınız için ağlayacaksanız, ikinizi de burada bırakıyorum."

Sage ona kıkırdıyor, kafası dumanlı olsa bile duyması harika bir ses ve sonra bana doğru eğilerek fısıldar gibi yapıyor, "Kardeşler en kötüsüdür. Sawyer erkek arkadaşı bu gece gelmediği için kızgın ve döndükten sonra takılma sözü vermeden ikimize de bakıcılık yapmak zorunda."

Erkek arkadaş, Bond değil. Bu küçük bir kelime seçimi ama dünyamızda büyük fark yaratan net bir ayrım. Sawyer'ın kaderinde kiminle birlikte olmak varsa, henüz onu bulmadı ve onu beklemiyor. Anlıyorum, ben de kendi bağlarımı çok genç yaşta buldum, bu da benim bu konudaki kararlarımı çarpıttı.

Sage'in de seçenekleri elinden alındı.

"Erkek arkadaşın kim? Tanıdığım biri mi? Seksi biri mi? Tanrım, lütfen bana rüya gibi biriyle yattığını söyle ki ben de senin üzerinden yaşayabileyim."

Benimle alay ediyor ama sonra telefonuna dokunuyor ve ekranı çevirerek gamzeleri ve pazuları kalçalarımdan daha büyük olan çok ateşli bir hokey oyuncusunu gösteriyor.

"Vay anasını! Sawyer seni lanet olası baş belası. Lütfen bana aletinin geri kalanıyla uyuştuğunu söyle."

Sage bana homurdanıyor ve yatağa geri çöküyor. "Sakın Grey'in sikinden bahsetmesin. Zaten hakkında çok şey duydum ve tek yaptığı bana ne kadar çaresizce yalnız olduğumu hatırlatmak... sıfır penis almak. Ya da çiçekler, şekerler ve oyuncak ayılar."

Aman Tanrım.

Atlas'tan gelen hediyeleri gördüğünde gözyaşlarına boğulacağını sandım. Atlas'ın en sevdiği olduğunu ve kaçarken onu da yanımızda götürmemiz gerektiğini söylemeden önce yarım saniyeliğine kendimi suçlu hissettim. Bu gidişle lanet olası bir otobüs kiralamamız gerekecek çünkü Sawyer kız kardeşinin onsuz bir yere gitmesine izin vermiyor ve Grey'in ateşli halini sırf onunla gelmek için terk etmesine asla izin vermem.

Felix Sage'in peşine düşerdi, bundan eminim.

Tahvillerimi, kaçmayı ya da tüm bu saçmalıklar yüzünden alamadığım sik miktarını düşünmek istemiyorum, bu yüzden bardağımı kapıp geri koyuyorum, bardağı tekrar doldurması için Sawyer'a uzatmadan önce sıvı ateşi iki yudumda bitiriyorum.

Sırıtarak alıyor.

Bu gece çok karışık olacak.

HAKSIZ DEĞILIM.

Sawyer bizi havuz partisi için Halliwell'lerin malikanesine götürmeden önce Sage'le ikimize bir şeyler yediriyor ve biraz ayılmamızı sağlıyor. Görünüşe göre bu sosyal bir toplantı, bu yüzden sokağın aşağısına park edip yürümek zorundayız, arabalar sokakların her tarafına çift park etmiş durumda. Gerçi buradaki sitelerin çoğu Üstün Yetenekli ailelerle dolu, bu yüzden hepimiz dışarı yığılırken kimse kılını kıpırdatmıyor. Gece havası yüzüme tokat gibi çarpınca heyecanımı neredeyse tamamen kaybettim. Dışarısı şaşırtıcı derecede sıcak ve ağzım tamamen kurudu. Bir kokteyle daha ihtiyacım var, hemen.

Ev birkaç ay önce bana lüks ve muhteşem görünürdü, ancak North'un evinde ve ardından Sage'in evinde bu kadar çok zaman geçirdikten sonra, tüm bu malikane gösterisi üzerimde yıprandı. Bir evin kaç tane ahşap panelli kütüphanesi ve uşak kanadı olduğu gerçekten umurumda değil.

İçlerindeki insanların pislik olup olmamasını önemsiyorum.

Sage eve girerken birkaç şişe şarap aşırıyor ve şarabın tadı bok gibi olsa da bu bir kazanç gibi geliyor. İkimiz de burada olmak ya da bu insanlarla uğraşmak istemiyoruz, bu yüzden ikimiz de tamamen sarhoş olma trenine bindik.

Üstün Yetenekliler topluluğunun çok küçük olduğuna hemen karar veriyorum çünkü bir kez daha her yerde konsey üyeleri var, bu da North'un muhtemelen burada olduğu, bir köşede gizlendiği ve buradaki diğer tüm kibirli, küçümseyici pisliklerle gevezelik ederken çalmak zorunda kalmadığı alkolü içtiği anlamına geliyor.

Sawyer mutfak ve yemek odalarında dolaşırken gizlice şarap kadehleri bulmaya çalışıyor ama ben bu tür bir lüks için beklemek istemiyorum ve doğrudan şişeden içiyorum, konsey üyeleri evden çıkıp bahçeye gidene kadar saklanmak için birinci katta bir yerde bir depo bulduğumuzda Sage ile çocuklar gibi kıkırdıyoruz.

O zamana kadar mümkün olduğunca sarhoş olmalıyız. Çünkü Biz içinde bir müstehcen bir şekilde lüks Malikanenin depo odasında bir kanepe ve masa var. Ayrıca üst üste dizilmiş bar tabureleri de var ve burada kablosuz internet o kadar iyi ki Sawyer bir koltuk çekip telefonuyla uğraşıyor Sage ve ben şarabı profesyoneller gibi yudumlarken.

Sage telefonuna bakarak, "Felix gelemiyor, diğer tıp öğrencilerine ders çalışacakmış." diyor.

Ona homurdanıyorum çünkü onu kol mesafesinde tutma çabalarıyla kimseyi kandıramıyor. Sözlerim en ufak bir geveleme olmadan çıktığında kendimle gurur duyuyorum: "Onunla kesinlikle yatmalısın. Sadece bir kez, bir dene ve eğer o kadar da iyi olmazsa, garip arkadaşlığınıza geri dönün ki ikiniz de hayatınıza devam edebilesiniz."

İnliyor ve şarabı biraz daha yudumluyor. Telefonu tekrar çalıyor ve Felix'e mesaj atmaya geri dönüyor, kendini tamamen ona kaptırmış durumda çünkü Felix'e en az onun kendisine olduğu kadar takıntılı. Aslında onları ayıran tek şey korku ve Riley'nin Sage'e verdiği zarar. Bence yeterince sabır ve nazik bir dürtme ile bunu aşacak ve karasevdalı futbolcuyla çok daha mutlu olacak.

Gabe bizi bir saat sonra eve kapanmış ve telefonlarımıza bakıp kıkırdarken buluyor. Hepimize şöyle bir baktı ve gözlerini devirdi. "Lanet olsun, orada içtiğin bin dolarlık bir şişe şarap Bond."

Omuz silkiyorum ve ona uzatıyorum. "Tadı içki gibi."

Bana başını sallıyor, şişeyi alıyor ve zaten boş olduğunu fark edince alay ediyor. Dışarı çıkıp sosyalleşmemiz konusunda ısrar ederse ayağa kalkıp bacaklarımı altımda tutabileceğimden emin değilim ama en azından artık hiçbir şey umurumda değil.

"En azından mayo getirdiniz mi?"

Sawyer alay eder ve gözlerini ona doğru devirir. "Yanlarında yüzdürücü getirmemişler ve bu durumda onlarsız boğulacaklar."

İçkimi tutma yeteneğime yönelik bu tür bir iftiranın kabul edilemez olduğuna karar veriyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum, parke zemine yüzüstü düşmeyeceğimden emin olacak kadar yavaş ve Sage harekete geçme kararıma homurdanıyor.

"Eğer Sage'in mayolarından birini giyip bu aptal konsey çemberi partisine gelmek zorunda bırakıldıysam, emin olun ki yüzmeye gideceğim."

Sawyer'ın Sage'in depodan çıkmasına yardım etmesi gerekiyor ama Gabe bana kolunu uzatınca onu başından savıyorum. Bana homurdanıyor ve ben de kibarca ona tam kapasitemde değilken lanet olası bağını benden uzak tutmasını söyleyebileceğimi kendime saklıyorum çünkü kendi bağım hala göğsümde onun peşinden geriliyor. Eğer bana dokunursa, tüm bu özlemden kurtulmak için lanet olası partinin ortasında onu becermek zorunda kalabilirim.

Ew.

Böyle düşünmek bile yanlış geliyor ama Tanrım, tahvillerimden birine her yaklaştığımda hissettiğim acı ve gerginlik beni yavaş yavaş delirtiyor. Belki de Gabe ile ateşkes yapmak iyi bir fikir değildi çünkü kendimi zar zor toparlıyorum.

Mutfağın önünden geçerken Sawyer içinden küfrediyor ve Sage'in tökezleyip sendeleyen kıçını örtmek için hareket ediyor. Gabe aynısını benim için yaptığında irkiliyorum, omuzları bir şekilde iki kat genişliyor ve beni tamamen gizliyor... bizi neyden korumaya karar verdilerse.

Dışarı çıkana kadar bu konuda çenemi kapalı tutacak kadar akıllıyım, ama Sage çok ileri gitti ve Sawyer tehditler savurarak ve ona küfürler ederek eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Dışarıda cesetlerin ve içkinin olmadığı bir yer bulduğumuzda Gabe bana mırıldanıyor: "Direniş kampüse yaklaştığı için North ve Sharpe protokol konusunda anlaşmazlık yaşıyor. Senin peşine düşmekten çekinmeyeceğini çoktan belli etti. North'tan istediğin kadar nefret et ama şu anda seni pek çok şeyden uzak tutuyor."

Lanet olsun.

O adama hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum, ama ben bile bu konuda çok yardımcı olduğunu inkar edemem

Elbiseyi başımdan geçirip katlıyorum ve Sage'in çantasına koymak için dikkatlice eğiliyorum çünkü benim göğüslerim onunkilerden biraz daha büyük ve bu gece gerçekten bir meme kayması tehlikesi var. Doğrulduğumda Gabe'in bana fazladan bir başım çıkmış gibi baktığını görüyorum ve tüm partiye mallarımı göstermediğimden emin olmak için aşağıya bakmam gerekiyor.

"Ne? Sen neye bakıyorsun öyle?"

Bana homurdanıyor, başını sallıyor ve havuza atlarken nefesinin altında mırıldanıyor: "Senden nefret ediyorum."

Peki, şimdi ona ne yaptım ben?

Sawyer, Sage soyunurken onu örtmek için etrafından dolanırken bana çarpıyor. "Hadi ama Fallows, o kadar da sarhoş değilsin. Adamı rahat bırak."

Kayboldum, tamamen kayboldum, ama sonra Sage yanıma geldi ve kıkırdadı, "Sanırım biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Sana o muhteşem göğüslerine gerçekten uyan bir mayo almamız gerekebilir."

İkisiyle de alay ediyorum çünkü öyle bir şey olamaz. Burada benimkinden daha güzel göğüslere sahip en az on kız daha var ve Gabe muhtemelen hepsini sikmiştir, hepsinin ona attığı bakışlar bu konuda çok şey söylüyor.

Biraz şanslıyız çünkü Riley ortalıkta görünmüyor, ama sonra Giovanna'yı havuz kenarındaki koltuklardan birine tünemiş, benimkini acayip büyük gösteren minicik bir bikiniyle görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bikini bile değil, sadece meme uçlarını ve yırtmacını zar zor kapatan kırmızı bir ip giyiyor. Akşamın erken saatleri, açık hava aydınlatması ve şenlik ateşi çoktan yanıyor, bu yüzden bronzlaşmaya çalışıyor gibi değil ve sürtük utandırmaya çalışmıyorum, ama bu sadece pratik değil.

Sage, suya girdiğimiz anda onu fark ediyor; mutlu ve kaygısız neşesi, kollarını göğsünde kavuşturup tekrar utangaç görünene kadar eriyip gidiyor.

Siktir et.

"Sawyer, bize kokteyl lazım. Onları almak için kimin sikini yalamamız gerekiyor? Takım için bir tane alman gerektiğini hissediyorum, dostum."

Soyunup bize katılmak için atlarken, daha fazla alkol almaktan hoşlanmadığı belli bir şekilde benimle alay ediyor. Sırtının tamamını kaplayan kocaman bir dövme var ki küçük bilgisayarcı-nerd-slash-preppy-jock çocuğun sahip olduğunu bilmiyordum.

Etkilendim. Buz hokeyi hatununu tavlamasına şaşmamalı.

Gözüm Gabe'in üzerinde, bizden sadece birkaç metre ötede başka futbolcularla konuşuyor, onlarla gülüp şakalaşıyor. Onu bizden çok uzakta gerçekleşen bir bira pong turnuvasına ikna etmeye çalıştıklarında bile

Konsey'in saçmalıkları karşısında hayır diyor ve başka bir açıklama yapmadan başını bana doğru sallıyor.

Kendimi bir yük gibi hissettiriyor ve bundan daha fazla nefret ettiğim bir şey yok.

"Neden burada olmak zorunda olduğumu anlamıyorum," diye sızlanıyorum ve bu tamamen lanet bir sızlanma çünkü herkesin sorunu olacaksam neden burada olmam için ısrar ettiklerini anlamıyorum. Bir havuz partisi. Üstün Yetenekliler, Bağlar ve Bağlanmışlarla dolu bir havuz partisi. Konsey. Riley, Giovanna, North ve kim bilir başka kimler? Felaket için bir reçete gibi geliyor.

Sage bana omuz silkiyor. "Görünüşe göre bu bir geçiş töreni. Ben gelmek istemedim ama görünüşe göre bu, yıllar sonra geriye dönüp baktığımızda katıldığımız için şükredeceğimiz bir şey olacak."

Bunu ona ailesinden hangisinin söylediğini tam olarak anlayabiliyorum çünkü Maria, Sage'in 'normal' olmasına kafayı takmış durumda. Riley'nin onu reddettiği ve şimdi benimle takıldığı fikri onu çok üzüyor, bu iyi Benson ismi için ne anlama gelecek?

Bu çok aptalca ve Sage daha iyisini hak ediyor.

"Gidip içki masasını bulmalıyız, umarım kafamızı dağıtacak kadar sert bir şeyler vardır."

Sage dudağını çiğniyor, bana yarım bir gülümseme atıyor ama Giovanna'yı burada görmenin tüm gecesini mahvettiği çok açık. Birdenbire tüm bu durumun ne kadar saçma olduğunu anlıyorum çünkü Sage kelimenin tam anlamıyla yanlış bir şey yapmadı. Hiçbir şey yapmadı.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, en azından kendi bağlarımın benden nefret etmek için bir nedeni var ve kontrolüm dışındaki bir şey için beni suçluyor olsalar bile, bunu onlara söyleyebileceğim gibi değil.

Etrafımdaki su dalgalanıyor.

Tanrıya şükür başka kimse fark etmiyor ama bu bana sakinleşmem için iyi bir hatırlatma oluyor. Giovanna'ya bakmayı bırakıyorum ve Gabe'i ve ona yük olduğumu düşünmeyi bırakıyorum.

Bu aptal partide yanlış olan her şeyi düşünmeyi bırakıyorum ve eğleniyorum.

Sage ve Sawyer'ı havuzun diğer tarafına sürüklüyorum, orada bir şelale ve kaydırak var. Kenara oturuyoruz ve Sawyer birkaç yaşlı adamı bize bira getirmeleri için ikna etmeyi başarıyor. Sage hâlâ sessiz ama etrafındaki kasvet biraz dağılıyor ve beş dakika boyunca gerçekten eğlenebiliyoruz.

Kalabalık yemek şirketleri tarafından hazırlanan yemek masalarına doğru ilerlemeye başladığında, çünkü elbette bu üniversite partisi yemekli olacak, nasıl hissettiğimizi değerlendiriyoruz ve yemeğin şu anda iyi bir fikir olmadığına karar veriyoruz. Yemek harika bir fikir ama etrafta dolaşmaya çalışmak değil.

Gabe bana bir şeyler getirmeyi teklif ediyor, boktan tavrı sona eriyor, ama onu başından savıyorum, sudan çıkıp havlu ya da örtünme zahmetine girmeden masalara doğru yürümesini izliyorum. Tanrım, gerçekten kelimelerle anlatılamayacak kadar ateşli.

"Ağzının suyu akıyor. Onu sikemeyeceğine emin misin?" Sage bana çok yüksek sesle fısıldıyor ve ben de ona su sıçratıyorum.

Sawyer havuzun kenarına tünediği yerden ikimize de gözlerini devirerek bakıyor. "Ona bağlanmadan olmaz ve görünüşe göre bu masanın dışında."

Başımı sallıyorum, yüzümü ciddiyetin resmi haline getiriyorum. "Kesinlikle olmaz, bağlanma yok."

Gabe'e bakıyorum ve onu North'la birlikte orada durmuş konuşurken buluyorum, sonra ikisi birden dönüp bana bakıyorlar.

Lanet olsun.

"Kahretsin evet, Grey daha yeni döndü. Buradan hemen gitmeliyiz," diyor Sawyer, ayağa kalkıp ellerini Sage'e doğru sallayarak.

Kendini sudan çıkarmaya çalışırken ve başaramazken kıkırdıyor ve onu çıkarmak için hem erkek kardeşi hem de ben uğraşıyoruz.

Dışarı. Biralar keyfimi yerine getirmişti ama kendimi toparlayamayacağım kadar değil.

"Gabe'i beklemek zorundayım, sadece beni eve sağ salim götürdüğünüzü bilmesini istiyorum... beni geri götürüyorsunuz, değil mi?"

Sawyer benimle alay ediyor, "Tabii ki seni burada sarhoş ve savunmasız bırakmayacağız."

Ona gülüyorum, artık aramızdaki ilişkinin bu kadar kolay olmasından mutluyum, artık varlığımdan bile irkilmiyor.

"Ne raf ama! Reject, neden bu kadar popüler olduğunu görebiliyorum."

Sesini duyunca donup kalıyorum ve nihayet arkamı döndüğümde, evet, kesinlikle Martinez'i görüyorum. Sage ona kaşlarını çatıyor ama ona bir şey yapmasını engellemek için kolumu uzatıyorum.

Sadece gitmek istiyorum, bazı korkakların karakterim ya da bedenim hakkındaki düşünceleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Bond'uma ne dedin sen Martinez?"

Dönüyorum ve içgüdüsel olarak kendimi Gabe'in kabaran göğsüne doğru itiyorum. Bu kötü bir hamle çünkü ikimiz de neredeyse çırılçıplağız ve benim bağlarım ten tene olan bu aksiyon karşısında acayip bir gün geçiriyor. Yine de beni zar zor fark ediyor, içinden akan öfke dikkatini benden uzaklaştırmak için fazlasıyla yeterli.

Bu biraz sıcak ve kendime bunun beni korumasıyla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin kendi itibarıyla ilgili olduğunu hatırlatmak zorundayım.

"Tam da Gabe'in daha fazla zavallı olamayacağını düşünürken, onu terk eden kızın peşinden koşuyor. O reddedilmiş amcığın tadı nasıl, Ardern?"

Gabe etrafımda o kadar hızlı hareket ediyor ki tek gördüğüm koca vücudunun hareket ettiği bulanıklık ve sonra ikisi de yerde. İkimiz de kendimizi Sage'in önüne atarken Sawyer'a çarpıyorum ki bu aptalca çünkü o istese hepimizi ateşe verebilecek bir baş belası.

Ana evde bağrışmalar oluyor ama ben Sage'i havuzun çitlerine yaslamakla meşgulüm, onu yaşanan şekil

değiştiren kavgasından uzak tutmaya çalışıyorum, fark edemiyorum. Ben

Gabe'in Martinez'in kıçını tekmelediğini görmekten garip bir şekilde gurur duyuyor, sanki bütün gün devam edebilirmiş gibi suratına vuruyor.

Karma gibi hissettiriyor.

Sawyer inliyor ve Gabe'i Martinez'in üzerinden çekmek için mücadeleye girerken kendini toparlıyor, kendisi de karnına inen bir yumruğu kıl payı kaçırıyor. Gabe ona karşı koymuyor ama ikisi de ayağa kalktığında, gözleri çok kedigil bir bakışa sahip, irisleri ateşle çevrili ve hala avını takip ediyor, sanki kemiklerden et koparmayı ve dişlerini karıştırmayı hayal ediyor.

Bu kadar sıcak olmamalı.

"Burada ne haltlar dönüyor? Oğluma ne yaptınız?"

Etrafımıza baktığımda bir kalabalığın etrafımızda toplandığını, mırıldandıklarını ve bir sürü telefonun bize doğru çevrildiğini görüyorum. Keşke üzerimde bir havlu olsaydı ama Martinez'in babası yüzünde vahşi bir ifadeyle burada olduğu için bu sorunlarımızın en küçüğü.

Gabe'den daha kısa boylu ve takım elbise giymiş, muhtemelen ya konseyde ya da konseyde olan biri için çalışıyor. Oğluna çok benziyor ve onda da dişlerimi kenetleyen aynı korkak pislik havası var.

Gabe omuzlarını geriye atıyor, çenesi sanki bu sik kafalı ona ne derse desin sineye çekmeyi planlıyormuş gibi gergin ve bu bana hiç de doğru gelmiyor.

"Her zaman hırçın bir mizacın vardı, bunun için seni futbol takımından attıracağım-"

Nasıl göründüğünü ya da Kuzey'in rakip meclis üyelerinden hangisinin etrafımızı sardığını düşünmeden atlıyorum. "Bendim. Gabe bana yumruk attı."

Sanki itirafımla çağrılmışım gibi, kalabalık dağılıyor ve Gryphon ile North ortaya çıkıyor. North'un elinde bir tabak yemek var, beynim bunu fark ediyor ama pek bir şey yapamıyor çünkü ikisinin de yüzünde gürleyen, öfkeli Alfa erkeklerinin ikiz maskeleri var.

Harika.

North'un gözleri tüm sahneyi tarar ve sonra "Ne oldu David?" diye sorar.

Kimse bir şey söylemiyor, ben de araya girip kendimi otobüsün altına atıyorum. Gabe benim için bir yumruk attı ve bunun bedelini onun ödemesine izin vermeyeceğim. Futbol onun hayatı, benim kaybedecek bir şeyim yok.

"Martinez TT sırasında labirentte yer değiştirdi ve beni havuzdaki kıza yem olarak kullanmak için peşime düştü. Ağzını bozmaya başladı ve Gabe beni savunuyordu."

Gryphon'un gözleri ikimizin arasında gidip geliyor, Gabe'in parmak eklemleri hala çizgi destekçisinin dişinin deriyi kırdığı yerden kanıyor. Nefesimi tutuyorum, ikimizi de çağırıp bu işi bitirmesini bekliyorum ama sonra diğerine dönüp şöyle diyor: "Gabe'i Bond'unu koruduğu için suçlayamazsın... çok ileri gitmiş olsa bile. "

David'in gözleri tekrar bana kayıyor ve parlamaya başladıklarında Gryphon kendini önüme atıyor, elleri yanında rahat, ama omuzlarındaki gerginlik bana bu Yetenekli adam bir şey yapmaya kalkışırsa onu yere sermeye hazır olduğunu söylüyor.

North yemek tabağını bana doğru itiyor ve David'e doğru adım attığında etrafımızdaki kalabalık aniden sessizleşiyor, herkesi saran korku o kadar hissedilir ki neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

Her ne yapabiliyorsa, hepsini titretiyor.

"Onu evine götür, Gabriel. Sage de, ikisini de buradan götür."

Kimse onu sorgulamaya cesaret edemiyor. Gabe de bu sert emirden etkilenmiş görünmüyor, sadece bir havlu kapıp omuzlarıma atıyor, Sawyer da Sage'e aynısını yapıyor ve ikisi de bizi dışarı çıkarıyor. Bacaklarım altımda sabit duruyor ve şaşırtıcı bir şekilde Sage'inkiler de öyle.

Eve vardığımızda Gabe alay ederek başını bana doğru sallıyor ve eğilerek mırıldanıyor: "Yalan söylemekte çok iyisin Bond. Sadece bir profesyonel Gryphon'u böyle atlatmayı bilir, North bile ikna oldu."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

6'DA HAZIR OL.

Gabe'den gelen mesaj beni sabahın beşinde uyandırıyor ve kafam hala acı, iğrençlik ve hayır teşekkür ederim ile dolu. Biraz su içiyorum çünkü bunun bir akşamdan kalma olduğuna inanmayı reddediyorum ve bunun yerine dehidrasyon suçlu olmalı.

Dünden sonra, onun tarafından uyandırıldığım için kendime kızamıyorum ama yine de sabahın bu erken saatinde, lanet olası bir sebep bile olmadan Gabe'in yanında olmaktan heyecan duymuyorum.

Dün geceki partiden sonra beni odama kadar geçirdi, beni kapıma kadar uğurladı ve merdivenlerden inleyip tökezlediğim için beni yargılamadı, bu yüzden sanırım gerçek bir barış anlaşması yaptık, sanki yalan söyleyerek ve onu koruyarak kendimi kanıtladığım için, bu arkadaşlığa gerçekten bir şans verecek ve bulduğu her saniye bana saldırmayı bırakacak.

Gündelik kıyafetlerimi giyiyorum çünkü sabahın bu saatinde kampüste yemekhane dışında hiçbir yer açık değil, dolayısıyla orada kimseyi etkilemem gerekmeyecek. Gömleğimin üzerimde nasıl kabardığına bir kez daha dikkat ediyorum, artık çok sıkılaştım ve yeni bir şeyler almak için gerçekten ama gerçekten bir gelir bulmam gerekiyor.

Tüm bu sıkı çalışmamı bile gösteremiyorum, lanet olsun.

Merdivenleri tepinerek iniyorum, tüm binayı uyandıracak kadar gürültü yapıyorum çünkü zaten hepsi dedikoducu sürtükler, bu yüzden bahar tatilinin son uykusunu mahvedersem burnumdan kıl aldırmam. Gabe'le aynı anda binanın önüne varıyorum, yedek kaskını uzattığında doğruca motosikletinin yanına zıplıyorum.

Onu doğru şekilde bağlamakta ve arkasından motosiklete atlamakta ustalaştım, böylece bir dakikadan kısa bir süre içinde motorun kükremesiyle yolda uçuyoruz. Sabah güneşi çoktan gökyüzünde parlıyor, ama sabahın erken saatlerinin soğuğu hala ellerimin onun beline dolandığı çıplak tenimi ısırıyor. Sonunda TT merkezinin önünde durduğumuzda, Gabe motoru durduruyor ve kıçımın üstüne düşmeden inebilmem için kolunu uzatıyor.

Beklediğim yer burası değildi ama Gabe'de içeri girmek için bir anahtar vardı ve yolu gösterdi, ışıkları açtı ve çantasını almak için erkeklerin soyunma odasına girdi. Ben de aynısını yapmak için bayanlar tuvaletine giriyorum, labirentin kan gölüne dönmesinden sonra sihirli bir şekilde ortaya çıkan yeni spor ayakkabılarım hala parlak ve beyaz, sadece bir kez giydim.

Üniversitenin hasarlı eşyaları değiştirmek için bir bütçesi olduğunu bilmiyordum ama sanırım Draven'ın okul ücreti için bu kadar para almasının bir nedeni var.

Gabe ona katıldığımda bana sırıtıyor, çok neşeli görünüyor ve ben de "Beni sabahın köründe, sokağa çıkma yasağım kalkmadan önce spor yapmak için yurttan mı çıkardın? North'un beni kilit altında tutma takıntısını nasıl aştın?"

Gabe, çantasını duvarın dibine bırakıp gömleğini çıkarırken sesimin sert, çakıllı tonuna sırıtıyor. Çılgın kaslarının dalgalanmasını izlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama ben de insanım ve lanet olsun, gerçekten kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ateşli.

Sikeyim. Hayır, bağım ortaya çıkmadan önce bakmayı bırakmalıyım.

"Kuzey sizi TT'ye size işkence etmek için kaydetmedi, buna ne kadar inanmak isteseniz de. Tahviller Direniş tarafından her gün sokaklardan alınıyor. Duyduklarımız gerçek vakaların yarısı bile değil. Kendinizi nasıl savunacağınızı bilmeniz gerekiyor, özellikle de kullanabileceğiniz bir yeteneğiniz olmadığı için. TT'de iyi gidiyorsun ama henüz kendini savunma konusunda hiçbir şey öğrenmedik ve North'a antrenman ve egzersiz yapmana yardım edeceğimi söylediğimde, alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etti."

Ouch.

Yani, bu doğru ama bu, ağzından çıkan kelimelerin acıtmadığı anlamına gelmiyor. Özellikle de orada gömleksiz durup çantasından bir şeyler ararken. Tanrım, sırtı bile sıkı kaslanmış, bizim yaşımızda nasıl bu kadar kaslı olabiliyorsun? Bu tür şeyler zaman almaz mı? Belki de şekil değiştiren genler bunu onun için yapıyordur ve Tanrım, bunun meyvelerinin tadını çıkarıyorum.

"Ağzının suyu akıyor," diyor Gabe, her hecesinden kendini beğenmişlik damlıyor ve bu anda biraz flört etmeyi güvenli kılan bir şey var.

Bu sınıftaki mükemmel tonda ve canlı kızlara hiç benzemediğimi biliyorum ama geçmişte tam bir cadaloz olmadığımı bilecek kadar ilgi gördüm. Çantamı onunkinin yanına bırakıp tişörtümü başımın üzerine çekerek beni sadece spor sutyenimle bıraktığımda, çantamdan egzersiz atletimi çıkarmak için eğilerek bir gösteri yapıyorum.

Boğuk bir ses çıkarıyor ve sonra nefes almayı kesiyor.

Boğazıma kadar gelen sevinç çığlıklarını yutmak zorunda kalıyorum ve atleti başımın üzerine çektiğimde sırtımı gereğinden fazla kamburlaştırıyorum, memelerim her zamankinden daha dik görünüyor.

"Bu çok adice. Ben sana yardım etmek için buradayım ve seksi masadan kaldıran sensin," diye bağırıyor Gabe, su şişesini kapıp ağırlık makinelerinden birine doğru yürürken.

Bir kahkaha attım, sesim ahlaksız bir salak gibi çıkıyordu ama şu anda ona nasıl göründüğümü umursamayacak kadar yorgun ve kendini beğenmiştim. "Ben kazanmak için oynarım, bu ders seni kıçından ısırmadan önce öğrenmelisin."

Omuz silkiyor ve makineyi benim için hazırlamaya başlıyor. "Yeterince hasar verdin, artık kurşun geçirmezim Fallows. Şimdi en fazla ne kadar kaldırabilirsin?"

Lanet olsun.

Bana yaptığı iğnelemeyi görmezden gelmek zorundayım ve "Beş pound" diye cevap verirken sesimi eşit olmaya zorluyorum.

Bana gözlerini deviriyor ve sonra bana ters ters bakıyor. "Şu anda şımarıklık yaptığını biliyorum ama beşte başlamak zorunda kalırsak bu sonsuza kadar sürecek. Buradan asla çıkamayacaksın."

Yani, aslında şaka yapmıyordum, ama üzerine yirmi kilo eklediğinde ve sonra başlamak için bana kafasını salladığında onunla tartışmıyorum. Acele etmiyorum, çoğunlukla onunla dalga geçmek için ama aynı zamanda bunu gerçekten yapıp yapamayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için.

Yarım saat sonra ölmeyi tercih edeceğime karar verdim.

Direniş peşime düşerse yatıp ölmeyi tercih ederim çünkü dünyada tüm bu egzersizlerden daha kötü olabilecek hiçbir şey yok. Siktir, bir de Vivian'ın antrenman programının kötü olduğunu düşünürdüm. Gabe onu tamamen utandırıyor ve ona o aptal zeytin dalını uzattığım için pişmanlık duymaya başlıyorum.

Onları terk ettiğim için beni böyle cezalandırıyor.

"Başka bir şey yapmıyorum. Beni başka bir makineye koymaya çalışırsanız, cinayet çığlıkları atar ve buradan kaçarım. Polise gideceğim, Üstün Yetenekli olmayanlar bu tür bir istismardan kurtulmama kesinlikle yardımcı olacaktır."

Gabe benim dramatizmime gözlerini deviriyor ve o da antrenmanda terlemesine rağmen, sesi benim nefes nefese kalmama aldırmadan sabit bir şekilde çıkıyor, "Eğer bundan nefret ediyorsan daha sonra Gryphon'u bunun için

azarlayabilirsin, o tek

kim ayarladı. Bu işi halledebileceğini düşünüyor gibiydi ama sanırım onu arayıp senin sızlandığını söyleyebilirim."

Sikeyim.

Kahretsin, benimle nasıl oyun oynayacağını çözmüş çünkü bu bok bana kırmızı bayrak sallıyor ve anında ağırlık kaldırmaya ve ölmeyi ummaya geri dönüyorum. Bunu atlatmak için öğrendiğim tüm dikkat dağıtma tekniklerini kullanıyorum ama bir saat boyunca dayanıyorum, işimizin bittiğini mırıldandığı anda vücudum minderlerin üzerine çöküyor.

"Seni yatakhaneye geri götürmeyeceğim, bu yüzden kendini toparlasan iyi olur Bond."

Ona küfrediyorum ama iniltiler ve nefes alıp vermelerden oluşan karışık bir ses çıkıyor ve o da sadece gülüyor. Bir daha asla hareket etmem mümkün değil, bu yüzden artık burada, minderlerin tam bu noktasında yaşadığımı kabul ediyorum. İğrenç, terli kıyafetlerimi gerçekten değiştirmem gerekiyor ama çantam benden en az bir metre uzakta ve ona tek başıma ulaşma düşüncesi bile beni neredeyse ağlatıyor. Gabe sızlanmalarım karşısında oflayıp pufluyor ve erkeklerin soyunma odasına doğru giderken çantamı bana doğru uzatıyor. Duşun açıldığını duyuyorum ve sanırım kendimi yerden kaldırmak için yaklaşık on dakikam var.

Alabileceğim her saniyeye ihtiyacım var.

Gabe'le arkadaş olmanın, beni her sabah antrenman yapmaya zorlamakta ısrar ederse, değerinden daha zor olabileceğine karar veriyorum, ama sonunda kendimi yerden kaldırdığımda, bizi yemekhaneye götürüyor ve ikimizin de bozmak istemediği hoş bir sessizlik içinde birlikte yemek yiyoruz.

Bu kadar çok öğrencinin onu tanıyor ve seviyor olması beni şaşırtıyor ve yemek yediğimiz zamanın yarısını, Gabe ile sporla ilgili bir saçmalık hakkında konuşmak için masanın önünden geçen yeni biriyle tanıştırılarak

geçiriyorum. Kibar davranıyorum ama arkadaşça davranmıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, çevrem zaten

benim için biraz fazla büyük. Sadece Sage ile mutluydum ama şimdi Sawyer, Felix, Gabe ve her gece uyandığımda ilk gördüğüm ve uyumadan önce okuduğum son şey olan Atlas var.

Tüm bu insanları geride bıraktığımda onları özlemeyi göze alamam.

Gabe'e ödevlerimi bitirmem gerektiği konusunda bahaneler uyduruyorum ve o da ruh halimdeki ani değişimi sorgulamadan beni yatakhaneme geri götürüyor. Odama döndüğümde, Sage ve Atlas'a ders çalışmakla ilgili aynı hikayeyi yazıyorum ve günün geri kalanını telefonumda oyalanarak ve ihtiyaç duymaya başladığım tüm bu insanlarla burada kapana kısılmış olmaktan dolayı lanet olası aklımı kaybetmemeye çalışarak geçiriyorum. Kahretsin, hepsine ihtiyacım var. Onların arkadaşlığına daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım var ve tamamen mahvoldum.

Sonunda öğleden sonra kendimi ders kitaplarımı açmaya zorluyorum ve gece yarısına doğru gözlerim kan çanağına döndüğünde yatağa giriyorum.

Sabahın dördünde çalan telefonumla uyandım.

Görmezden geliyorum, çünkü tahvillerimden hangisi beni uyandırarak haftamı mahvetmeye çalışıyorsa lanet olsun. Boktan, küçücük yatağıma geri dönüyorum ve telefon tekrar çalmaya başlayınca başıma bir yastık geçiriyorum. Görmezden gelmemem gerektiğini biliyorum, benimle bu şekilde dalga geçmeyeceklerini ve muhtemelen önemli bir şey olduğunu biliyorum ama dün Gabe ile yaptığım antrenmandan sonra acayip yorgunum.

On dakika sonra kapımda başlayan gümbürtüyü görmezden gelmek o kadar kolay değil.

Burada her kim varsa öldürebilirim.

Yataktan fırlayıp kapıyı açıyorum, lanet olasıca kanı dökmeye hazırım, ancak Gabe'i orada dikilmiş, nefes nefese ve çıldırmış halde buluyorum. Onu içeri alırken uyandığımda duyduğum öfkeyi unutuyorum. Üzerinde sadece

Bir çift basketbol şortu, altın teninin her santimi benim boktan başucu lambamın ışığında parlıyordu.

Muhteşem biri.

Koridordaki kapılardan birkaçı açılıyor, çatık kaşlı kızlar kafalarını çıkarıp bana bakıyorlar, sanki Gabe'in sabahın köründe züccaciye dükkanına girmiş azgın bir boğa gibi ortaya çıkması benim suçummuş gibi.

"Telefonun nerede? Neden cevap vermedin?" Gabe mırıldanıyor ama ben cevap veremeyecek kadar bozulmuş beynimi yeniden çalıştırmakla meşgulüm, onu görünce her zamanki küstahlığım ve alaycılığım uçup gidiyor ve yanımdan geçip odama girerken çıplak ayaklarını fark ediyorum. Beynim tam olarak çalışmıyor olabilir ama benim için bir şeyler tıkırdıyor.

Yer değiştirdi ve buraya koştu.

"Ne oldu? Kahretsin, Gabe, neler oluyor?" Kapıyı kapatıp arkama yaslanıyorum, etrafta volta atarken ona bakmamaya çalışıyorum, sanki boktan, çatlak aynamın arkasında pusuya yatmış koca bir orduya karşı ikimizi savunmak zorunda kalmayı bekliyormuş gibi her şeye bakıyor.

"Bu gece on iki Üstün Yetenekli kaçırıldı. Üçü bu binadandı, bir partiden dönüyorlardı ve dışarı çıkarıldılar. North GPS'inizin hareket etmediğini söyledi ama... Kendim kontrol etmek zorunda kaldım."

Sikeyim.

Hay sikeyim. Bu iş çığırından çıkıyor, eğer yakında gitmeme izin vermezlerse yakalanacağım ve bu her şeyin sonu olacak. Korkudan ona bağırıyorum, "Lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok!"

Bana hırlamak için arkasını döndü, "O zaman cevap ver lanet telefon!"

Normalde olduğumdan daha açığım çünkü sırf telefonuma cevap vermediğim için buraya kadar koştuğunu düşünmek gerçekten çok tatlı, ama yine de arkadaşlara ve bağlara sahip olmaktan korkuyorum.

Ben buradayım. "Az önce Kuzey'in GPS'i kontrol ettiğini söyledin, buraya koşup tüm binayı uyandırman için bir neden yok!"

Gözlerini bana dikiyor ve sonra derin, sakinleştirici bir nefes alırken göğsü kabarıyor, bu muhtemelen benim saçmalıklarımla başa çıkmak için biraz sabır bulmaya çalıştığı anlamına geliyor. "Arkadaş olduğumuzu söylemiştin... işte arkadaşlar böyle yapar, Oli. Telefona cevap vermediğinde alıkonulmadığından emin olmak zorundaydım. Benimle arkadaşlık böyle bir şey, ister kabul et ister etme."

Bunu kabul etmekten başka çarem yok çünkü onunla tartışmaktan çok yoruldum. Durumumuzu değiştiremem ve kesinlikle onun yanında gardımı indiremem, ama içimde ona karşı normalde olan tüm mücadele yok oldu.

"Tamam, tamam. Tamam, iyi, artık hayatta olduğumu biliyorsun ve söz veriyorum bir dahaki sefere aptal telefonuma cevap vereceğim. Eve git ve birkaç saat daha uyumama izin ver."

Sonunda üzerimde eski püskü bir şort ve bir atletten başka bir şey olmadığını fark ederek yatağıma yığılıyorum ama Gabe ne kadar evsiz göründüğümü fark etmedi ya da yorum yapmadı, Tanrı'ya şükür. Berbat yastığa sırtımı dayayıp rahatlamaya çalışıyorum ama o öylece durmuş beni izlerken bunu yapmak imkânsız, sanki burada, hiçbir kişisel özelliği olmayan boktan odamda çok ilginç biriymişim gibi. Doğru düzgün bir çarşaf ya da battaniye bile yok.

Sırtını kapıya dayamış, gözleri karanlıkta hafifçe parlayarak yere doğru kayarken ona tamamen görmezden geldiği bir bakış atıyorum, bu da şu anda yeteneğiyle mücadele ettiğinin tek kanıtı.

"Hâlâ yorgunum Gabe, lütfen beni uyumaya bırak."

Omuz silkiyor ve küçük, kirli pencereden dışarı bakmak için gözlerini kaçırıyor. "Lanet olası Direniş insanları kaçırırken seni burada yalnız bırakmayacağım. Sadece uyu ve

Sabah dersten önce seninle birlikte yemekhaneye gideceğim."

Oflayıp pufluyorum ve battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum ama o orada otururken uyumaya çalışmak çok garip geliyor ve gerçekten denemeden vazgeçiyorum. "Konsey bu konuda ne yapıyor? Bana öylece oturup insanların kaçırılmasına izin verdiklerini söyleyemezsin."

Gabe'in uzun bir nefes verişini duyuyorum ama gözlerimi tavandan ayırmıyorum. "Bazıları tam olarak bunu yapmak istiyor. Bir plan oluşturup peşlerine düşemeyecek kadar korkaklar, daha yüksek bir yer ve barışı korumak gibi saçma sapan şeyler söylüyorlar."

Siktir et, bu insanlar söz konusu olduğunda daha yüksek bir yer diye bir şey yoktur. Herhangi bir zayıflık ya da ahlak gösterisini alıp sizi yok etmek için kullanacaklardır.

Bu gerçeği biliyorum.

"Peki North bu konuda ne düşünüyor? Tüm o parası ve gücüyle toplum için ne yapıyor?" Sesim sert ve Gabe bir dakika boyunca bana cevap vermiyor, oda hepimizin sırlarıyla dolu yüklü bir sessizliğe gömülüyor.

Yastığımın altındaki telefonum çalıyor ve hiç düşünmeden Atlas'ın mesajını görmek için telefonumu çıkarıyorum.

Kaçırılma olaylarını duydum. Burada da bir gecede yedi kişi oldu. Tayin için bastıracağım, oturup seni bu bokla yüzleşmen için yalnız bırakmayacağım.

Yutkunuyorum çünkü gelmesini gerçekten istemiyorum. O, aramızdaki mesafe nedeniyle kendime izin verdiğim küçük bir neşe kırıntısı. Eğer ortaya çıkarsa, diğerleriyle aramda olan mesafenin aynısını aramıza koymak zorunda kalacağım ve bu şu anda bana çok yıkıcı geliyor.

"Kimin telefonu bu?"

Siktir.

Örtülerin üzerine bırakıyorum ama artık saklamanın bir faydası yok, Gabe onu gördü ve kesinlikle North'un bana verdiği eski model iPhone olmadığını fark etti. Hayır, bu

Atlas'ın bana kargoyla gönderdiği parlak ve yepyeni bir tane. Telefon onun tarifesinde ve ben de bunu kabul ediyorum çünkü telefonla mesajlaştığım tek kişi o.

"Oli, bunu nereden buldun?"

Gözlerimi devirip ona sırtımı dönüyorum çünkü bir kez daha bana sahip olduklarını ve özgürlüklerimin her birini elimden almaya hakları olduğunu düşündüklerini kanıtlıyor. "Bunu bana Atlas gönderdi, şimdi koş ve beni Kuzey'e iyi bir fino köpeği gibi ispiyonla."

Yine sessizlik oldu ve sonra sessizce mırıldandı, "Kahretsin, sen bir kaltaksın, Fallows."

Hala kalkmak için hareket etmiyor ve sonunda uyuyarak beni talep ediyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hiçbir şey olmamış gibi sınıflarımıza geri dönüyoruz ve bu çok garip.

Gabe yurduma yaptığı hazırlıksız gezi ve telefonda ettiğimiz kavga yüzünden tartışmamışız gibi davranıyor ve her sabahı eğitim merkezinde egzersiz yaparak ve Gryphon'un kendini savunma eğitim rutinini uygulayarak geçirmeye başlıyoruz. North onu benden almak için kapıma gelmedi, bu yüzden Gabe'in bu konuda ağzını kapalı tuttuğunu varsaymak zorundayım. Başka kimse kaçırılmalar konusunda endişeli görünmüyor, yine de kampüsteki ekstra güvenliği fark ediyorum, binalar arasında ilerlerken hepimizi incelikle izliyorlar.

Sawyer kendini Sage'in yanına yapıştırıyor, sadece kendi derslerine gitmek için onu bırakıyor ve eminim bunu sadece Gabe'in ikimizi de izlediğini bildiği için yapıyor. Koridorlara baktıkça herkesin kümeler halinde hareket ettiğini görüyorum, sanki tüm Bağlanmış gruplar güvenlik için birbirlerine yapışmış gibi, yani belki de ilk göründükleri kadar etkilenmemişlerdir.

Cuma günü, Gabe ve ben Sage ve Sawyer'dan ayrılarak TT'ye gittik ve şimdi dersten önce yaptığımız ekstra egzersizlere rağmen, kendimi diğer öğrencilerle birlikte oraya geri dönmekten korkarken buluyorum. Vivian'ın derse girmesini bekliyorum.

tekrar labirente indiğimizde, vücudum hala geçen seferki ağrı ve sızıları hissediyor.

O yapmaz.

Antrenman kıyafetlerimi giyip antrenman alanına geri döndüğümde, etrafta bir sürü TacTeam elemanının dikildiğini görüyorum. Yarısı bana iyice bakmak için dönüyor ki bu gerçekten itici, özellikle de onları tanıdığım belli olduğunda.

Beni yakalayıp buraya sürükleyenler onlardı.

İçlerinden birine, çalıştığım kafede beni yakalayıp yere çarpan adama doğru yürüyüp hayalarına öyle bir tekme atmak üzereydim ki Vivian dersi başlatmak için seslendi: "Kendimizi savunma teknikleri üzerinde çalışacağız ve minderlere geri döneceğiz."

Bodrumun herkesten çıkardığı homurdanmanın aynısını bekliyordum ama bunun yerine odada anında bir vızıltı yayıldı. Kızlar birbirlerine bakmaya, erkekler de sanki bu bir etkileme fırsatıymış gibi esnemeye başlıyor.

Ben her zamanki yerimde, grubun en arkasında kalıyorum ama Gabe yanıma geliyor, birkaç futbol arkadaşı da saygıyla başlarını sallayarak bize katılıyor. Gabe'e omzumla hafifçe vuruyorum ve soğukkanlılıkla öldürmek istediğim Tac'ı işaret ederek "Adı ne?" diye soruyorum.

Kaşlarını çattı ve kulağıma sessizce mırıldanmak için eğildi, "Kieran Black. O Gryphon'un ikinci adamı ve çok sinirli, bu yüzden ondan uzak dur."

Başımı sallıyorum ama sanırım benim de bir öfkem olduğunu ve bu öfkenin ateşlendiğini, içimde yandığını ve o pisliği yerle bir etmeye hazır olduğunu unutuyor.

"Bakalım ne kadarını unutmuşsunuz, değil mi? Hanna, Ty, minderlere çıkın ve daha önce üzerinden geçtiğimiz duruşları, vuruşları ve blokları tekrar edin."

Gabe'in futbol arkadaşlarından biri ve kızlardan biri geliyor. Hanna dedikoducu ya da çapkın biri değil ve omuzları o kadar kaslı ve belirgin ki karşısına çıkan herkesi ezip geçeceğini düşünüyorum çünkü o açıkça bir baş belası. Neredeyse gözümü korkutmaya yetiyor.

Pekala.

Aslında Gabe ile geçirdiğim zaman sayesinde bu pozisyonlar üzerinde zaten çalışıyordum ama bunu kimseye söyleyecek kadar aptal değilim. Hanna ve Ty'ın hareketlerini sanki yeni bir şey öğreniyormuşum gibi izliyorum.

Hanna benden çok daha iyi tabii ki ama Ty'ın ayak hareketleri özensiz. Bunu Vivian'la aynı anda fark ediyorum, ağzı açık kalıyor ve Ty'ın bileğine tekme attığında ikisi de nefes nefese, inleyerek yere yığılıyor.

Kieran'ın kaşlarını çatmasına neden olan bir kıkırdamayı bastırıyorum. Gryphon bana bakmaya yeltenmiyor, ki bunun benim değersiz bir velet olduğuma olan inancı sayesinde olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden bu biraz yakıyor.

Tekrar ayağa kalktıklarında Vivian boş alana doğru adım atar ve gür sesiyle seslenir: "Kurallar basit; rakibinin omuzlarını mindere ilk koyan kazanır ve hiçbir koşulda yeteneğinizi kullanmanıza izin verilmez."

Ah, mükemmel, tam da kazanma şansımın olduğu türden bir yarışma ve Gabe'in benimle birlikte üzerinde çalıştığı duruşlar ve atışlarla, birilerini yeneceğimden eminim. Beni hafife alan ilk kişi bile olsa, yaşadığımız boktan haftanın ardından kendime olan güvenim ve ruh halim için iyi olacak.

Hediye olmadan da kendimi savunabileceğimi bilirlerse belki Tahvillerim biraz geri çekilir. Bundan şüpheliyim ama, hey, işte umuyorum.

"Fallows, minderlere çık. Bu işte ne kadar geride olduğunu görmem lazım ki seni nasıl yakalayacağımı anlayabileyim."

Vivian'a sırıtmadan önce gözlerimi deviriyorum. "Benimle uğraşmaya devam edersen, insanlar konuşacak, ihtiyar."

Önümdeki TacTeam elemanları, sevgili antrenörleriyle bu şekilde konuştuğum için şoka girmiş gibi kaskatı kesiliyorlar ama Gryphon sadece başını sallıyor, gözleri hâlâ benden başka bir yerde.

Bundan çok nefret ediyorum.

"Kes şu saçmalığı. Sırf ağzını açtın diye seni serbest bırakmayacağım. Hadi git, Hanna'yı mindere çıkar ve ben de bana laf attığın için seni intihara sürüklemeyecek kadar etkileneyim."

Hareket etmeye başlarken bile onunla alay ediyorum. "Bunun dudak olduğunu düşünüyorsan, beni en iyi halimde görmemişsin demektir ama olsun, kendi iğrenç zevkin için beni derinlere at."

Gabe sırıtıyor, başını minderlere eğiyor, böylece Vivian yaşlı antrenöre sataşmamdan zevk aldığını görmüyor. Onun benim kadar paçayı kurtaramayacağı hissine kapılıyorum.

Hanna yırtık pırtık ve ona yaklaştıkça daha da tereddüt ediyorum çünkü bu kadar yakından bu kadar sağlam görünmesini beklemiyordum. Sırıtmıyor ya da beni kışkırtmaya çalışmıyor, sadece ayakkabılarımı çıkarmamı ve adım atmamı bekliyor. Vivian antrenmana başlamaya karar verene kadar orada durup birbirimize bakıyoruz.

"Git."

İlk hatası hemen saldırıya geçmesi, bana saldırması ve vurmasıydı ama bir hafta boyunca Gabe'in de aynı şeyi yapmasından sonra buna hazırlıklıydım. Kendi momentumunu ona karşı kullanmak ve onu omzumun üzerinden çevirip mindere yapıştırmak nefes almak kadar kolay.

Gabe onun iki katı büyüklüğünde, bu yüzden biraz fazla sert davranıyorum ama daha sakinleşip bir pislik gibi davrandığım için özür dilemeye fırsat bulamadan, hediyesi beni itiyor ve odanın bir ucundan diğerine uçarak beni duvara çarpıyor.

İçimden kopan gıcırtı utanç vericiydi, ama onun şokuyla kendimi durdurmamın bir yolu yoktu.

Sırf onu çok etkili bir şekilde yendim diye kuralları çiğnemek. "Tanrım, hiç bir sınıfı
Fallows'a zarar veren biriniz var mı? Bu gidişle çocuğun acil servise hızlı bir geçiş yapması gerekecek," diye homurdanıyor Vivian ama ben ayağa kalkıp ona bir el sallıyorum.

"Ben iyiyim, evrak işlerini kafana takma."

Etrafımdaki öğrenciler sanki benimle birlikte güldükleri için öldürüleceklerini düşünüyorlarmış gibi gergin bir şekilde kıkırdıyorlar.

Başımın arkasını ovuşturuyorum ama yüzümü kurtarmıyordum, gerçekten iyiyim. Hanna kaşlarını çatmış bir şekilde göz hizamda belirdiğinde şok oluyorum.

"Özür dilerim, bunu yaptığıma inanamıyorum! Yıllardır yeteneğimin kontrolünü kaybetmemiştim. Bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sen iyi misin? Revire gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Sesi yeterince samimi geliyor ve ben de el sallayarak onu uğurluyorum. "Bu içine atıldığım ilk duvar değil, sen iyisin."

Başını sallayıp doğruldu, Vivian'la yüzleşmek için döndü ama sanki bayılmamı bekliyormuş gibi bana yakın durdu. Odağımı tekrar sınıfa çekmeye çalışıyorum ama sanki odadaki hava değişmiş ve şimdi her yerden gerginlik sızıyor. Etrafıma bakıyorum ama nereden geldiğine dair bir işaret yok, bu yüzden dikkatimi tekrar minderlerde devam eden antrenmanlara veriyorum.

Seansın geri kalanında oturmak zorunda kaldım ama kaba bir tür yarışma başladı ve izlemesi çok havalı. Turdan tura, grupların gittikçe küçülmesini izliyoruz. Gabe'in ayakta kalan son kişi olana kadar her dövüşü kazanmasından dolayı içimde garip, Bondvari bir gurur var.

Vivian ona 'aferin' diye homurdanıyor ama Gabe sonsuz övgü almış gibi seviniyor ve bu çok garip. Hepimiz üstümüzü değiştirmek için soyunma odalarına döndük ve Hanna

bana biraz fazla yakın durdu. Özrünün sadece bir sis perdesi olduğunu ve ben iç çamaşırlarımla etrafta dolanırken bana bir yumruk atmak üzere olduğunu düşünmeye başlıyorum, ama sonra soyunma odasının kapısı kapandığı anda derin bir nefes alıyor.

"Kahretsin, gerçekten de seni atlattığım için Shore'un tüm TacTeam'i tarafından hayatımın mahvedileceğini düşündüm. Yemin ederim, bunu yapmak istememiştim. Yeteneğimin neden bozulduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Sözleri aceleyle dökülüyor ve Gryphon'un soyadının Shore olduğunu hatırlamam bir saniyemi alıyor. "Sorun değil, muhtemelen Vivian'ın kurallarını çiğnediğin için şok olmuşlardır. Ben incinmedim, dert etme."

İnliyor ve kot pantolonunu ve tişörtünü giymek için soyunuyor. Herkesin önünde üstümü değiştirme konusunda biraz daha beceriksizim ama bunun tek nedeni kıyafetlerimin yarısının artık bana uymaması ve istediğim gibi görünmemenin utanç verici olması.

"Zoey'e ne olduğunu hepimiz biliyoruz, senin yanında kendimi kaybetmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama o hâlâ kendi kendine mırıldanıyor ve ben de araya girip "Zoey yerini kaybetti çünkü bir takım arkadaşına karşı geldi, bunun benimle bir ilgisi yok. Sakin ol, Gryphon gerçekten bana katlanamıyor. Sen iyisin."

Durdu, bir kalp atışı boyunca bana baktı ve sonra başını salladı. "Ailesine bizzat gitti. Birlikte aldığımız bir görevi bitirmek için onun evindeydim ve gördüğüm en korkunç şeydi. Kişisel meseleler bir yana, sen hâlâ onun Bond'usun ve Gryphon Shore öyle bir hevesle kızdırmaya karar vereceğin biri değil."

Çantasını omzuna atıyor ve ben daha söylediklerinin yarısını çözemeden dışarı fırlıyor. Soyunma odası boşalırken, kapüşonum elimde, bu tahvillerim hakkında bildiğimi sandığım her şey sorgulanırken orada öylece kalakalıyorum.

Gabe ve ben bağ yemeğimiz için North'un malikânesine vardığımızda, hâlâ karmakarışık bir duygu yığınıyım. Böyle hissetmekten hoşlanmıyorum, sanki hiçbirine karşı nerede durduğumu gerçekten bilmiyorum ve Gabe gözyaşlarına boğulacağımdan endişeleniyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor.

Yani, o kadar da uzak değil çünkü olabilir.

Her zamanki gibi ön kapının kilidini açıyor ama içeri girdiğimizde hemen iki ev personeli ve North'un şoförü tarafından durduruluyoruz. Gabe endişeli görünmüyor ama ben kendimi çok rahatsız hissediyorum çünkü bu insanları onlarca kez görmeme rağmen hâlâ isimlerini bilmiyorum. Kendimi onlara doğru düzgün tanıtmadığım için sınıfsal ve aşağılık biriymişim gibi hissediyorum.

Şoför başını saygıyla bana doğru eğdi ve ev çalışanlarına işaret etti. "Bayan Fallows, Meclis Üyesi Draven bu akşam şehirde bir yemeğe katılacak ve siz de ona eşlik edeceksiniz. Şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor, ancak bir saat içinde hazır olmanız için talimat verdi, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz."

Oh, hayır. Kesinlikle olmaz. "Ben-"

"Bayan Fallows, gerçekten acele etmelisiniz. Meclis Üyesi Draven bir süre sizinle konuşamayacak ve yapılacak çok iş var."

Topuklarımın üzerinde dönüp çığlık atarak kampüse doğru koşmak üzereydim ki Gabe sırtıma bir el koydu ve beni ev personeline doğru nazikçe iterek tüm bu saçma gecenin içine itti.

Bir evin labirentinden geçerek ikinci katta bir yerdeki yatak odasına götürülüyorum ve hemen orada kadınlar üzerimde 'çalışıyor', beni soyuyor ve beni Kuzey'in akşam için istediği güzel, itaatkâr ve sessiz Bond'a dönüştürmek için çalışıyorlar.

Bunun beni göz alıcı bir Dior elbisenin içine çeken kadının ya da saçlarımın lavanta tonlarına gıdaklayan çekingen kızın suçu olmadığını fark ediyorum, bu yüzden ağzımı kapatıyorum ve işlerini yapmalarına izin veriyorum. North'un kendini beğenmiş kıçını, hangi kayanın altında saklanıyorsa oradan çıktığında öldürebilirim.

Çalışanlar beni nasıl alt edeceklerini çok iyi biliyorlar, bu yüzden beni aşağıya, Kuzey her neresiyse oraya götürmek yerine, varlığından haberdar olmadığım bir asansörle doğruca garaja indiriyorlar ve beni doğruca Rolls Royce'lardan birine bindiriyorlar, kaçamayayım diye kapıları kilitliyorlar.

Birini bıçaklamak üzere olduğum için kendimi sakinleştirmek için yıllar içinde öğrendiğim çeşitli meditasyon tekniklerini kullanmak zorunda kalıyorum. Regl dönemimin yaklaşması ve fazladan hormonların beni delicesine kana susamış hale getirmesi de işe yaramıyor, öyle ki yeteneğim dışarı çıkıp oynamam için bana yalvarıyor.

Kuzey nihayet gelip de selam vermeden ya da özür dilemeden yanımdaki koltuğa oturduğunda buz gibi bir tavır takınıyorum ve onu tamamen görmezden geliyorum.

Bu yemek sırasında onu mahvedeceğim.

Şehre yolculuk sessiz ve cehennem gibi rahatsız edici.

Elbisemle uğraşmamak için elimden geleni yapıyorum ama hayatımda hiç bu kadar süslü bir şey giymemiştim. Bir yanım aptal gibi göründüğümden, annesinin dolabında giysi oyunu oynayan bir çocuk gibi göründüğümden endişeleniyor ve North'un beni tamamen görmezden gelmesi hiç yardımcı olmuyor. Bahane olarak elinde telefonu bile yok, sanki sessizlikten başka bir şeyden hoşlanmayan yaşlı evli bir çiftmişiz gibi kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor.

Restoranın önündeki kırmızı ışıkta durduğumuzda nihayet benimle konuşuyor. "Bu yemek senin tavırlarından daha önemli. Eğer gerçekten önemsiyorsan

Üstün Yetenekliler Topluluğu'nda söylediğiniz kadar varsanız, o zaman her ne şekilde olursa olsun en iyi davranışınızı sergileyeceksiniz."

Ondan nefret ediyorum.

Ondan ve tüm manipülasyonlarından nefret ediyorum. Bu deneyimin her parçası, beni izlemesi ve haberim olmadan hakkımda bilgi edinmesinden kaynaklandı, sadece tam olarak istediğini elde etmek için hepsini bana karşı kullanması için.

Ondan nefret ediyorum.

Şoför vale bırakma alanında duruyor ve North ikimiz için kapıyı açmasını bekliyor, bileğindeki Rolex'i ayarlıyor ve savaşa gitmeye hazırlanıyormuş gibi omuzlarını geriye atıyor.

Kendime geliyorum ve doğru olanı yapmaya hazırlanıyorum, şimdiye kadar tanıdığım en kötü insan olduğu için gözlerini oymadan önce gecenin bitmesini bekleyebilirim ve bu değerlendirmeye kardeşim dediği pisliği de dahil ediyorum.

North arabadan inmeme yardım ediyor ve sonra beni restorana sokup sırtıma sert bir el koyarak masaya yönlendiriyor. Avucunun altındaki deri sıcak ve karıncalı hissediyor ve Bond'uma sakinleşmesini söylemek zorunda kalıyorum çünkü ondan nefret ediyoruz. Beni umursamıyor, beni buraya sevgili Bond'u olarak getirmedi, ben sadece onun satranç oyunundaki bir piyonum.

Diğer konsey üyeleri bizim yaklaştığımızı görünce yerlerinden kalktılar. Dizlerim titremeye başlıyor çünkü bu, herhangi bir uyarı ya da koçluk olmadan üzerime atılan çok büyük bir baskı. Burada ne yapacağımı bilmemi bekliyor ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen istemeden her şeyi berbat edeceğim.

Katılan en az yirmi kişi var ve hepsi adımı biliyor, Kuzey'i selamladıkları gibi beni de selamlıyorlar ve ben onun yanında elbiseli, makyajlı, topuklu ve lavanta rengi saçlarıyla duran bir aptal gibi hissediyorum!

Hepsi bana tepeden tırnağa bakıyor, her santimetrekaremi değerlendiriyor ve bu da kendimi panayırdaki değerli bir domuz gibi hissetmeme neden

oluyor.

Her biri tüm özelliklerimi -bacaklarımın uzunluğunu, gözlerimin mavi tonlarını, tam olarak ne kadar dik durduğumu- ölçmek ve buna göre bana bir not vermek istiyor. Hangisinin beni arzulu bulduğunu anlayabiliyorum ve içimdeki o şiddetli öfke yeniden kıvılcımlanıyor.

North benim için bir sandalye çekiyor ve ben de dikkatlice oturup elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru sıyırırken sessiz bir 'teşekkür ederim' mırıldanıyorum.

North sanki onun için değerli biriymişim gibi eğilip başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda neredeyse kendimden geçecektim ve dilimi ısırmak zorunda kaldım. Bunların hepsi bir rol, bir birlik ve kontrol gösterisi, böylece gücü ve bütünlüğü konusunda hiçbir soru işareti kalmıyor.

Ne kadar işkenceye dayanabileceğimi çok iyi biliyorum ve bu odada bana bu gerçeği zorla söyletebilecek kimse yok; North aslında harika bir meclis üyesi.

Draven kampüsüne sürüklendiğimden beri onun politikaları ve planları hakkında duyduğum her küçük dedikodu kırıntısı, Üstün Yetenekliler topluluğunun Üstün Yetenekli olmayanlara daha fazla yardım etmesi veya Direniş'in çok sayıda Üstün Yetenekliyi kaçırıp öldürmesi nedeniyle yetim Üstün Yetenekli çocuklar için daha iyi çözümler bulunması gibi katıldığım şeyler. İnsanların zarar görmesine seyirci kalmak istemiyor, güvenlik konusunda proaktif davranıyor ve yüksek sosyete aileleri ile düşük gelirli bölgelerdeki Üstün Yetenekliler arasındaki zenginlik uçurumunu dengeliyor.

Burada itaatkâr Bond'u oynamaktan başka seçeneğim yok.

Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştiriyorum ve masadaki herkesle göz teması kuruyorum. North yanıma oturduğunda, elimi masanın üzerinde herkesin görebileceği şekilde onunkinin içine kaydırıyorum, çünkü o bir gösteri yapabiliyorsa ben de yapabilirim.

Parmaklarının dokunuşumla hafifçe gerilmesi dışında bir tepki vermiyor ve Bond'umun tenimin onunkine değmesinden iğrendiğini düşünmemeye çalışıyorum. Kahretsin, bu yemeği Bond'u kırmadan nasıl atlatacağım?

Cehennemden aşağı mı yoksa onu terslemekten mi? Çok zor ama kendi bağım içimde yas tutmaya başlarken bile yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum.

"Demek senin dünyanda her şey yine yolunda Draven?" diyor masanın diğer ucundaki yaşlı, seçkin görünümlü adam. Yeterince yakışıklı ama yüzündeki gülümsemede bir gariplik var.

Bağlandığı kişi yanında oturan zayıf, çaresiz görünümlü bir kadın ve bana doğru alaycı bir bakış fırlatıyor. Bana olan küçümsemesini gizlemeye bile çalışmıyor ve kendimi daha dik otururken buluyorum, kendimi dövüş pozuna çekiyorum çünkü beni gürlemeye hazır hale getirmek için tiksinti dolu bir bakış gibisi yoktur.

"Oleander'ın kendini bulması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bağlarından hiçbirinin bastırmak istemediği vahşi bir damarı var, yine de onu tekrar aramızda görmekten memnunuz." Sesi yumuşak ve zengin, sanki saçlarımın rengi benim sadece on dokuz yaşında bir kız olduğumu ve kendi kişiliğime sahip olduğumu değil de, baş edilmesi gereken çok şey olduğumu kanıtlıyormuş gibi saçlarımı işaret ediyor.

Sanki bana iltifat etmiş gibi ona gülümsüyorum ve kirpiklerimi kırpıştırıyorum ve mükemmel bir uyum içindeyiz, burada sorun yok, bu aptal bağ yüzünden hayatımız boyunca birlikte kapana kısıldığımız için kesinlikle heyecanlıyız.

Parmakları tekrar benimkilerin etrafında sıkılaşıyor ve beni kesmem için uyarıyor mu yoksa beni zorladığı bu saçmalığa bu kadar kolay uymaya karar vermeme şaşırıyor mu bilmiyorum.

"Ben kendi adıma ikinizi bir arada gördüğüm için çok mutluyum. Kuzey, halkımız için asi bir çocuk tarafından geride bırakılamayacak kadar çok şey yaptı," diyor solumda oturan kadın.

Gözlerini benimkilere dikiyor ve ben başka tarafa bakmamak, yapmaya çalıştığı bu güç gösterisi karşısında sinmemek için elimden geleni yapıyorum. Mükemmel bir makyaj yapmış, saçlarını özenle toplamış ve elbisesi göğsüne kadar kesilmiş, böylece zümrüt yeşili dantelin

arasından göğüslerinin ipuçları görünüyor.

zarafet timsali. Kokteylini yeteneğiyle karıştırıyor, masadaki Meclis Üyelerinden birkaçının dikkatle izlediği zahmetsiz bir güç gösterisiyle parmağını kenarın üzerinde döndürüyor.

Hepsinin neler yapabileceğini merak ediyorum.

North bıyık altından kıkırdıyor ve elimi masanın altına çekerek birleşen ellerimizi kalçasına koyuyor. Kadının gözleri hareketi takip ediyor ve irkildiğini görüyorum. Aman Tanrım. Aman Tanrım, eski sevgililerinden biri daha benimle uğraşmaya gelmiş çünkü Bond'u olmama kızmış. Bağımı terk ettiğim için değil, geri döndüğüm ve şimdi benimle rekabet etmek zorunda olduğu için kızgın olduğu için orada oturmuş bana saçma sapan şeyler söylüyor.

Şaka bir yana, bu taş kalpli piçle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Gülümsemem dişlerimi göstermeye dönüşüyor. "Bond'umun ne kadar harika olduğunun farkındayım, teşekkür ederim."

Bu yemek artık bitebilir mi, lütfen?

Bond'umun akşam yemeği misafirlerimizden biriyle birlikte olduğunu öğrenmek kadar basit bir şey, birlik olma planlarımı değiştirmeye yetiyor.

North bendeki değişimi hemen hissediyor ve bunun sadece insanları okumak için doğuştan gelen bir yetenek mi yoksa o mükemmel takım elbiselerinin altında sakladığı yetenekle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Parmakları tekrar benimkileri sıkıyor ve ben de parmaklarımı onun elinden çekip alıyorum.

Daha önce huysuz bir velet olduğumu düşündüyse, akşam yemeğinin bende nelere yol açtığı hakkında hiçbir fikri yok. Daha büyük bir iyilik için dişlerimi sıkmaya ve bununla mücadele etmeye istekli olabilirim ama buradan çıkar çıkmaz, bu pisliğin üzerine gideceğim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AKŞAM YEMEĞİ çok hızlı bir şekilde kötüden daha kötüye gidiyor ama ben kendimi tamamen mücadelenin dışında tutmayı b a ş a r ı y o r u m . Bu kolay bir iş değil, özellikle de North sanki kendim için bir şey seçme yetisine sahip değilmişim gibi tüm yemeklerimi benim için sipariş etmekte ısrar ederken. Bu o kadar aşağılayıcı ve küçük düşürücü ki, çatalımı o pisliğin boğazına saplamamak için kendimle konuşmak zorunda kalıyorum.

Somon en papillote ölmek üzere ve bunu benim için seçtiği için ondan nefret ediyorum çünkü seçenek verildiğinde balık ve deniz ürünlerini her şeye tercih ettiğimi nereden biliyor?

Meclis üyelerinden ikisi tüm akşam yemeğini, hepsinin sahip olduğu o kibar 'erkekler kulübü' tarzında onunla tartışarak geçiriyor. Ağzımı kapalı tutuyorum, sadece doğrudan hitap edildiğinde konuşuyorum ve tüm garsonlara nazikçe gülümsüyorum çünkü burada başka kimse onlara karşı nezaket kurallarını kullanmıyor.

Arabaya döndüğümüzde ölmek istiyordum.

Sadece tüm akşam yaşama isteğimi emdiği için değil, aynı zamanda orospu çocuğu gibi kramp girdiği ve şu anda bu saçma elbisenin her tarafına kanama ihtimalim yüksek olduğu için. North'tan dönüş yolunda arabayı bir eczanede durdurmasını istiyorum ve o beni tamamen görmezden geliyor, arabayı yurtlara geri yönlendiriyor ve tek bir nazik söz söylemeden ya da ne bileyim, bu geceyle bu kadar iyi başa çıktığın için teşekkür etmeden beni orada bırakıyor.

Ondan gerçekten nefret ediyorum.

Odama döner dönmez önlüğümü çıkarıyorum ve eminim ki her yerde kan var. Üzerime bir havlu sarıyorum ve ortak banyolara doğru yürüyorum, her ne kadar yoğun bir saat olsa da ve hepsi kıkırdayıp halime gülüyor olsa da.

Fikirleri umurumda değil ama şu anda bir dost yüzü iyi olurdu. Onları ve bu yüzden uğraşmak zorunda kalacağım tüm saçmalıkları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve bunun yerine küçük, rahatsız yatağıma sürünüyorum. İnce battaniye aşırı hassas cildimi kaşıyor ama titriyorum ve vücut ısımı düzenlemek için her türlü yardıma ihtiyacım var.

Karnımdaki ağrı o kadar kötü ki, el ve ayak parmaklarıma kadar yayıldığını hissedebiliyorum, vücudumun tek bir santimi bile ağrıdan kurtulmuş değil. Sokağa çıkma yasağından önce gidebileceğim yakınlarda bir eczane olup olmadığını öğrenmek için telefonumu hızlıca kontrol ediyorum ama şansım yaver gitmiyor. Bu küçük üniversite kasabasındaki eczanelerin her biri gidiş-dönüş en az yarım saat sürüyor.

North'un bunu sokağa çıkma yasağımı ihlal etmek için iyi bir neden olarak göreceğini sanmıyorum, özellikle de benim için eczaneye bile uğramayacağı için. Ondan alacağım tek şey, hepsine yaşattıklarımdan sonra biraz rahatsızlık hissetmeyi hak ettiğime dair bir nutuk olurdu.

Dinlenmeye çalışıyorum ama bunun yerine uykuya dalıp çıkıyorum, acı beni sık sık uyandırıyor ve kapının çalınmasıyla irkildiğimde bunun ne kadar süredir devam ettiğini bilmiyorum. Görmezden gelmeyi düşünüyorum çünkü kalkmak bana pahalıya mal olacak. Orada uzanıp kalkıp kalkamayacağımı anlamaya çalışıyorum ve sonra kapının kilidinin açıldığını duyuyorum.

Kapımın anahtarı kimde var?

Kapı açılıyor ve Gryphon içeri giriyor. Tahvillerim arasında burada olmasını beklediğim son kişi o. Ayağa kalkıp bana eleştirel bir gözle bakıyor, gözleri darmadağınık halimin her santimini inceliyor. Ne kadar dağınık olduğumun hiç bu kadar farkında olmamıştım.

bakmalı. Yırtık kot pantolonu ve motorcu botlarıyla orada duruyor, deri ceketini omuzlarına atmış, saçlarını çenesine doğru kıvırmış. Çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi sürekli esniyor ve sanki öfkeliymiş gibi görünüyor.

"Şu anda gerçekten dürüst olmanı istiyorum, Oleander. Alt kattaki kızlar bunun başarısız bir kürtaj olduğunu söylüyorlar. GPS takip cihazını kontrol ettim ve öğle arasında tuvalette tek başına yapmadığın sürece bunun olamayacağını biliyorum. Peki, neler oluyor?"

Sıcak öfke gözyaşları gözlerimi dolduruyor ve bu lanet yerden kaçarak Kuzey'in gazabını riske atmayı düşünüyorum. "Sana ne söylediğimin bir önemi var mı? Nasıl olsa bana inanacak değilsin."

Gözleri yanaklarımdaki sessiz gözyaşı izlerini takip ediyor ve ben onları aceleyle siliyorum. Beni böylesine dibe vurmuş bir halde gördüğü için ona lanet olsun!

"Sadece bana gerçeği söyle."

Bu kadar küçük bir hareket yapmak canımı yaksa da gözlerimi deviriyorum. "Bu lanet olası bir kürtaj değil ve düşük de değil. Regl oldum ve çok acı çekiyorum. Her regl olduğumda böyle oluyor ama normalde bana yardımcı olacak ağrı kesici ilaçlar alabiliyorum. İlaçları alabileceğim bir banka kartım yok ve tüm eczaneler sokağa çıkma yasağına yetişemeyeceğim kadar uzakta. Bu gece ve yarın uzun süre buradayım, lanet olası Midol'ü almak için derslere geç kalmam gerekecek."

Gözleri açıldı. Sanırım bu gece benden böyle bir dürüstlük beklemiyordu. Ya öyle, ya da bana inanmıyor, ki dürüst olmak gerekirse, umurumda olmayacak kadar acı çekiyorum. Sadece bu tür bir sorgulama için kendimi iyi hissedene kadar beni rahat bırakmasını istiyorum.

Bana yavaşça başını sallıyor ve sonra ışıkları kapatıyor, tüm oda karanlığa gömülüyor. Nefes alışım biraz dengesizleşiyor, bu da yine çok canımı yakıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bana cevap vermiyor. Yatağa yaklaşıyor ve sonra kıyafetlerinin hışırtısını duyuyorum. Yemin ederim yüzüne gülebilirim. Ona acı içinde olduğumu söyledim ve o bana bağlanmak mı istiyor?

"Gitmen gerekiyor. Şu anda istediğin şeyi sana veremem."

Benimle alay ediyor ve ellerinin beni yatağın üzerinde hareket ettirdiğini hissediyorum, böylece kenarda sallanıyorum, sonra arkamdan kayıyor. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki kulaklarımda zonkladığını duyabiliyorum.

"Gryphon, bu da ne -"

"Kapa çeneni," diye tersliyor.

Beni göğsüne doğru çekiyor, böylece yatağa biraz daha uzanıyorum ve sonra ellerinden biri ince geceliğimin altından çıplak karnıma uzanıyor. Avuç içi sıcak ama gücü teninden benimkine akarken fokur fokur kaynıyor.

Ağrı kesilir.

Tekrar ağlamaya başladım.

Kollarında kaskatı duruyorum, çoğunlukla hıçkırıkların tüm vücudumu ele geçirmesini engellemek ve ona ne kadar acınası durumda olduğumu göstermek için. Bu onu rahatsız etmiyor, beni hareket ettirmeye başlıyor, kollarında daha güvende olana ve ikimiz de rahatça birbirimize sarılana kadar küçük ayarlamalar yapıyor.

"Teşekkür ederim" diye mırıldanmadan önce sesimin sabit kalacağını ve gözyaşlarımla ıslanmayacağını düşünene kadar bekliyorum.

Nefesinin altında umursamazca mırıldanıyor. Kendimi dünyanın en büyük orospusu gibi hissediyorum ve bu yüzden ya da gücünün sıcak uyuşturma hissi yüzünden ekliyorum, "Seni terk etmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Bu acı onun yanında hiçbir şey."

Nefes alamadığımı düşünene kadar kolları etrafımda sıkılaşıyor, ama bu sadece kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor.

Yıllardır hiç olmadığı kadar kolay ve derin uykuya dalıyorum.

Yatağımda yalnız uyandım.

Kramplarım geri geldi ama Tanrı'ya şükür çok daha kontrol edilebilir. Kendimi şişkin ve huysuz hissediyorum ve bugün üzerime gelen tüm sürtüklerin suratlarını dağıtmaya hazırım. Gidip duş alıyorum, ortak banyonun mutluluk verici bir şekilde boş olmasına şükrediyorum.

Bu kızlardan bazılarıyla kavga ettiğimi öğrenirse North'un yüzünün alacağı şekli düşününce biraz kıkırdıyorum. Bunun büyük Meclis Üyesi'nin kendisi için ne kadar utanç verici olacağını hayal edebiliyorum. Sonra dün gece beni buraya bıraktığında beni tamamen reddettiğini hatırlıyorum ve yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Onların ne düşündüğü önemli değil. Aklıma yerleşene kadar kendime bunu söylemeye devam edeceğim.

Kurulandıktan sonra odama dönüp o günkü kıyafetlerimi giyiyorum. Bu insanlara karşı sahip olabileceğim küçük zırha ihtiyacım olduğu için rahat ve sevimli olmayı hedefliyorum ve Gryphon yatak odamın kapısını açıp içeri girdiğinde gömleğim başımın yarısına kadar gelmişti. Kapıyı kapatıp arkasından kilitlemek için kapıyı tutarken bana bakmıyor ya da soyunmuş halimi fark etmiyor.

Gözleri nihayet bana değmeden önce tişörtü sütyenimin üzerine geçirmeyi başarıyorum. Şok olduğuna dair herhangi bir belirti göstermiyor ama gözlerini çıplak bacaklarımın üzerinde gezdirmekte acele etmiyor. Bugün sevimli iç çamaşırları seçtiğime memnunum çünkü regl dönemimde genellikle rahatlığı tercih ederim. Siyah bikini külotu basit ama yeterince seksi.

Bana bir bakış attı. "Sana ihtiyacın olan hapları aldım. Ayrıca bir ısı paketi ve biraz abur cubur aldım. Kız kardeşim regl dönemlerinde şekerle beslenir, o yüzden senin de isteyeceğini tahmin ettim," diyerek plastik torbayı bana uzattı.

Orada öylece durup bir an için ona göz kırpıyorum. "Bunu neden yaptın?"

Almayacağımı anlayınca çantayı yatağımın üzerine bırakıyor. Sonunda pantolon giymediğimi hatırlıyorum ve Gryphon burada cehennem kadar seksi göründüğü için yoga pantolonu planlarımı unutarak kot pantolonumu almak için çantama doğru sendeliyorum. Bacaklarımı sokmak için ona arkamı dönüyorum ve pantolonumu giyerken irkilmemeye çalışıyorum. Neden rahminizi mengene gibi sıkmayan sevimli kotlar yapamıyorlar?

"Size bir soru soracağım ve dürüstçe cevaplamanızı istiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum ve ona yan gözle bakıyorum. "Peki neden senin yerine cevap vereyim?"

Benimle alay ediyor. "Dün gece sana yardım ettim, değil mi? Basit bir soru, çok açıklayıcı bir şey değil."

Onu içime çekerken gözlerim kısılıyor. Bana yardım etti, bildiğinden çok daha fazla yardım etti. Yardım ettiği şey sadece hissettiğim acı değildi, burada devam edemeyeceğimi hissetmeye başlamıştım ama o bunu tek bir iyilikle değiştirdi. Sanırım ona bir şeyler borçluyum.

Omuz silkiyorum. "Elimden geldiğince cevap vereceğim. Size bundan daha fazlası için söz veremem."

Çantadan Midol'ü çıkarıp susuz içiyorum, hap boğazımdan aşağı biraz sürükleniyor, sonra ayakkabılarımı giymek için yatağa oturuyorum. Derslerimin başlamasına çok az kaldı ve öncesinde bir şeyler yemem gerekiyor yoksa öğle yemeğine kadar beklemem gerekecek ve bu da başka bir işkence şekli gibi geliyor. Bugün Draven kardeşlerden birinin kıçıma girmesini gerçekten istemiyorum. Onlardan birinin boğazını yumruklama ihtimalim çok yüksek ve kontrolümü elimde tutmam gerekiyor.

Bunu yapmak gittikçe zorlaşıyor.

"Bizden kaçmak istedin mi, yoksa zorlandın mı?"

Bu açık bir soru, hayatımı tamamen mahvetmeden dürüstçe cevaplayabileceğim kadar açık, bu yüzden iç çekiyorum ve ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Cevap vereceğim ama zaten bana inanmayacaksın. Başka seçeneğim yoktu. Seni ve diğer Tahvilleri riske atmadan daha fazlasını söyleyemem.

Hepiniz ne düşünürseniz düşünün, yaptığım her şey sizi güvende tutmak içindi."

Gözleri tenimi yakıyor, dün gece karnıma vuran gücünden daha sıcak. "Seni kimin tehdit ettiğini söyle bana."

Başımı salladım. "Sana söyleyemem. Kimseye söyleyemem."

Dişlerini tekrar gıcırdatmasını izliyorum, onu kızdırdığımda yaptığı bir şey olduğu çok açık. Birlikte çok az zaman geçirdik ama yine de onun hakkında bunları biliyorum. "Peki ya diğer tahvillere söylemeyeceğime söz verirsem, o zaman bana söyler misin? Bu aramızda kalabilir ve ben de konuyla ilgilenirim."

Ayağa kalkıp çantamı omzuma atarken ona gülüyorum. "Nox senin en iyi arkadaşın, aptal yemeklerde onun tüm saçmalıklarına katlanıyorsun. Ona söylememene imkân yok. Zaten fark etmez; sana söyleyemem."

Yüzündeki parıltı daha da koyulaşıyor ve ben kapıya doğru adım attığımda uzaklaşmıyor. Onu geçmek için vücuduna sürtünmem gerekecek ama bunu yapmak için hareket ettiğimde kolları dışarı fırlıyor ve beni yakalıyor. Nefesim ciğerlerimden dışarı sızıyor.

Çok yakın. O çok yakın ve ben de yıkılmaya çok yakınım.

Cebinden bir kredi kartı çıkarıp benimkine yerleştirmeden önce bir saniye gözlerimin içine bakıyor. "Bu senin. Şu andan itibaren ihtiyacın olan her şey için kullanacaksın. Yemek siparişi, hap, yeni bir yatak, umurumda değil. Sadece kullan."

Vay anasını.

Kaşlarım çatılıyor ve doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Bunu neden yapasın ki? Senden hiçbir şey almak istemiyorum. Eğer North'un bir iş bulmama izin vermesini sağlayabilirsen, başımın çaresine bakabilirim."

Hâlâ kollarımdan birine doladığı eli sıkılaşıyor. "Bana ihtiyacın olursa kullanacağını söyle."

Beni görmezden geldiği için gözlerimi deviriyorum. "Tamam."

Kolumu tuttuğu yerden çekip kapıya doğru bir adım daha atıyorum ama beni bırakmaya hiç niyeti olmadığı belli. Beni tekrar kavrıyor ve vücuduyla kapıya sıkıştırana kadar dönüyor. Boğazımdan bir nefes kopuyor ve o eğiliyor, gözleri hala o yoğun sıcaklığıyla sıcak ve fısıldıyor, "Söyle ve ciddiyim. Bir yalancıdan daha kötü bir şey yoktur."

Yutkundum ve nefes nefese, "Gerekirse kullanırım ama yine de kendi işimi istiyorum" dedim.

Ellerinden birini kaldırıp yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "North seni bir daha kaybetme riskini asla almaz. Bir iş bulmana asla izin vereceğini sanmıyorum ama ona doğrudan sorarsan, senin yanında olurum."

O bana bu kadar yakınken, göğsünün sert hatları bana baskı yaparken nefes alamıyorum ve o benden uzaklaşmıyor, sadece beni kapıya doğru tutuyor. Aramızda sıkışmış cebindeki telefonunun vızıltısı büyüyü bozuyor ve uzaklaşırken nefesinin altından küfrediyor.

"Eşyalarını topla, seni yemekhaneye götüreceğim."

Başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor ve ben kapıyı kilitleyene kadar kapının yanında duruyor. Koridor kızlarla dolu, hepsi ona bir et parçasıymış gibi bakıyor ama o onlara aldırmıyor. Koşmadan hızımı koruyabileceğim kadar yavaş yürüyor, bugün ne kadar şişmiş olduğumdan değil, ve sonra bunu bildiğini ve benim için ayarladığını fark ediyorum.

Bu tür bir düşünceyle ne yapacağımı bilmiyorum.

İlk seferinde olduğu gibi bu sefer de arabasına binerken garip davranıyorum. Gabe'e nerede olduğumu bildiren bir mesaj atıyorum ve sonra telefonu çantama geri koyuyorum. Gryphon tek kelime etmiyor ve üç dakikalık araba yolculuğu sessiz geçiyor.

Yemekhaneye geldiğimizde boğazımı temizliyorum. "Gerçekten minnettarım-"

"Yine kaçmayı mı deneyeceksin?" diye sözümü kesti, gözleri kampüsü tarıyordu, sanki benim kaçmamı bekliyordu.

Güpegündüz kaldırımdan kaçırılmış.

Kaşlarımı çatıyorum ve boynumun arkasını ovuşturuyorum, GPS çipinin küçük çıkıntısını bulmak hala kolay. Hâlâ biraz ağrıyor ve yanmayı gerçekten hissetmek için bastırıyorum. "Hayır."

Gryphon'un gözleri kıpırdanmalarıma takılıyor ve "Seni takip edemesek kaçar mıydın?" diyor.

Yalanlarımın kokusunu alabiliyor, ben de doğruyu söylüyorum. "Kaçmak zorundayım. Böylesi daha iyi."

Yavaşça başını sallar. "Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Burada senin için pek çok şeyi değiştirebilir."

Omuz silkiyorum. "Kabul etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. En iyi arkadaşın bana zaten kabul etmesi için yeterince iyi bir mazeret olmadığını söyledi. Burada kapana kısıldım ve bu yüzden kötü şeyler olacak. Bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama... muhtemelen yine de olacak."

Parmakları direksiyona vuruyor. "Sorun şu ki buna inandığınızı biliyorum. Her ne ise, kaçmak yerine bize gelmen gerektiğini de biliyorum. Bize güvenmeliydin."

Ona gülüyorum, karanlık ve korkunç bir çaresizlikle. "Öyle mi? On dört yaşındaydım. Annemle babamın ben test edilmeden hemen önce öldüğünü biliyor muydun? Her şeyimi kaybettiğimi ve olanları biliyor muydun? Tahvil sahibi olacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini yeni öğrenmiştim. Onları kaybetmiştim, biliyor musun? Her şeyimi kaybetmiştim."

Gryphon'un elleri o kadar sert sıkılır ki direksiyonun derisi gıcırdar. "Tahvillerini mi istiyordun? O zamanlar?"

O zamanı düşündüğümde her zaman gelen gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Her şeyden çok istediğim şey buydu."

Başını sallıyor. "Peki ya şimdi? Tahvillerini şimdi mi istiyorsun?"

Kaçmak için kapının koluna uzanıyorum. Benden bir gerçeği daha öğrenmeden önce bu arabadan çıkmalıyım, burada kendimi onlardan biriyle kapana kısılmış bulduğum her seferinde içimi kemiren tek gerçeği.

"Oli, cevap ver bana. Tahvillerini istiyor musun, istemiyor musun?" diye homurdanıyor ve dışarı çıkmamı engellemek için kilit düğmesine basıyor.

Bana bu saçmalığı yaptığı için ona ters ters bakıyorum. "Cevap vermenin bir anlamı yok. Bu bağlara sahip olamam. Hepiniz benden nefret ediyorsunuz ve bunu denemenin çok tehlikeli olduğunu biliyorum. Yalnız kalsam daha iyi."

Dışarı çıkıyorum ama kapı arkamdan kapanmadan önce onun sözlerini duyuyorum. "Bu senin gerçeğin olabilir ama benim değil."

Hepsinden uzak durmalıyım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GABE, Gryphon'un beni neden kampüse götürdüğünü sorguluyor ama ben onu kolayca başından savıyorum, beni North'la Konsey yemeğine götürmesinde parmağı olduğu için hâlâ kızgınım. Yine de ne kadar sinirli olduğumu fark etmiyor ve her zamanki gibi beni gölgeliyor.

Yemekhanede Sage ve Sawyer'la öğle yemeğinde otururken gerçekte neler olduğunu duyuyor ve bu yüzden ona ne kadar kızgın olduğumu anlıyor.

"Yemeği sen söylediğinde öğrendim! Boktan bir zaman geçirmen nasıl benim suçum olabilir? Tahvillerinin becerdiği kızlarla etkileşime geçmek gününü mahvetmek için yeterliyse, sana kötü haberlerim var."

Kaburgalarına vuruyorum, fark etmiyor çünkü kas üstüne kas yığılmış durumda. "Beni onun adamlarının üzerine ittin ve öylece bıraktın! Neredeyse ölüyordum, sonra da North benim için eczaneye uğramadığı için yurttaki dedikoducuların saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kaldım."

Sage bana bakıp yüzünü buruşturdu. "Dedikoduları ben de duydum. Açıkçası onlara inanmadım ve Gracie'ye bu konuda ağzını açarsa annesine başkasının tahvillerinin peşinde nefes nefese koştuğunu söyleyeceğimi söyledim."

Gabe kaşlarını çatarak ona ve aramıza bakıyor. "Ne söylentisi? Ben hiçbir şey duymadım."

Sawyer onunla alay eder ve sonunda telefonundan başını kaldırır. "Tabii ki yapmadın, az önce ateşkes ilan ettiğin Bond hakkında saçma sapan konuşuyorlar. Zoey ve onun küçük sürtük kalabalığının Bond'unu kendi kendine kürtaj yaptırmakla suçladıklarını yüzüne karşı söyleyeceklerini mi sanıyorsun?"

Hediyesi üzerindeki kontrolünün azaldığını hissediyorum ve hiçbir fikri olmadığı konusunda yalan söylemediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Gözlerimi yemeğimden ayırmıyorum çünkü onun beyaz atlı şövalye saçmalıklarına ihtiyacım yok.

"Gryphon seni bu yüzden getirdi. O duydu-"

Sözünü kestim, "Evet ve bunun doğru olmadığına onu ikna etmek zorunda kaldım-"

"Tabii ki doğru değil! Kim söyledi bunu? Zoey'nin hangi arkadaşı? Öldüreceğim amına koyayım-"

"Kimseyi öldürmeyeceksin-"

Sawyer araya giriyor, "İkiniz yemek salonunda masanın üzerinde sevişmeye başlamasanız iyi olur çünkü tüm bunlar bana gerçekten öfkeli bir ön sevişme gibi geliyor ve dürüst olmak gerekirse ben sadece huzur içinde pizzamı yemek istiyorum."

Ona bir bakış fırlatıyorum ama hemen ardından odağımı bu olay yüzünden masayı devirmek üzere olan Gabe'e çevirmek zorunda kalıyorum. Sanırım bu, Bond'unun ortadan kaybolmasının sonuçlarına biraz fazla yaklaşıyor ve şimdi kan istiyor.

"Unut gitsin. Bazı önemsiz, kıskanç kızların hakkımda ne düşündüğü gerçekten umurumda değil. Dravens'le aramı bozmadığı sürece umurumda değil."

Sage yine yüzünü buruşturuyor, çünkü hem North hem de Nox onu korkutuyor ve ben de ona minnettar bir bakış atıyorum. Burada olduğu, sızlanmalarımı dinlediği ve huysuz olduğum için beni yargılamadığı için minnettarım.

Gabe üzüntü tabağındaki son ızgara tavuğu ağzına atıyor ve "Gryphon bunu temizleyecek

North'la birlikte. Nox yine de konuyu açabilir çünkü o... öyle biri."

Çantamı sırtıma geçirip ayağa kalkıyorum, bu günü bitirmeye hazırım. "Önümüzdeki elli lanet yıl boyunca bunu yemek masasında gündeme getirecek tam bir pislik olduğunu söylemenin güzel bir yolu."

Günü atlatıyoruz ve Sage beni taco ve ders kitapları için evine davet etse de onu ekiyorum, midem hala şişkin ve ağrıyor. Bu gece odamda sessizce oturup hayatımdan nefret etmek istiyorum. O bunu anlıyor, çünkü hangi kız anlamaz ki, ve beni kucaklayarak ve yarın beni kontrol edeceğine söz vererek bırakıyor.

Akşam yemeğini erkenden yedikten sonra duş almak ve rahat bir şeyler giymek için yurda dönüyorum. Atlas'a günümü anlatmak ve iyi olduğumu bildirmek için genel bir mesaj attıktan sonra kitaplara gömülüyorum.

Gece yarısını biraz geçe, Nox'un bize vereceği bir sonraki ödev için ders kitaplarımı karıştırıyordum ki kapımın kilidi açıldı ve Gryphon bir elinden sarkan çantasıyla içeri girdi.

"Artık kapıyı çalmayı bile denemeyecek misin?" Sesim yorgun ve ellerim not alırken biraz titriyor çünkü çok gülünç derecede yorgunum. Saatler önce durmalıydım ama beynim henüz durmak istemiyor.

"Uyuyor olmanı bekliyordum, ders çalışmanı değil. Sınavların aylarca süreceğini düşünmemiştim."

Omuz silkiyorum ve ayakkabılarını çıkarmasını izliyorum. Şu anda neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Ben lise terkim, unuttun mu? Tüm boş zamanımı ders kitaplarımla geçirmekten başka seçeneğim yok."

Ceketini çıkarıp kapının arkasındaki mandalın üzerine atıyor, çatlak ve boktan aynayı örtüyor. Kapüşonunu da çıkarışını izliyorum, orada öylece duruyor.

düşük belli kot pantolonu ve yumuşak siyah tişörtüyle bacaklarda seks gibi görünüyordu.

Kahretsin.

"Aç mısın? Burrito getirdim ama paylaşabiliriz."

Ağzımdan tam anlamıyla bir Twizzler sarkıyor, ben de ona kafamı sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hala bitkin beynimi şu anda neler olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. O burada, yatak odamda, söyleyebileceğim herhangi bir sebep olmaksızın benimle yemeği paylaşmayı teklif ediyor.

Tuzak gibi hissettiriyor.

"Bana öyle bakmayı kes, Oli. İyi olduğundan emin olmak için buradayım. Dün gece uyuduktan sonra bile saatlerce kollarımda ağladın."

Tanrım, bu utanç verici. "Ben iyiyim. İlaçlarla daha iyi oluyorum ve sen de bende onlardan bolca olmasını sağladın. Cidden, evine git ve beni unut."

Bana homurdanıyor ve birkaç hafta önceki Gabe'in aynası gibi kıçını yere koyup yemeğine gömülüyor. Odak noktamı tekrar kitaplarıma kaydırıyorum ve kendimi kan testlerinin geçmişine ve Bond belirteçlerinin nasıl keşfedildiğine kaptırıyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, Gryphon'un elinin beni nazikçe yatağa taşımasıyla uyandığım. Teşekkür ederim diye mırıldanmaya çalışıyorum ama sesim karmakarışık çıkıyor. Bana oflayıp pufluyor, beni kollarının arasına çekiyor ve o sihirli eli karnımın üzerine kayıyor.

Buna çok çabuk bağımlı olabilirim.

Bu sefer uyandığımda hala yanımdaki yatakta uzanmış, üzerinde siyah bir boxer külottan başka bir şey yok. Yatak dönmem için çok küçük, bu yüzden öylece uzanıyorum, onu uyandırır ve bu anı kaybederim diye nefes almaktan korkuyorum.

Onunla bağ kurmama izin verilseydi bunu her zaman alırdım.

Bunu düşündüğüm anda kendimden nefret ediyorum çünkü bağlarım hemen ona doğru gerilmeye başlıyor, çaresizce

ona sahip olmak. Onu geri çekerken sertleşiyorum, hayal kırıklığım ortaya çıkıyor.

Kapının sertçe çalınmasıyla Gryphon irkilerek uyandı. Anında alarm durumuna geçerek yataktan fırladı ve kapıya doğru iki adım atarken botundan odada olduğuna dair en ufak bir fikrim olmayan bir silah çıkardı.

Kapının kolunu tutup çekerek açtığında beynim daha birinin burada olduğu gerçeğini kavrayamamıştı bile, üstsüz, yatağı buruşmuş ve sabahın erken saatlerindeki tüm ihtişamıyla.

Sage ve Sawyer ona ikiz şok görüntüleri içinde bakarlar.

Aynı zamanda tamamen utanç verici olmasaydı kesinlikle çok komik olurdu. Bu durumdan ölmek istememe neden olacak bir yorum yapmadan kurtulmamın hiçbir yolu yok çünkü ona bir bakış attıklarında bütün geceyi azgın tavşanlar gibi sevişerek geçirdiğimizi varsaymak zorundalar.

"Pekala, bizi mazur görün! Sage, gitmemiz gerek. Şimdi. Kımıldayın."

Gryphon ona bakarken inliyorum, sonunda silahını indiriyor ve onları içeri almak için geri çekiliyor, ancak Sage şok içinde yere yapışmış durumda. Yataktan çıkıyorum ve bunun kesinlikle göründüğü gibi olmadığını anlatmaya çalışıyorum.

Gryphon'un arkamda etrafı karıştırdığını duyuyorum, bu yüzden giyindiğini varsayıyorum, Tanrı'ya şükür, ama ağzımı açtığım anda Sawyer sözümü kesiyor, "Sik hikayelerini değiş tokuş etmeliyiz çünkü onun hakkında çok fazla söylenti var ve hangilerinin doğru olduğunu bilmem gerekiyor."

Sage onun karnına öyle sert bir dirsek atıyor ki adam gerçekten inliyor ve ben de ona sırıtıyorum. "Üzgünüm, alarm kurmayı unutmuşum. Bir dakika sonra üzerime bir şeyler giyerim ve yolda yemek yeriz, tamam mı? Açıklayacağım-"

Gryphon beni iterek yolumdan çekiliyor, anahtarları elinde, ağzı açık kalmış kızlarla dolu koridora kaşlarını çatarak bakıyor. "Açıklayacak ne var ki? Sen benim Bond'umsun."

Sonra sanki buradaki kızlara dün gece beynimi siktiğini onaylamamış gibi çekip gidiyor ve ben de ölmek istiyorum. Takılmamızda yanlış bir şey olduğundan değil, ama onlardan nefret etme konusunda o kadar kararlıydım ki, sırf o istedi diye aniden onun için eğilmiş gibi hissediyorum.

İçimi çekiyorum ve kardeşleri içeri alıyorum, arkalarından kapıyı kapatırken inliyorum.

Sage hiçbir şeye dokunmamaya çalışıyormuş gibi beceriksizce orada duruyor ama Sawyer yatağıma yığılıyor. "Kahretsin, gerçekten de sonunda onlardan biriyle yatağa girdiğini sanmıştım. Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım."

Hızla üzerime bir şeyler giymeye başlıyorum, Gryphon'un geride bıraktığı kapüşonluyu bulduğumda içim biraz cız ediyor. "Üzgünüm, sadece ağrı kesici olarak buradaydı. Bana inanacağını düşünmemiştim. Güvenin beni çok şaşırttı Sawyer."

Bana gözlerini deviriyor ve çarşafları karıştırıyor. "Seks kokusu yok. İyi bir sikişin kokusunu kokladığım zaman anlarım."

Bu garip bir şekilde iğrenç ve sonunda çantamı sırtıma geçirdiğimde Sage'in bana endişeyle baktığını görüyorum. "İyi olduğuna emin misin? Bu kadar acı çekiyorsan derslere gitmeli misin?"

Şu anda iyiyim ve hastalık izni almak için Kuzey'i aramamın imkanı yok. "Olanları unutalım. Gryphon hâlâ benden nefret ediyor ama aynı zamanda iyi bir insan. Yakın zamanda geri dönmeyecek."

BİR HAFTA SONRA, yatağımın Gryphon olmadan nasıl hissettirdiğini neredeyse unuttum. Ben uyuduktan sonra geliyor ve ben sabah uyanmadan gidiyor, ama burada olduğuna dair her zaman küçük işaretler var.

Ayağa kalkıyorum ve yatağımın yine boş olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Keşke bir kez olsun benimle uyanmak için kalsa, ama bunun ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyorum çünkü hepsini bir kol mesafesinde tutma kararlılığımı kırıyor. Onu ne kadar çaresizce istesem de bunun olmasına izin veremem.

Ortak banyo kızlarla dolu ve tüm bakışları ve fısıltıları görmezden gelmek için dişlerimi sıkmak zorundayım. Hepsinin benim ve göt deliği Bond'larım hakkında dedikodu yapmaktan daha iyi bir şey bulabileceklerini düşünürsünüz, ama hayır, ben şeytanı cildimden temizlemeye çalışıyormuşum gibi vücudumu fırçalarken, hepsinin yatakta ne kadar harika olduklarını konuşmaktan başka bir şey sevmiyorlar. Sadece bir kez olsun Nox'un dilinin ne kadar harika olduğunu ya da Gryphon'un aletinin ne kadar büyük olduğunu duymadan temizlenmek istiyorum. Sadece bir kere!

Gryphon yorumları bugünlerde biraz daha fazla yanıyor.

Odama döndüğümde, bu lanet binadaki her kızın ne kadar kaba olduğuna o kadar kızgınım ki Atlas'tan gelen her zamanki günaydın mesajım için telefonuma bakma zahmetine bile girmiyorum. Bacaklarımı bir çift yoga pantolonunun içine sokuyorum ve başıma kapüşonlu bir tişört geçiriyorum, altımda sütyenden başka bir şey yok. Kapüşonlu Gryphon'un, dün gece burada giydiği kapüşonlulardan biri ve kendime bunu sadece hava soğuk olduğu için giydiğimi, onun kokusuna bağımlı hale geldiğim için giymediğimi söylüyorum. Eğer Gabe öğle yemeğinde üzerime bir şey döker ve beni yıkamaya zorlarsa, onu bıçaklayacağım ya da başka bir şey yapacağım. Sage'den kıçını ateşe vermesini isterim.

Ona neden kızdığımı söylemeyeceğim.

Tahvillerimden birini ateşe vermekle ilgili kendi kendime kıkırdarken, kapım çalınıyor ve gözlerimi deviriyorum, Gryphon'un kapüşonunu geri çalmak için geri gelmesini ya da bir şey yüzünden beni şikayet etmesini bekliyorum, ama yüzümde bir kaş çatma ve ruhumda ateşle kapıyı açtığımda, boktan ruh halimi onun üzerine salmaya hazırım. Onun yerine nefesimin kesildiğini fark ediyorum.

Atlas'ın bana gönderdiği fotoğraf onun hakkını hiç vermiyordu.

Orada durup onu içime çekerken afallamıştım. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Üzerimde yükselen o korkunç görüntüsü karşısında ağzımın sulanmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Tüm kapı çerçevesini dolduruyor, omuzları geniş ve giydiği dar tişörtün içinde belirgin. Çok seksi! Kolları dövmelerle kaplı, boynundan çenesinin altına kadar iniyor ve gözlerim itaatkâr bir şekilde onları takip ediyor. Ancak yüzüne geldiğimde, baygınlığım karşısında yüzünde beliren arsız sırıtışı görüyorum ve kızarıyorum.

"Vay be! Yüz yüze daha da iyi görünüyorsun ve sana söyleyebilirim ki, fotoğrafından çok etkilendim," diye çemkiriyor ve ben de ona alay ediyorum, ukalalığının başlamasıyla utancımdan kurtuluyorum.

"Önceden arayıp geleceğini haber verebilirdin! Yoga pantolonu giyiyorum, Tanrı aşkına! En azından şirin görünmeye çalışabilirdim."

Bana kıkırdıyor ve kocaman elleriyle kalçalarımı kavrıyor, beni odama doğru geri götürüyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Yemin ederim, kalbim bir ya da beş kez çarptı.

"Eğer bu senin şirinliğin değilse, buna hazır olduğumu sanmıyorum." Yüzüm kızarıyor ve çantamı alıyorum. Atlas onu benden alıyor ve aşık bir genç gibi kendi omzunun üzerinden sallıyor.

"Bunu taşıyabilirim, biliyorsun," diyorum, kelimelerin cilveli gelmesini ve terslenmemesini umarak. Zihnim hala onun burada olmasının şoku ve diğer kızlarla uğraşmanın verdiği harcanmamış öfkeyle dönüyor.

Sırıtıyor ve omuz silkiyor. "Evet, ama bugün bunu yapmama izin vereceksin. Bugün burada kalıp beni biraz daha yakından tanımanı umuyordum ama madem dışarı çıkmakta ısrar ediyorsun, o zaman seninle biraz ilgilenmeme izin verirsin."

Bana attığı tatlı sırıtışlar ona bakmayı daha da zorlaştırıyor. "Dersleri asmama izin yok. GPS

İz sürücü Kuzey'in öğreneceği ve beni cezalandırmak için bizzat buraya geleceği anlamına geliyor."

Atlas'ın üzerindeki tüm alaycı ve eğlenceli neşe eriyip gidiyor. Cilveli ve tatlı bir görünümden, avının kokusunu almış bir canavarın soğuk bakışlarına bürünüyor. "Evet, bunu çok yakında ikimiz için de düzelteceğim. North ülkenin bu tarafındaki Konsey'de olabilir ama ailem Doğu Yakası'ndaki Konsey'i kontrol ediyor. Eğer bu konuda hıyarlık edecekse, o zaman seni de yanımda eve götürürüm, onlar da burada çürüsünler, umurumda değil."

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Eğer bundan kurtulabileceğimizi düşünseydim, tamamen aynı fikirde olurdum. Ama Kuzey Draven'ın asla uzlaşmaya yanaşmayacağını hissediyorum."

Atlas bana sırıtarak saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor ve yanağımı usulca öpüyor. "Tatlım, Kuzey Draven'ın ne istediği umurumda değil. Eğer yoluma çıkar ya da seni üzerse, onun canına okurum."

Tamam, şimdi kesinlikle bayıldım.

Kendime bu çocuklara fazla yaklaşmamaya çalıştığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum ve yarım adım geri çekiliyorum. "Sınıfa gitmeliyiz. Geri kalmak istemiyorum."

Geri çekildiğim için bana kızgın görünmüyor, bunun yerine bir elini uzatıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Beni dışarı çıkarmak için kapıyı açtığında, Gabe'i bana sınıfa kadar eşlik etmek için yürürken buluyoruz, yüzündeki gülümseme yanımdaki odadan başını uzatan kıza yönelmiş. Elimi ve çantamı tutan Atlas'ı görünce gülümsemesi hemen kayboluyor.

Lanet olsun.

Midemde baş döndürücü bir kıkırdama kabarıyor ama kendimi tutuyorum. Atlas elimi nazikçe sıkıyor ve kulağıma fısıldamak için yakınıma eğiliyor, "Kapını kilitle, tatlım."

Ona yan gözle bakıyorum, bunu söylemek için bana bu kadar yaklaşmasına hiç gerek yoktu ama dediğini yapıyorum, Gryphon'un taktığı ekstra güvenli kilitle kilitlemek için ikisine de sırtımı dönüyorum.

Gabe'den bir hırıltı yükseliyor ve onunla yüzleşmek için dönme içgüdümü bastırıyorum, Atlas'ın şekil değiştiren Bond'uma karşı açıkta kalan sırtımı koruyacağına güveniyorum. Her şeyin güvende olduğundan emin olduktan sonra yavaşça dönüyorum, sanki lanet olası bir kurdun uzuvlarımı koparması fikri hiç de endişe verici değilmiş gibi. Birazdan burada olacaklara büyük bir ilgi var. Her kapı açık ve her yerde kızlar var. Hatta birkaç erkek bile kendi tahvilleri ve kız arkadaşlarıyla durmuş izliyor.

Atlas gülüyor. "Oli'nin bugün surat asan gardiyanına ihtiyacı yok Ardern, o yüzden siktir git."

Gabe'in gözleri parlamaya başlıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Kaybederse kimi arayacağım? Telefonumu elime alıyorum, Gryphon en iyi yedeğim olacak ama mesajlarıma asla cevap vermiyor. Nox hıyarın teki ve North'la konuşmaktansa kendi gözlerimi oymayı tercih ederim. Lanet olsun.

"Bana Bond'umla ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme Bassinger," diye sıkılmış dişlerinin arasından tükürüyor ve Atlas elimi bırakıp onun yerine kolunu omuzlarıma atıyor.

"Kimse arkasından somurtkan bir sik kafalının gelmesini istemez, o yüzden defol git Ardern. Ben seni zorlamadan önce yap. Seni zorlamamı gerçekten istemiyorsun."

Gabe kendini kontrol etmek için çabalıyor, gözleri parlarken ve kollarının derisi yumuşak bir post haline gelirken değişim yüzünde dalgalanıyor. Daha önce hiç kontrolünü kaybettiğini görmemiştim, Martinez ona saldırdığında bile yeteneğini sıkı bir şekilde kontrol altında tutmuştu.

Bunu gerçekten yapmak istemiyorum, hele de yurdumun koridorunda, buradaki dedikoducu kızların arasında hiç istemiyorum. "Sınıfa gidebilir miyiz lütfen? Geç kalmak istemiyorum ve sanırım senin de ders programını hazırlaman gerekecek, Atlas?"

Omuz silkiyor ve tutmam için elini uzatıyor. Bir an tereddüt ediyorum, çünkü bu sefer küçük bir sevgi gösterisinden daha fazlası gibi geliyor, ama bu onu rahatsız etmiyor.

"Yavaş gitmek istiyorsan, yavaş gidiyoruz. Elimi tut, Bond."

Derin nefes al.

Ve sonra elini tuttum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Öğle yemeği yemek genelde günün en sevdiğim kısmıdır ama Atlas ve Gabe'in arasında sıkışıp kalmak, Sage ve Sawyer'ın birbirlerine attıkları sert laflara gülmekten ölmek, benim için öğle yemeğini mahvediyor. Atlas, onu Gabe ve benimle aynı sınıflara yerleştiren bir zaman çizelgesi seçmişti ve bu konuda onu sorguladığımda bana sırıttı.

"Genel derslere giriyorsun, tekrar etmem gerekse bile en azından kolay olanı yapıyoruz."

Öfkeyle gözlerimi deviriyorum, çünkü bu bana kesinlikle kolay gelmiyor ve rahat aşinalığımız Gabe'i kızdırıyor. Sonra ikimizi de gölgeliyor, Atlas ne zaman bana doğru eğilse ya da rahat mizahıyla beni güldürse kaşlarını çatıyor ve bize ters ters bakıyor.

Kampüs arazisine çıkar çıkmaz çantamı geri almış ve ellerimi kendime saklamıştım ama Atlas yorum yapmamış, sanki her şey tam da onun beklediği gibi gidiyormuş gibi koyduğum sınırları kabullenmişti.

Sage ve Sawyer Atlas'ı sorunsuz bir şekilde kabul ettiler, her ikisi de Sawyer'ın hayatımdaki karmaşayı çok güzel bir şekilde adlandırdığı gibi 'Bağlanma yarışında' onu destekliyorlardı.

Öğle yemeği bittiğinde, Sawyer bilgisayar bilimleri dersine gitti ve ben garip bir an yaşadım.

Sage'le birlikte bir sonraki dersimize yürümek için Gabe'in etrafından dolanıyorum ama Gabe geri çekilip onunla birlikte yürümeme izin vermeye yanaşmıyor. Sonunda onu hareket ettirmek için ittiğimde Atlas ona sırıtıyor ve ben de buradan çıkana kadar her gün bununla uğraşmaktansa okulu bırakıp North'un sert tepkisiyle uğraşmayı tercih edeceğime karar veriyorum.

Ekonomi sınıfımıza vardığımızda Gryphon'un yardımcısı Kieran'ı amfinin dışında nöbet tutarken buluyoruz. TacTeam güvenlik görevlileri arasında en sevmediğim kişi o. İçeri girmek için öğrencilerin kimliklerini kontrol edenin o olduğunu ve onunla konuşmak zorunda kalacağımı fark ettiğimde yüzümdeki küçümsemeyi engellemeye çalışıyorum.

Atlas'ın aramızdaki geçmişle ilgili hiçbir fikri olmadığını unutuyorum ve yüzümdeki ifadeyi fark ettiğinde hemen beni kendi tarafına çekip biraz kıvrılarak üzerimi örtüyor.

"Bu da kim ve sana ne yaptı?"

Ona başımı sallıyorum, çünkü etrafımızda kimlerin olduğu ve güçlerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama ikimizi de karamsar bir saplantıyla izleyen Gabe mırıldanıyor, "O Gryphon'un TacTeam'inde. Ondan nefret ediyor."

Sage alay ederek Kieran'a bir bakış fırlatıyor, sanki zehirli biriymiş de asitle vurulmaktan korkuyormuş gibi. "Onu yakalayan, güpegündüz bir suçluymuş gibi yere yatıran ve ardından Meclis Üyesi Draven tarafından tüm özgürlükleri elinden alınsın diye buraya sürükleyen oydu. Oli'nin burada olmasından ne kadar memnun olsam da, ona bunu yaptığı için ondan da nefret ediyorum."

Atlas'ın kolu bir an için geriliyor ama sonra gevşiyor, yüzündeki o sırıtış geri geliyor ve sırıtışın tehlike anlamına geldiğini çok çabuk öğreniyorum.

Her öğrencinin kimliği kontrol edilirken sırada beklemek zorundayız. Ben kendiminkini çıkarmak için uğraşıyorum, Sage ise çantasını karıştırırken küfrediyor, gevşek kâğıtlar hışırdıyor. Gabe orada bir duvar gibi duruyor, kaşlarını çatıyor ve beklemekten dolayı nefesi kesiliyor.

Nihayet kapıya vardığımızda derin ve sakinleştirici bir nefes almak zorunda kalıyorum, hediyemi ve bağımı kontrol ederek sıkı bir şekilde kilitlendiklerinden emin oluyorum. Kieran kocaman ve bu kadar yakın olması biraz ürkütücü ama ben yokmuşum gibi davranıyor, Gabe'e sırıtıyor ve onu omzundan alkışlayarak sorgusuz sualsiz içeri sokuyor, Bağ'ımın yüzündeki çatık kaşları tamamen görmezden geliyor. Sage'in kimliğini kontrol ediyor ama sadece zaten yanında olduğu için onu da hızlıca içeri alıyor.

Atlas adım attığında bir kolunu uzatıyor ve beni de yanına çekiyor.

"Sen de kimsin? Bu sınıfta bir seyirci için fazladan yer yok."

Sesi bile çenemi sıkmama neden oluyor ama Atlas kendi kimliğini ona göstermekle yetiniyor. "Yeni transfer oldum. Kolunu çekmelisin."

Kieran'ın gözleri karanlık yarıklardan başka bir şey olmayana kadar ona bakıyor ama kolunu kıpırdatmıyor. "Bassinger. Doğu Yakası Konseyi'nden Athena Bassinger ile akraba mısınız?"

"Teyzem. Senden bir daha taşınmanı istemeyeceğim."

Gabe kapıdan bir adım geri çekilir ve "Doğru söylüyor, o Oli'nin diğer Bond'u" der.

Sonunda gözlerini bana dikiyor ve yüzündeki tiksinti, yanağıma inen keskin bir tokat gibi hissediliyor ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hemen kıpkırmızı kesiliyorum.

Atlas bu tepkiden hiç hoşlanmaz ve sırıtışı kaybolduğunda, Kieran sonunda Atlas'ın sadece sırıtan, kibirli bir çocuk olmadığını anlar. O tehditler savuran bir Üstün Yetenekli.

İşler benim için daha da kötüye gidebileceğinden ve hayatımda tam da ihtiyacım olan şey bu olduğundan, Gryphon köşeyi dönüyor ve kötücül atmosferi mükemmel bir şekilde okuyarak bize doğru yaklaşıyor. "Kenara çekil, Siyah. Derse geç kaldılar ve yeteneğini kampüs arazisinde kullanmayacağını biliyorum Bassinger. Burada bir numaralı kural budur."

Atlas sırıtıyor ve omuz silkiyor. "Benim bir muafiyetim var, Shore. Benimkini kapatamam, o benim bir parçam. Buradaki haydutun onun için endişelenmememden hoşlanmadı. Gerçekten mi? Sanırım benim onun yarısı kadar olan ve etrafına fırlatabileceği hediyesiz bir kız olmamamdan hoşlanmadı."

Tanrım, bu sik sallama yarışması için etrafta olmak istemiyorum ve kesinlikle tüm hayatımın koridorda hepimizin üzerinde çok fazla göz varken yayınlanmasını ve seçilmesini istemiyorum.

"Siktir et, ben derse gidiyorum. Bu işi bitirmek için onları çıkarıp ölçmek istiyorsanız, o zaman devam edin, bunun için etrafta kalmayacağım."

Kieran benimle alay ediyor ve tersliyor, "Tabii ki kaçıyorsun. Oleander Fallows tam da işler zorlaştığında ortadan kaybolacak bir tip."

Uzaklaşıyorum çünkü ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Diğerlerinin tepkilerini görmek istemiyorum ve Sage hemen kolunu benimkine dolayarak, sanki tüm sınıf kapıda yaşanan dramı dinlemiyormuş gibi, normalde birlikte oturduğumuz arka sıralara doğru ilerliyor. Gerçekten de tüm sınıf, profesörün derse başlayabilmesi için Tahvillerimin sorunlarını çözüp oturmalarını bekliyor.

Çığlık atmak istiyorum.

"Aldırma, bunun seninle bir ilgisi yok. Hepsi gergin çünkü Üstün Yetenekliler alınıyor ve Atlas da ortalığı karıştırmak için ortaya çıktı," diye fısıldıyor Sage, Zoey ve kıkırdayan arkadaşlarına bir bakış atarken onlar da bize bakıyorlar.

Hepsini görmezden geliyorum. Atlas nihayet yanıma oturduğunda hâlâ sakin ve kararlı görünüyor, hiçbir şey olmamış gibi not almak için ders kitaplarını ve dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. Gabe, Sage'in yanına oturuyor ve sürekli öfkeleniyor, bugün yürüyen bir saatli bomba gibi. Öfke nöbeti geçirerek beni mahvetmeyi planladığından eminim.

Ders nihayet bittiğinde ve hepimiz ders çalışmak için kütüphaneye gittiğimizde, Altas dışarı çıkarken kolunu omuzlarıma atıyor. Kieran ortalıkta görünmüyor ve biz yanından geçerken onun yerine gelen kişi de bize bakmıyor bile.

Kütüphane her zamankinden daha kalabalık ve nihayet kalabalığın arasından geçip masamıza vardığımızda Sawyer ve Felix'i çoktan bizi beklerken buluyoruz. İkisine de gülümsüyorum ve Atlas'ı Felix'le tanıştırıyorum, o da sanki her şey tamamen normalmiş ve şu anda Gabe'den yayılan bir tür öfke yokmuş gibi onu aralarına kabul ediyor.

Bunu görmezden gelmeye ve sadece lanet olası ödevlerime odaklanmaya kararlıyım ama Sawyer'ın ortalığı karıştırma yöntemlerine de artık hazırım.

"Bu sabahki tartışmayı duydum ama buradaki asıl soru şu: Tahvillerinizden hangisinin aleti daha büyük? Söyle de kimin kazandığını bilelim Fallows."

Sage inliyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Tanrı aşkına, lütfen beş dakikalığına sikler hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

Sawyer kız kardeşine işkence edecekmiş gibi sırıtıyor ama Gabe araya giriyor, "Kieran bir pislik olabilir ama haksız değildi, değil mi? Herkesin sabıka kaydını bildiği birini savunmak zordur."

Atlas masanın üzerinde elini benimkinin içine sokuyor ve parmaklarımızı herkesin görebileceği şekilde birbirine geçiriyor. Sanırım bunun bana herhangi bir sevgi gösterisinden çok beni sahiplenmekle ilgisi var.

Gabe'in gözleri aşağı inip oraya yapışıyor ve Atlas ona sırıtıyor. "Öyle mi? Senin aksine ben diğerlerine siktirip gitmelerini söylemekten ve Bond'umu kendime saklamaktan korkmuyorum. Geçmişte ne olduğu umurumda değil, o bok bitti. O benim ve sen onun senin olmamasını seçtin."

Gabe'in burun delikleri alevlenir. "Benim olduğunu söylemek o kadar kolay değil. Daha fazlası var-"

Atlas, "Umurumda değil," diyerek onun sözünü kesiyor ve Gabe dövüşmeyi ne kadar çok isterse istesin, öğleden sonra boyunca onu kararlılıkla görmezden geliyor.

Yemekhane akşam yemeği için açılana kadar ÇALIŞIYORUZ, hepimiz kafalarımıza mümkün olduğunca çok bilgi tıkıştırırken masa gergin bir sessizliğe gömülüyor.

Sawyer, Felix ve Gabe birlikte futbol antrenmanına gitmek üzere ayrılıyorlar. Sage'in artık Felix'le takılma konusunda ne kadar sakin ve daha az stresli olduğunu fark ediyorum ve birlikte yemeğe giderken ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Atlas'a bakıyor ve sonra mırıldanıyor, "Ona sadece arkadaş olarak takılmak istediğimi söyledim... şimdilik. Konuyu zorlamadı ve -yani- ona tekrar sahip olmak güzeldi. Hâlâ Merkez'ini bulup beni terk edeceğinden eminim ama... belki de o zamana kadar zamanın tadını çıkarmak o kadar da kötü bir şey olmaz."

Kolumu tekrar onunkinin içine sokuyorum ve fısıldayarak karşılık veriyorum, "Kesinlikle yapmalısın. Riley kararını verdiyse neden sonsuza dek yalnız kalasın ki? O sana sahip değil Sage. Ne istiyorsan onu yapabilirsin."

Küçük bir gülümsemeyle bana omuz silkiyor ve çok nazik bir şekilde söylediğimiz hiçbir şeyi duymuyormuş ve dedikodularımızla ilgilenmiyormuş gibi davranan Atlas'a bakıyor. Daha önce Sage'in Bond durumuyla ilgili öfkemi ona kusmuştum, sadece genel şeylerdi ve bana güvendiği kişisel detaylar değildi, bu yüzden neler olup bittiğine dair oldukça iyi bir fikri olduğuna eminim.

Akşam yemeğini birlikte yiyoruz, çok kuru ve tatsız bir lazanya, Sage arabası, parası ve evde bir buzdolabına erişim lüksü sayesinde iki ısırıkta vazgeçiyor. Atlas onunkinin hepsini yiyor ama bundan mutlu görünmüyor.

Tüm tabağı mideye indiriyorum ve seçeneksizliğime bir kez daha sinirlenmemeye çalışıyorum.

Sage eve gitmeden önce bana sarılıyor ve Atlas'la beni, bu sabah Gabe'in bize doğru geldiğini görmek için yatak odamın kapısını açtığından beri ilk kez baş başa bırakıyor.

Birden ne yapacağımı bilemez hale geldim.

Atlas tekrar elimi tutuyor ve sıkıyor. "Seninle odana kadar yürüyeceğim Oli, tabii önce başka bir yere gitmek istemiyorsan?"

Başımı sallıyorum ve tamamen altıma sıçıyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum, ki dürüst olmak gerekirse kesinlikle öyleyim. İşte bu yüzden herkesi kendimden uzak tuttum... tamam, pek sayılmaz, çünkü Draven kardeşler benimle aralarına mesafe koyanlar oldu. Gabe bir anomali çünkü bence hem aramızdaki uçurumu kapatmaya çalışıyor hem de terk edilmemin ona verdiği zararı unutmak istemiyor. Bir de Gryphon'un artık her gece yatağımda uyumasının yanı sıra, şu anda onun kapüşonunu giyiyor olmam ve kokusunu sanki onsuz öleceğim bir ilaçmış gibi içime çekmem gibi küçük bir gerçek var.

Ona ne söyleyeceğimi, ondan ne kadar hoşlansam da onunla hiçbir şey yapamadığım için ona nasıl bir açıklama yapabileceğimi düşünürken bacaklarım otomatik pilotta hareket ediyor.

Yatakhaneye vardığımız anda, odama kadar ikimizi de takip eden gözler karşısında tüylerim d i k e n d i k e n o l m a y a başlıyor. Atlas'ın Bond'larımın sonuncusu olduğu, ülkenin öbür ucundan gelip arızalı Merkez Bond'uyla burada olduğu haberi ortalıkta dolaşıyor ve gördüğümüz ilgi beni fena halde sinirlendirmeye yetiyor.

Buradan nefret ediyorum.

Atlas'ı hiç düşünmeden odama sokuyorum, lanet olası binanın tamamının görüş alanından çıkmak için çaresizim. Fiske vuruyorum

Kilidi açıp çantamı yatağın üzerine atıyorum, bu sabah yapmadığım ve dağınık göründüğü için yüzümü buruşturuyorum.

Bunu yapmaktan hoşlanmadığımı da itiraf etmek istemiyorum çünkü Gryphon'un yattığı boktan şiltedeki girintiyi hala görebiliyorum, bu çok acıklı, aptalca ve burada yansıtmaya çalıştığım şey için biraz fazla kalp hastası.

Odanın gerçekte ne kadar kasvetli olduğunu unuttuğum belli çünkü Atlas'ın odaya bakarken dudağının neden kıvrıldığını anlamam bir saniye sürüyor. "Bu sabah buranın ne kadar kötü olduğunu nasıl fark etmedim? Çantanı hazırla, Oli. Benim yanıma taşınıyorsun."

Boğazımdan gergin bir kahkaha yükseliyor. "Bunu yapamam! Burası Konsey'in beni yerleştirdiği yer, parasını onlar ödüyor. Hiç param falan yok. İş bulmama izin vermiyorlar."

Utancın midemde kıvrıldığını hissediyorum. Durumumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Hiçbir şeyim yok, param yok, işim yok. Aldığım eğitim sadece beni ellerinin altında tutmak için, istediğim işi bulmama yardımcı olmak için değil. Acayip güçsüzüm ve bu berbat bir şey.

Çantamda duran Gryphon'un kartı benimle alay ediyor ama ben o küçük plastik dikdörtgeni biri ölmediği sürece kullanmamaya karar verdim bile.

"Bir çanta hazırla. Zaten burada hiçbir şey almana izin vermemişler gibi görünüyor, bu yüzden hepsi duffle'ne sığacak. Şimdi benimle geliyorsun ve eğer soruları olursa Konsey'le ben ilgilenirim. Sen benim Bond'umsun, seninle ilgileneceğim."

Yanaklarım utançla kızardı. "Bunu yapmana gerek yok, kendi başımın çaresine bakabilirim. Kuzey çalışmama izin verirse yapabilirim. Bütün gün burada oturmaktan sıkıldım."

Atlas dirseğimin altından tuttuğu eliyle beni nazikçe yatağa doğru itiyor. "Toparlan. Bu bok çukurundan çıktıktan sonra sana nasıl iş bulacağımızı sonra düşünürüz. Sen ayaklarının üzerinde dururken sana bakmak benim için

bir onurdur Oli. Sen de benim için aynısını yapmaz mısın?"

Düşünmeden cevap veriyorum. "Elbette, ama diğerleri bunu yapmana kızacak ve... Seninle bağ kuramam. Sana nedenini de söyleyemem, bu tam bir karmaşa."

Alay ediyor. "Bağımızı hazır olduğumuzda çözeceğiz, bana hiçbir şey borçlu değilsin ve Oli, onların ne düşündüğü umurumda olmadığını anlamanı istiyorum. Ben aramızdaki bağı önemsiyorum. Seni tanımayı ve birlikte karar vermeyi önemsiyorum. Evim gösterişli falan değil, sadece bir daire ama bundan daha iyi. Gerçek yemek de yiyebiliriz, az önce boğulmak zorunda kaldığımız kafeterya saçmalıklarını değil."

Onunla tartışmaya gerek yok ve haklı, her şeyi sahip olduğum küçük duffle çantasına koymam sadece bir dakikamı alıyor. Dürüst olmak gerekirse, oldukça dolu görünmesinin tek nedeni Gryphon'un geride bıraktığı iki kapüşonlu sweatshirt'ümün daha olması ve onların bir yığın yer kaplaması.

Duffle'mi üzerimden alıp sırtına geçiriyor ve birlikte dışarı çıktığımızda kızlardan birine kibirli, ukala bir şekilde sırıtarak beni kıkırdatıyor. Odasına geri dönerken şok olmuş ve biraz titrek görünüyor.

"Hadi tatlım, bu bok çukurundan siktir olup gidelim."

Beni yurdun arkasındaki, daha önce hiç adım atmadığım küçük otoparka götürüyor çünkü herkes beni hep ön taraftaki yükleme alanından alıyor. Hangi arabanın onun olduğunu hemen anlıyorum çünkü siyah Dodge Challenger Hellcat gibi BDE diye bağıran bir araba yok ve kilidini açtığında bana attığı sırıtış tam bir kendini beğenmiş pislik. Tam bir pislik gibi görünmeden bunu bu kadar iyi başarması hem sevimli hem de biraz iğrenç.

Dairesi sadece birkaç blok ötede, kampüse yürüme mesafesinde. Gryphon kadar kendinden emin bir şekilde araba kullanıyor ve motosikletiyle Gabe'den biraz daha az çılgınca intihar ediyor.

Daire en üst katta ve çok lüks bir yer olmadığını söylerken kesinlikle küçümsüyordu. Elbette, Kuzey'in malikanesi değil, ama tüm kampüsün manzarası ve iki yatak odası var. Mutfak tam boy, granit tezgahlı ve banyoda küvet var.

Yurt, burayla kıyaslandığında küçük, pis bir izbe gibi geliyor.

Atlas banyodaki turunu bitirdiğinde elindeki duffle'yi yatağın üzerine bırakıyor ve bir elini saçlarında gezdirip nefesini dışarı üflüyor. "Kanepeyi alabilirim."

Açık kapı aralığından dışarı bakıyorum ve sonra ona inançsız bir bakış atıyorum. Kanepe iki kişilik ve onun sığmasına imkân yok. Kahretsin, ben de sığamam. "Sorun değil, paylaşmanın sakıncası yok. Yani, biz Bond'uz, değil mi? Bir ara buna alışmalıyız."

Bana sırıtıyor, gamzeleri parlıyor. "Benimle aynı yatağı paylaşma konusunda biraz daha hevesli olmanı umuyordum ama bunun üzerinde çalışabiliriz."

Onunla alay ediyorum ve göğsünü hafifçe itiyorum. "Sorun o değil, ben sadece... Burada kalarak senden otlandığım için hâlâ kendimi kötü hissediyorum. İş bulma konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. North beni takip edebiliyor, kampüsün sınırlarına yaklaşsam bile beni arayıp azarlıyor."

Atlas onu ittiğim göğsünü dramatik bir şekilde tutuyor ve yanımdan geçerek buzdolabına gidiyor, ikimize de birer şişe su çıkarıyor. "İnternette yapabileceğin şeyler var, bu şekilde burada kalabilirsin ve Kuzey'in bundan haberi olmaz. Para ve gizlilik, iki taraf da kazanır."

Kanepeye tünedim, hâlâ biraz rahatsızım. "Ne, kamera kızı gibi mi? Sanırım memelerimi çıkarabilirim. Sence seks işçiliği için uygun bir sesim var mı?"

Şaka yapıyorum, böyle bir şeyi yapabilecek özgüvene sahip olmama imkân yok ama Atlas'ın bana attığı bakışlar harika. Tahvillerimin hiçbirinden böyle sahiplenici davranışlar görmedim, bu yüzden göğüslerimle ilgilenmesi... oldukça harika.

"Cesedimi çiğnemeden, Fallows. Asla, hele hele ben onları görmeden asla."

Kıkırdıyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. "Kartlarını doğru oynarsan onları daha sonra çıkarabilirim."

Tekrar söylüyorum, şaka yapıyorum. Onu yaklaşık on saattir tanıyorum ama bana attığı bakış donumu eritip bedenimden ayırıyor. "Kazanmak için oynuyorum, Oli. Bu kaybetmeyi reddettiğim bir el."

Kahretsin ve eminim o da öyle yapacak çünkü şu anda sakinliğimi korumakta zorlanıyorum ve beni baştan çıkarmaya çalışmıyor bile. Şu anda bana fırlattığı hiçbir şeyle başa çıkamayacağım. Beynimin eridiğini fark ediyor ve televizyonu açıp konuyu değiştirirken bile şehvetle sırıtıyor.

İlk başta onunla oturup takılmak garip geliyor ama o mükemmel bir beyefendi, beni asla zorlamıyor ya da sorgulamıyor ve ben de Kuzey'e teslim edeceğim bir sonraki ödevim üzerinde çalışmak için tüm ders kitaplarımla birlikte televizyonun önünde yere yayılıyorum. Bu benim takıntım haline geldi, ama beni öldürse bile o adamın yanıldığını kanıtlayacağım.

Sonunda ikimiz de yatağa gittiğimizde, pijama olarak giydiğim eski, büyük boy pamuklu tişörtüm ve ipeksi boxer şortumdan utanmak istediğim garip bir an oluyor ama ben pek iç çamaşırı seven bir kız değilim. Atlas'ın gözleri yine de takdirle üzerimde geziniyor, sanki burada sadece dantelle duruyormuşum gibi ve kendimi bakışlarındaki sıcaklığa bağımlı hale gelirken buluyorum.

"Sadece boxer'larımla uyusam senin için sorun olur mu? Gömlek giymek için çok sıcak," diye mırıldanıyor ben yorganı geri çekip içeri girerken.

Omuz silkiyorum. "Senin için hangisi rahatsa."

Gryphon'dan ve onun da aynı şeyi yapma eğiliminden bahsetmiyorum. Bu gece yurttaki odama geldiğinde odamı boş bulacağı düşüncesi göğsümü ağrıtıyor.

Onun yerine nerede olduğumu söylemek için kısa bir mesaj attım. Cevap vermeyeceğini zaten biliyorum ama en azından denedim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Tekmelenen bir kapının sesi beni uyandırıyor.

Atlas üzerimde yuvarlanıyor, beni incitmemek için kendini destekliyor ve sonra yataktan benim tarafıma sıçrıyor, yatakla az önce gelen her kimse onun arasında duruyor. Her şey benim için biraz fazla pürüzsüz, kesinlikle eğitim almış ve beyninin ne kadar çabuk devreye girdiğini kıskanıyorum çünkü şu anda hala neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Senin derdin ne Draven?"

Gözlerim sonunda mutfaktan odaya süzülen ışığa alışıyor ve gerçekten de North'un burada olduğunu, aptal kurallarını çiğnemeye cüret ettiğim için bütün bir TacTeam'le birlikte daireye daldığını görüyorum... Atlas'ın yurtlardan iki blok ötedeki dairesinde uyuyarak.

Muhtemelen sabahın ikisinde uyandığım içindir ama birdenbire öfke ve umutsuzluktan gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Atlas ona doğru yaklaşıyor ve sanki buraya geldikleri için hepsinin canına okuyacakmış gibi çevik kuvvet kıyafetlerini giymiş adamlara bakıyor.

Hiçbirine karşı bir çekim hissetmiyorum, yani en azından Gryphon bu karmaşayı görmek için burada değil.

"Sokağa çıkma yasağı var ve bunu biliyor," diyor North, sesi her zamanki gibi soğuk ve etkilenmemiş, ama ben ondaki farkı hissedebiliyorum. Onunla yeterince zaman geçirmek zorunda kaldığım için, tüm o buzun altında, kurallarına karşı gelmeye cüret ettiğim için öfkeli ve kızgın olduğunu biliyorum.

Kendimi azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum ve Atlas'ın yüzündeki çatık kaşlar onun da aynı şekilde hissettiğini gösteriyor. "O benim Bond'um ve eğer benim lanet yatağımda uyumasını istiyorsam uyuyacak. Kaçmıyordu ya da senin hayır listene koyduğun başka bir şey yapmıyordu. Buraya gelmesini engellemeye çalışırsanız Konsey'e kendim giderim."

North bir eliyle kravatını düzeltiyor. "Konseyin geri kalanının bana karşı çıkmasını sağlamada iyi şanslar."

Sonunda bana baktı, gözleri hesaplıyordu ve eski püskü pijamalarımla otururkenki darmadağınık halimden etkilenmemişti. "Biz gidiyoruz. Kalk Fallows."

Orada duran erkeklere bakarken dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Sütyen bile giymiyorum, istemiyorum-"

"Ne yapmak istediğini sormuyordum. Sana aşağı inip arabama binmeni söylüyorum Fallows."

Kalbim boğazıma tırmanıyor ve beni boğmaya çalışıyor. "Atlas da benim bağlarımdan biri. Neden burada kalamıyorum?"

Kuzey yerinden kıpırdamıyor ve ağzı onaylamaz bir ifadeyle kapalı. Lanet olsun. Atlas hepsine saldıracakmış gibi öne doğru kayıyor ve ben gerçekten bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bunun olmasını göze alamam, eğer yeteneğimi tetiklerse benim için büyük bir oyun bitmiş olacak, bu yüzden bunun yerine iç çekip yataktan kalkıyorum.

Atlas'a bakmadan oradan ayrılırken gözlerime yaşlar doluyor. Yüzünde beliren her neyse onu görmeme gerek yok, bu beni sadece lanet olası uçurumun kenarına itecek. Belki de benim çok büyük bir bela olduğumu anlamıştır. Belki de sonunda hiçbiri için iyi olmadığımı fark etmiştir.

Sikeyim.

Kaçmayı düşünüyorum ama geldiği gibi hızla beni terk ediyor. Kuzey beni bulacak, nereye gidersem gideyim, o beni bulacak.

Asansör buz gibi ve TacTeam üyesi bana bakıp, sanki gecenin karanlığında pijamalarımla çığlık çığlığa kaçacakmışım gibi bana eşlik ettiğinde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Daha fazla işe yaramaz gözyaşı dökülmekle tehdit ediyor ve ben onları geri boğuyorum.

Ben yaklaşırken şoför kapıyı açıyor ve sütyensizliğimi biraz olsun gizlemek için kollarımı göğsümde sıkıyorum. Gülümseyip teşekkür ediyorum ama beni tamamen görmezden geliyor ve arkamdan kapıyı sertçe kapatıyor. Harika. Herkes benden nefret ediyor, North'un lanet şoförü bile.

Kapı açılana ve o anki adam içeri girene kadar oturup kendi kasvetli mutsuzluğumun içinde debeleniyorum, tam karşıma oturuyor, böylece birbirimize bakıyoruz. Araba çalışıyor ve yanlış yöne doğru yola çıkıyoruz.

Sinirle kıpırdanıyorum, boğucu sessizlikte yerimde duramıyorum.

North her zamanki gibi etkilenmemiş. Üniversite kampüsüne bakarken tamamen rahat.

"Eğer size sağlanan konut yetersizse, o zaman sizi benim konutuma taşıyacağım. İşe oradan gidip gelebilirsiniz."

Tanrım, hayır. Haftada bir akşam yemeğine zar zor dayanabiliyorum. "Kampüs iyi. Oraya geri dönebilirim. Taksi çağırabilirim, beni bırak yeter."

Gözleri o kadar keskin ki eminim kanıyor olmalıyım. "Bir sorun mu var Fallows? Benimle seyahat etmek istememenin bir sebebi mi var? İhtiyacın olan her şeyi sağlayacağım."

Yutkunuyorum. "Tahvillerimden biriyle birlikte olabilmek için Atlas'ta kalacaktım. Kampüs iyi, oraya gidebilirim... eve."

Ev kelimesi boğazımda düğümleniyor ama bu lanet arabadan çıkmak için her şeyi yapıyorum.

"Şanslısınız. Evimde üç tane tahviliniz yaşıyor, yani bizden biri her zaman yanınızda olacak."

Gözlerimde başlayan işe yaramaz yaşları görmemesi için pencereden dışarı bakıyorum. Mükemmel. Boktan ama yalnız bir odadan, muhtemelen lüksün zirvesinde ama benden nefret eden adamlarla dolu bir odaya geçtim.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı

Fallows?" Gözyaşlarımı geri kırpıyorum.

"Hayır. Teşekkür ederim."

Sesim zayıf çıkıyor ama yeterince net. North telefonunu çıkardı, sanırım bu konuşma sona erdi.

North'un garajında arabadan indiğimiz anda, evinin üç çalışanı tarafından karşılandık. Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturuyorum, sanki göğsümü kapalı tutarsam kimse evsiz göründüğümü fark etmeyecekmiş gibi, ama yine de hiçbiri bana bakmıyor.

"Meclis Üyesi Eversong geldi, ofisinizde bekliyor."

North nefesinin altından hafifçe küfrederek adamlardan birinin elindeki dosyayı aldı ve bana doğru bir bakış bile atmadan bütün gece aynı soğuk ses tonuyla konuştu: "Evelyn sana odanı gösterecek Fallows. Sabah seni oradan alıp kahvaltıya götüreceğim, o zamana kadar orada kalmanı bekliyorum."

Mükem

mel.

Harika.

Harika.

Sınırlı bir varoluştan ucube bir kafese dönüştüm ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu güzel, müstehcen süslü malikane artık her gün geldiğim bir yerden daha fazlası.

İşkence görmek için bir hafta… Şimdi ölene kadar içinde hapsolacağım bir cehennem.

Belki de Direniş'in beni bulması o kadar da kötü olmazdı. seçenek.

North ve her iki adam da kapana kısıldığım öfkeyi fark etmeden uzaklaşıyor, Evelyn'i ve beni yeni hapishane hücreme gitmek üzere arkalarında bırakıyorlar.

"Beni takip ederseniz, Bayan Fallows. Odanız üçüncü katta."

Ona saldırıp defolup gitmesini söylemekten başka bir şey gelmiyor içimden, ama sonra bir de bakıyorum ki teslimiyet içinde yere bakıyor. North'un çalışanlarına nasıl davrandığı hakkında hiçbir fikrim yok ama hepsi sanki köleleştirilmiş canavarlarmışız gibi etrafta dolanıyor ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve zavallı kadını kafamdan geçen vitriolden uzak tutuyorum.

Bu yerde yönleri takip etmeye başlamam gerekiyor çünkü iki dönüşten sonra zaten tamamen yönümü şaşırmış ve kaybolmuş durumdayım. Uzun koridorlardan birinde asansöre ulaştığımızda, çalan sesten irkiliyorum çünkü en son zorla bindirildiğimde asansörün binanın diğer tarafında olduğunu sanmıştım.

Evelyn konuşmuyor, etrafına bakmıyor ya da gergin bir tik tak içinde kıyafetleriyle oynamıyor. Bir malikanede her şeyi gören ama hiçbir şey görmeyen itaatkâr bir hizmetçinin resmidir.

Onun soğukkanlılığının hiçbiri bende yok. Damarlarımda milyonlarca sürünen böceğin dolaştığını hissediyormuşum gibi seğiriyor ve derimi didikliyorum.

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve bu lanet olası evde kalmak istememin gerçek nedeni ile yüz yüze geliyoruz çünkü en kötü kabusum bize doğru geliyor, siyah pantolon ve yumuşak kaşmir kazak giymiş, rahat bir şekilde giyinmiş. Nox'un gözleri Evelyn'e kayıyor ve onu basit bir "Bizi yalnız bırak." cümlesiyle başından savıyor.

Bu kadar.

Tahvillerim arasında ölmemi istediğinden emin olduğum tek kişiyle bir koridorda mahsur kalmam için tek gereken iki kelime. Evelyn tek kelime etmeden koşarak uzaklaşıyor.

Yalnız kaldığımızda hiç vakit kaybetmeden boğazıma sarılıyor. "Neden sıradan bir fahişe gibi giyinmişsin? North seni bir öğrenci yurdunda mı avlamak zorunda kaldı? Kardeşimi nasıl kızdıracağını iyi biliyorsun, değil mi Zehir?"

Zehir.

İstemeden hepimizi içine soktuğum korkunç durumla adımı ilişkilendirecek kişi elbette o olacaktı. Ben onun ailesine yayılan zehirim.

Ağlamayacağım ve beni ne kadar etkilediğini bilmesine kesinlikle izin vermeyeceğim. "Bir kız eğlenebileceği her yerde eğlenmeli, Nox. Neden bu kadar umursuyorsun? Beni istediğin falan yok. Senin yeterince işin var, değil mi?"

Öne doğru bir adım atarak beni duvara yasladı. "Belki de seninle bağ kurmalıyım, Poison. Belki de seni denemeliyim, böylece bir dahaki sefere kız arkadaşımı becerdiğimde her şeyi bileceksin ve kalbin göğsünden sökülüyormuş gibi hissedeceksin. Kaçıp gittiğinde hepimize neler yaşattığını anlamana yardımcı olabilir."

Vücuduma doğru adım atıyor, aramızdaki boyut farkı üzerime abandığı anlamına geliyor ve kendimi ayakta durmaya zorlamam gerekiyor. Daha önce bana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bir zamanlar gözlerindeki yakıcı öfkenin sıcak olduğunu düşünmüştüm ama beni duvara bastırırken vücudunun sıcaklığıyla kıyaslanamaz bile. Bağının bedenimin üzerinde gezindiğini hissediyorum ve bedenim onun için gerilirken ona karşı savaşarak kendime doğru çekiyorum. Bu adama bağlanmamın hiçbir yolu yok.

Diğer Bond'larımdan herhangi birini ona tercih ederim. Kahretsin, North'u bir gülümseme ve 'teşekkür ederim efendim' ile bu pisliğe tercih ederim.

"Bunu saklayamazsın, Poison. Bir yeteneğin olmayabilir ama bağını hissedebiliyorum ve o beni istiyor."

Bağımın ne istediği umurumda bile değil, onunla bağ kurmayacağım.

Ellerimi göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırmak istiyorum ama bağımı kontrol altında tutmak için varlığımın her zerresini kullanıyorum. Ellerim yanımda yumruk olmuş, çenem sıkıca kenetlenmiş ve dizlerimin titremesini engellemek için kilitlenmiş durumdayım.

Eli boğazıma dolanırken tek kelime edemiyorum, parmakları sanki içimdeki hayatı sıkmayı hayal ediyormuş gibi orada esniyor ve sonra birlikte geriye doğru hareket ediyoruz, sırtım duvara çarparken vücudu benimkine bastırıyor. Olabileceğim her şekilde kapana kısılmış durumdayım; bağlarım sıkıca sarılmış durumda, zihnim kendimi ona bağlamamak için akıl sağlığımın iplerini bir arada tutmaya çalışıyor ve fiziksel olarak onunla savaşmamın hiçbir yolu yok.

Dizlerinden birini bacaklarımın arasına itiyor ve birdenbire üzerimde sadece eski ipekli boxer şortumun olduğunun farkına varıyorum, ikinci el dükkânından bulduğum etiketli yeni bir şort, o zamanlar kendimi çok olgun ve sinirli hissettiriyordu ama şimdi içime doğru itişinden, bacağının sallanmasından ve sürtünmesinden dolayı lanet bir kuzu gibi titriyorum. Kahretsin, bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey çünkü boşaldığım an bağımı serbest bırakacak ve bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak, ki bu kulağa korkunç geliyor ama bu durumun en kötü yanı bile değil.

Gücüm artarsa hepimiz boku yeriz.

Boğazımdaki eli biraz esniyor ve sonra tekrar öne eğiliyor, dudakları kulak mememe değerken karanlık bir sesle fısıldıyor: "Gücümü istiyorum. Bana borçlu olduğun şeyi istiyorum. Bunun için beş yıl bekledim. Ondan önce de beş yıldır bekliyordum. Tam on yıl boyunca tam gücüme sahip olmayı bekledim ve sen buraya gelip hepimize hayır mı diyeceksin? Hiç sanmıyorum, Poison."

Ondan uzaklaşmak için mücadele ediyorum, bu kibirli pislik için koridorda eğilmemin imkanı yok,

Ama beni öne doğru çekip dudaklarımı ısıran bir öpücükle yakalaması bir şey değil.

Bağlarım hemen tepki veriyor.

Daha önce hiç böyle ayrılmamıştım, içimdeki güç dalgası beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor ve ruhlarımızın sonsuza dek birbirine bağlanmasını engellemek için içimdeki her şeye ihtiyacım var.

Nox dudağımı ısırıp ağzımı açmaya zorlarken, dillerimiz birbirine dolanırken, itiraz edememden ya da hareket edememden faydalanırken, bağım her zamankinden daha sert bir şekilde serbest kalmaya çalışıyor ama onu zapt edene kadar aşağı itiyorum.

Onu kendiminmiş gibi sahiplenmekten alıkoymaya o kadar odaklanmışım ki vücudum otomatik pilota geçiyor, onun istediği gibi hareket etmesi ve kontrol etmesi için uysal ve kolay hale geliyor. Yaptığı şeyde yumuşak ya da şehvetli hiçbir şey yok. Bir bağın oluşması için tam olarak ne gerektiğini biliyor ve adımları atma konusunda son derece acımasız.

Zihnimin karanlık ve uzak bir köşesinde, beni ne kadar çabuk etkisi altına alabildiğinden neredeyse etkileniyorum. Öpüyor, okşuyor, bacaklarımın arasındaki dizini kalçalarım kendi kendine sallanana kadar vücuduma bastırıyor, onunla ve bağlarımla aynı anda savaşabilmemin hiçbir yolu yok.

Onun bağı bana çarptığında, kendi başına bir güç, neredeyse ağlıyorum çünkü onu çok kötü istiyorum. Kahretsin, beynim artık bana ait bile değil. Tek bildiğim bağ. Tek düşünebildiğim bağ ve onu o kadar çok istiyorum ki.

Beni boşaltacağını kabul ediyorum.

Ondan nefret ediyorum ve bana bunu yapmasından da nefret ediyorum ama şu anda kötünün iyisi, kendimi bir arada tutmak. Parmakları bana dokunduğunda, eski, köhne gömleğimi sıyırdığında ve hain amıma tam erişim sağlayana kadar ipeksi şortumu bacaklarımdan aşağı ittiğinde, neredeyse bağlanmaya teslim oluyorum. Neredeyse kontrolümü kaybedip onu öpecektim çünkü neden kendimi ona kaptırmayayım ki?

Zevk mi? Neden içimde dolaşan, çaresizce tenime hapsolmuş güce teslim olmayayım, çünkü beni okşadığı yerde onun bağına dokunmasına izin vermeyeyim?

Sonra beynim tekrar devreye giriyor ve gücümden kaynaklanan tüm yıkımı hatırlıyorum. Daha fazla güçlenmeme izin veremem. Direniş'in olmamı istediği kötülüğe dönüşemem.

Onu itip uzaklaştıramıyorum bile çünkü şu anda tek bir kasımı bile oynatırsam, bağım beni ele geçirecek ve her şey bitecek. Durdurmak için o kadar çok çalıştığım her şey gerçekleşecek ve bunun Bağlarımın en kötüsü, en kibirlisi ve en hak sahibi olanıyla olmasına izin vermeyeceğim.

Belli ki kadınlarla çok fazla deneyimi var, çünkü klitorisimi bulmakta, ıslak kıvrımlarımdan bir parmağını geçirmekte ve lanet olası bir profesyonel gibi beni daire içine almak, okşamak ve üzerinde çalışmak için kullanmakta hiçbir sorunu yok.

Her şeyin onun için bu kadar kolay olması neredeyse aşağılayıcı.

Parmakları beni daha da yükseğe çıkarırken acımasız ve bir an için onun da benim kadar zevk aldığını düşünüyorum.

İnlemek ve nefes almak için dudaklarından ayrıldığımda, kendimi kontrol etmek için umutsuzca savaşırken, kulağıma mırıldanmak için geri eğildi, "Eee? Bakalım sende neler varmış, Zehir."

Orgazm içimden geçerken yeteneğimi bastırmak, saklı tutmak zorundayım ve onunla birlikte gelen acı, gerçekten alev alacağımı düşünene kadar cildimi ve kaslarımı yakıyor. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Nox beni tutmaya bile çalışmıyor, benden uzaklaşırken dudağı kıvrılıyor ve benden istediğini alamadığını anladığında bağı tenimden kayıyor. Önünde dizlerimin üzerine çökene kadar duvardan aşağı kayıyorum, tüm bedenim bağlanmayı geri tutmanın acısıyla yanıyor.

Nox benimle alay ediyor, sesi hala aynı sert ve öfkeli tonda, tenimi iliklerime kadar kesiyor.

"Zavallı Poison, doğru dürüst bağ bile kuramıyorsun. Bir yükten başka bir şey değilsin."

Ve sonra koridorun sonuna doğru yürüyüp gitti, beni şortum ayak bileklerimde ve gururum paramparça bir halde bıraktı.

Ne yaptım ben?

Tamam, hayır, burada yanlış bir şey yapmadım. Peki neden şu anda kendimi gezegendeki en kötü insan gibi hissediyorum? Ben doğru olanı yaptım. Bağlanmadım, doğru olan buydu... değil mi? Bu onun hatası.

Yumuşak bir ses beni üzüntümden uyandırdı, "Bayan? Size odalarınızı gösterebilirim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımda dikilen hizmetçiye bakıyorum, açıkta kalan alt tarafıma bakmıyor. Evelyn'den daha genç ama bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değilim.

Ayağa kalkıp üzerimi örterken, "Teşekkür ederim, çok memnun olurum" diye mırıldandım.

Başıyla onaylıyor ve kendimi toparlamamı bekliyor, sonra beni koridorun sonuna götürüyor. Odam deniz manzarasından olabildiğince uzakta, ama sessiz ve özel ve gerçekten ihtiyacım olan tek şey bu.

Hizmetçi ben içeri girdikten sonra bir an duraksıyor ve sonra şöyle diyor: "Kapı içeriden kilitleniyor ve sadece Bay Draven'da onu açacak anahtarın bir kopyası var. Yani Bay North Draven'da. Burada... güvende olacaksınız, Bayan Fallows."

Harika, Nox ve benim aramda olanları endişelenecek kadar gördü. "Teşekkür ederim... Özür dilerim, çok kabayım, adınızı bile sormadım."

Hizmetçi gülümser ve el sallar. "Bunun için endişelenmeyin, hanımefendi. Sabah temizlik için geleceğim, ihtiyacınız olan bir şey olursa bana not bırakın. Bay Draven ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olmam için bana talimat verdi."

Özgürlük, bağımsızlık ve buradan gitmek için bir uçak bileti. "Çantam North'un arabasındaydı, içinde kıyafetlerim vardı."

Başını salladı. "Birazdan burada olur. İyi geceler, bayan."

Beni yalnız bırakıyor ve ben de Nox'un bana bıraktığı suçluluk ve berbat duygulardan arınmak için duşa girmeden önce hızlıca banyoyu kontrol ediyorum.

Pijamalarımı giymekten başka çarem yok, boxer şortumu çamaşır sepetinde bırakıyorum. Onlara bir daha asla dokunmayacağım. Onları gerçekten yakmalıyım. Dalgınlıkla onları değiştirmenin ne kadara mal olacağını merak ediyorum ve aniden kamera kızı olmak daha da cazip görünüyor.

Dışarıda birileri rafımı görmek için para ödemek istiyor olmalı, değil mi?

Odama döndüğümde çantam yatağımın üzerinde duruyor ve yatağa girmeden önce kapının kilidini açmam gerektiğini hatırlatıyor.

Telefonumu elime alıyorum ve Atlas'ın mesajının beni beklediğini görüyorum.

Konseyi çoktan aradım ve resmi bir şikayette bulundum. Muhtemelen North'un lehine karar verecekler ama haftada birkaç gece burada kalman için bastırıyorum Oli. Özür dilerim, senin hakkında ne kadar mantıksız olduğunu fark etmemiştim. Tatlı rüyalar, tatlı kız.

Ama ben tatlı değilim. Nox'un dediği gibi gerçekten zehir gibiyim. Bağımızda yanlış olan her şey benim. Eğer yanlış doğmamış olsaydım, bu asla olmazdı. Onları bir daha asla terk etmek zorunda kalmazdım ve hepimiz şu anda bu kırık insanlar olmak yerine bir bütün olurduk.

Nox yapmak zorunda bırakıldığım şey yüzünden o kadar zarar gördü ki, beni affedeceğini hiç sanmıyorum.

Onu affetmeyeceğimi biliyorum.

Bir daha adamın yüzüne bile bakamayacağım.

Sikeyim.

Telefonum yine elimde çalıyor.

Mesajı okuduğunu görebiliyorum Oli, bana iyi olduğunu söyle. Çünkü eğer değilsen, hemen oraya geliyorum, Konsey'i siktir et.

Parmağımı lenslerimdeki fotoğrafının üzerinde gezdiriyorum. Siktir et, biz tahviliz, değil mi?

Nox çok kızgın ve benimle bağ kurmaya çalıştı. İşe yaramadı ve bana kusurlu olduğumu söyledi. Muhtemelen buna değmeyecek biriyle bağ kurmaya çalıştığınız konusunda uyarılmalısınız. Uyumak için telefonumu kapatıyorum. İyi geceler Atlas. Sen tanıdığım en iyi adamsın ve kusurlu bir Bond'a takılıp kaldığın için çok üzgünüm.

Mesaj iletildi olarak göründüğü anda telefonumu kapatıyorum. Cevabının ne olduğunu bilmeme gerek yok, sadece hayatımın bu mutlak boktan gösterisini unutmam ve kendimden geçmem gerekiyor.

Bundan sonsuza dek kaçamam ama bu gecelik kaçabilirim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

EV BENI SARSARAK UYANDIRIYOR.

Deprem olduğundan eminim ve panikliyorum çünkü depremde ne yapılacağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sonra North'un evinde olduğumu hatırlıyorum ve bırakın doğal bir afet sırasında, normalde bu yerden nasıl çıkacağımı bile bilmiyorum. Ne yapmam gerekiyordu ki?

Telefonumu açıyorum, biri açıp bana şu anda ne yapmam gerektiğini söyleyene kadar Tahvillerimi aramaya hazırım, sadece Atlas'tan otuz mesaj buluyorum.

Ev tekrar gürlediğinde, sallantının kesinlikle Tahvillerimle ilgili olduğunu anlıyorum ve hemen numarasını tuşluyorum.

"Oli? Neredesin? Hangi kattasın? Seni eve götürüyorum."

Yataktan fırlayıp pencereye doğru tökezliyorum ve sokağı görene kadar perdeleri çekiştiriyorum. Yeterince eminim, işte orada.

Kapı da moloz yığınına dönmüş.

"Bu da ne- tamam, boş ver. Üçüncü kat, ama geçerken iyi şanslar-"

Sözümü kesti, "Draven'ların canı cehenneme. Beni durdurmaya çalışırlarsa tüm evi yerle bir ederim. O pislik North bana burada güvende olacağını söyledi ve sonra

seni kendi kardeşinden bile koruyamıyor mu? O pisliği öldüreceğim."

Tanrı merhamet etsin. "Tam olarak öyle değil, Atlas. Lütfen sadece dinle-"

Kapımda bir anahtar sesi duyuyorum ve hizmetçinin sözlerini hatırlamadan önce neredeyse telefonumu düşürüyorum. Sadece North'un anahtarı var, yani en azından Nox içeri dalıp bana bir insan ve bir Bond olarak ne kadar değersiz olduğumu tekrar söylemeyecek.

Kapı açılıyor ve North ışığı yakıyor, yatağa ve sonra beni bulana kadar odanın etrafına bakıyor. Görünüşü karşısında bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştım çünkü onu daha önce takım elbise dışında hiç görmemiştim ama işte karşımdaydı, eşofman altı kalçalarına kadar inmişti ve aman tanrım. Hepsi üst üste mi? Tüm bunları Tom Ford'ların altında sakladığı kimin aklına gelirdi?

"Oli? Oleander, orada neler oluyor?" Atlas'ın kulağıma gelen sesiyle irkiliyorum ve Kuzey'in gözleri bana dikiliyor.

"Onu buraya mı çağırdın?"

Ben daha bir şey söyleyemeden Atlas, "Beni hoparlöre ver Oli," diye bağırıyor.

İtibarım, akıl sağlığım ve yaşama isteğim tamamen parçalanmadan bundan kurtulmanın bir yolu yok, ama dediğini yapıyorum.

"Aç şu lanet kapıyı Draven, çünkü Bond'um olmadan gitmiyorum. Ve bunu yaparken, pislik, tecavüzcü kardeşine onu bulduğum anda öldüreceğimi söyle."

Hay sikeyim.

Aman Tanrım. Ağzımı açıyorum ama orada hiçbir şey yok, North bana bakarken ikisine de söyleyecek bir kelime yok. Öfkeli, acayip öfkeli görünüyor ve öne doğru bir adım attığında ondan kaçıyorum. Aslında ondan korkmuyorum ama egom şu anda başka birinin bana sözlü saldırıda bulunmasını kaldıramayacak kadar zedelenmiş durumda.

Çenesi sıkılıyor ve sonra gevşiyor, sesi alçak tonda ve normalde olduğundan biraz daha sıcak, "Aşağı gel, Oleander. Ben Nox'la konuşurken Atlas'ı içeri alacağım."

"Acele et lan," diye tersliyor Atlas ve sonra telefonu kapatıyorum çünkü ikisine de nasıl açıklayacağımı bulmam gerekiyor... lanet olsun, kesinlikle bir şey oldu ama belki de ikisinin de düşündüğü senaryo bu değildi.

Öyle değil mi?

Değildi. Kesinlikle değildi.

Sikeyim.

"Bir kazak al, ev gece boyunca serin."

Talep için onunla tartışabilirim çünkü bir kez daha bana patronluk taslıyor, ama içimde hiçbir şey kalmadı. Ateş ya da mücadele yok, sadece bu gece elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen beni utandıracaklarından emin olduğum bir karar verdiğimi söylemeye çalışan içi boş bir kabuk.

Sikeyim.

Keşke North üzerine bir kazak giyseydi, çünkü onu kapıdan çıkarken takip ettiğim anda, fazladan katmanlara büründüğümde, bağım yeniden uyanıyor. Şu anda içinde bulunduğum bu saçma durum yüzünden ona öfkeliyim ve onu şiddetle itiyorum.

North'un kaşlarını çatarak bana bakmasına neden olacak kadar şiddetli bir şekilde, sanki hayal kırıklığımın yaydığı güç dalgasını gerçekten hissedip hissetmediğini sorguluyormuş gibi. Ona tekrar bir şeyler söylemeye çalışıyorum, bu sefer gerçek kelimelerle.

"Atlas'la konuşup bu işi halledebilirim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, müdahale etmenize gerek yok."

Bana bakmadan asansörün düğmesine basıyor. "Hayır, işler kontrolden çıkmadan önce bu karmaşanın dibine ineceğim. Uğraşmam gereken çok fazla şey var, listeye Bond'umdaki bir kan davasını eklemeden. Eğer gereken buysa Nox'la ilgileneceğim."

Asansör tüm paniğimi kaldıramayacak kadar küçük. Neden bu kadar panikledim? Yanlış bir şey yapmadım...

Herkesten ve her şeyden daha çok nefret ettiğim Bond'un beni öpmesi, duvara yaslaması, bacağının her tarafına sürtünmem için beni cesaretlendirmesi ve sonra canımı acıtacak kadar sert boşalana kadar karışıma parmaklarını eklemesi.

Bağlantıyı da tamamlamadım.

Bunların hepsi gerçekti ve ben bunların sadece bir kısmı üzerinde kontrol sahibiydim, orgazm üzerinde değil... Öyleyse Atlas gönderdiğim o aptal mesaj yüzünden aklını kaçırmadan önce bunu ona neden şimdi söyleyemiyorum?

Tabii ki buraya beni almaya gelecekti.

Tabii ki, her zaman koruyucu ve sahiplenici olmuştur, lanet olası ülkenin diğer ucundan bile.

Asansör açılıyor ve North dışarı çıkıyor, onu takip ettiğimden emin olmak için duraklıyor ve sonra beni fuayeye götürüyor. Nerede olduğumuza dair bazı notlar almaya çalışıyorum ama bir dakika içinde her zamanki gibi kayboluyorum.

North'un şoförü diğer üç adamla birlikte kapıda duruyor ve hepsi de Atlas'ın ön bahçede yarattığı karmaşaya bakıyor.

"Yetkilileri ve HOA'yı aradım, hasar kontrolünün üstündeyiz efendim."

North şoförüne başıyla selam verir. "Teşekkür ederim, Rafe. Bundan sonrasını ben hallederim."

Rafe'in adını not ediyorum, çünkü ona kafamda şoför demeye devam edemem ve sonra North'un kapıyı açmak için ilerleyişini izliyorum, vücudu yolu kapatıyor, ama hasar faturası yüzünden biraz irkilmek için ön taraftaki katliamı yeterince görebiliyorum.

Çenemi kapalı tutmalıydım. Atlas'a asla mesaj atmamalı ve ona güvenmemeliydim.

North kenara çekilir çekilmez Atlas antrede beliriyor, belli ki beni kollarının arasına almaya niyetli, ama ben bağımı zor zapt ediyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Odadaki hava kötü niyetli bir hal alır.

Ne yaptığımı hemen anlıyorum ve dünya bana karşı olduğu için Nox tam da bu anı seçiyor, garajın kapısından dışarı çıkıyor, viski kokusu kıyafetlerine sinmiş.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor, ağzı alaycı bir ifadeye bürünüyor ve ben de içgüdüsel olarak Atlas'ın kolunu tutmak için öne atılıyorum. Tek bir hareketle muhtemelen Nox'un hayatını kurtarmıştım.

Atlas'a bakarken sırıtmaya devam ediyor, tüm vücudu kendini beğenmiş bir sik kafalı enerjisi yayıyor, ama Kuzey'in yarı çıplak, uykulu ihtişamıyla orada durduğunu görünce biraz duraksıyor.

"Neler oluyor?"

North bana bakıyor ve işte o an çığlık atarak odadan kaçmak ve bu anın utancından uzaklaşmak istiyorum ama yine de kafamda olup bitenleri nasıl açıklayacağımı bulamıyorum.

Atlas, etrafımızda çok açık bir şekilde cereyan eden dikkatli aile politikalarının hiçbirini beklemiyor. "Olan şu ki, Oli'yle zorla bir bağ kurmaya çalıştın ve lanet bir Draven olmanın bundan paçayı sıyırabileceğin anlamına geldiğini sanıyorsun. Sana işkence edeceğim ve sonra seni öldüreceğim."

Lanet olsun.

Biraz sinirleniyorum çünkü hemen sert bir karşılık ya da bir yumruk atılmasını bekliyorum, eğer bir tür hediye kullanımı değilse, ama oda yine garip bir şekilde sessizleşiyor.

North bir an Nox'a bakar ve sonra "Sen mi yaptın?" der.

Onları sadece yemek masasında etkileşime girerken gördüm ve North her zaman onun sözleriyle benden şeritler koparmasına izin verdi, bir kez bile sözümü kesmedi ya da beni rahat bırakmasını söylemedi. Bu garip görünüyor. Sanki Nox kırık bir adammış gibi davranıyor, çocuk eldivenleri ve sakin sözlerle onu yönlendiriyor. Bu benim tanıdığım ve etrafında olmaktan nefret ettiğim adam değil.

Nox sırıtıyor ve kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Hayır demedi. Bir kere bile. Elime boşaldı, yani hayır,

Kardeşim, ben ona tecavüz etmedim."

Yer yarılıp beni yutabilir mi? Bu harika olurdu, teşekkürler. Bunu yaşamak istemiyorum. Hayır, bana ölümün tatlı kucağını ver çünkü siktir et bunu.

Atlas'ın öfkesinin bir kısmını bana yöneltmesini, bir cevap talep etmesini ya da buradan fırlayıp gitmesini bekliyorum ama öyle yapmıyor. Hayır, beni tamamen kaplayana kadar önümde bir adım atıyor, çok açık bir şekilde koruyucu bir hareket.

"Kelimenin tam anlamıyla Üstün Yetenekliler 101 dersi veriyorsun, hepimiz onun bağını ona karşı kullandığını biliyoruz. Ne yaptığını çok iyi biliyordun ve Oli'ye böyle davranmana izin vermeyeceğim. Yeteneği olan biriyle karşılaştığında o kadar da korkutucu olmuyorsun, pislik herif."

Nox'un yüzüne bir sırıtma yayılıyor ve gözleri tamamen kararıyor. "Bundan emin misin? Hadi o zaman, dene beni."

Beynim bir anlığına kapanıyor çünkü gözleri siyah. Simsiyah. Daha önce benimkiler gibi derinliksiz boşlukları olan birini hiç görmemiştim ve sonra Atlas'ınkiler beyaza dönüyor ve durumun tehlikesi nihayet kafama dank ediyor. Kendimi lanet olası bir Üstün Yetenek kavgasının ortasında bulmak üzereyim ve kendimi korumanın hiçbir yolu yok.

Atlas Nox'a sırıtıyor ve ben de saklanacak bir şey ya da sihirli bir şekilde belirecek bir çıkış bulmak için etrafıma bakınmaya başlıyorum.

"Eğer ikinizden biri evimde Bond'umun önünde birbirine tek bir saldırıda bulunursa, bu işi bitiririm ve ikiniz de bunu istemezsiniz."

North'a bakıyorum ve neredeyse kendimden geçiyorum, çünkü sadece gözleri kararmakla kalmıyor, aynı zamanda uzanmış ve ikisine de ne halt ederse etmeye hazır olan eli de yavaş yavaş kararıyor.

Ne yapabildiklerini öğrenmek konusunda gerçekten daha ısrarcı olmalıydım çünkü... Peki, Nox'un bile tereddüt etmesine neden olacak şekilde ikisini de neyle tehdit ediyor? Başka hangi hediye ikisine de benimkine bu kadar yakın parlayan siyah gözler verebilir?

"Bassinger, bu gece Oleander ile birlikte kalabilirsin. Yaşam düzenlemelerini yarın konuşabiliriz ama şu an için hepimizin sabah olması gereken yerler var."

Nox bile buna itiraz edemez.

NORTH tek kelime etmeden Atlas'la beni odama götürüyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. Ben hâlâ tüm bu yaşananlardan dolayı utanç içinde kıvranıyorum ama Atlas sanki tüm bunlar çok normalmiş ve buraya geldiğimden beri hayatımın en kötü gecesi değilmiş gibi hemen boxer'ına kadar soyunup yatağa tırmanıyor.

Bok gibi uyuyorum ve gece boyunca gözlerim her açıldığında Atlas'ı kaşlarını çatmış tavana bakarken buluyorum, yani onun da gözünü kırpmadığını biliyorum. Sabah altıda, Gabe'den sabah antrenmanımız için beni alacağını söyleyen bir mesajla uyanıyorum ve kalkıp güne başlamaya karar veriyorum.

Hızlı bir duş alıyorum, temizlenirken hakkımda konuşacak dedikoducuların olmadığı özel bir banyom olduğu için kendime rağmen çok heyecanlıyım. Giyinip hazır olduğumda odaya geri döndüğümde Atlas'ı giyinmiş ve yatakta beni beklerken buluyorum, yüzü hala ciddiyetini koruyor.

Biraz panikliyorum ve ağzımdan bir şeyler kaçıyor. "Gabe ile çalışıyorum, Gryphon'un hazırladığı acımasız bir rutin ama TT'ye yardımcı oluyor. Vivian buraya geldiğimden beri kat ettiğim mesafeden çok etkilendi. Onu seveceksin, huysuz biri ve bodrumdaki labirentte hepimizi öldürtmeye çalışıyor ama ben yaşlı adamı seviyorum."

"Vivian Wentley'in kim olduğunun farkındayım Oli ama şu anda daha çok senin için endişeleniyorum. Oyun planımızı belirlememiz gerekiyor çünkü ailemle çoktan konuştum. Philadelphia'ya geri dönmemizi, birbirimizi biraz tanıma fırsatı bulana kadar lanet Draven'larla aramıza biraz mesafe koymamızı istiyorlar.

Daha iyi... Burada pek çok seçeneğiniz var, size her şeyin bu olduğunu düşündürmelerini istemiyorum. Sen bir mahkum değilsin. Nox'un kötüye kullanabileceği bir mal değilsin."

Yüzümü buruşturup bir elimi yüzüme sürüyorum. "Ne dediğini duydun, düşündüğün gibi değildi. Onu itip kakabilirdim ama yapmadım. Bu benim suçum."

Atlas ayağa kalkar ve nefesini üfler. "Sen de ne dediğimi duydun Oli. Ne yaptığını biliyordu. Sen bir Merkez'sin, kelimenin tam anlamıyla varlığının her zerresi bağı istiyor ve o bunu sana karşı kullandı."

Söyledikleri gerçekten hoşuma gitmiyor çünkü içimdeki bağa karşı çaresiz olduğumu düşündüğünü hissettiriyor ve sanırım dün gece öyle olmadığımı kanıtladım. Kendimi bir makine gibi uçurumun kenarından geri çektim ve sonrası o kadar da harika olmasa da bunun için kendimle gurur duyuyorum.

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Sadece... antrenmana gidip diğer her şeye daha sonra karar verebilir miyiz? Ben sadece yorgunum."

Bir nefes daha verip başını sallıyor, bir elini ensesinde gezdiriyor ve diğer elini tutmam için bana uzatıyor. Sözlerinden dolayı biraz kırgın olsam da yine de alıyorum çünkü en azından benim için en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum.

Başka hiç kimse aynı şeyi söyleyemez.

Kapı arkamızdan kapandığı anda aşağıya nasıl ineceğimize dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum ama yüzüm kızarınca Atlas kıkırdıyor ve beni kendine çekiyor. "Dün gece yolu ezberledim."

Yol tarifinde çok iyi olduğu için ona kızıyorum ama North'u arayıp bizi yönlendirmesini istemek zorunda kalmadığımıza seviniyorum. Fuayeye vardığımızda Gabe çoktan orada ikimizi bekliyordu, antrenman kıyafetlerini giymiş ve kaşlarını çatmıştı.

Atlas saldırıya geçiyor, benden olmayan biriyle savaşmaya her zaman hazırım. "Eğer Oli'nin

kendi başınıza, şansınız yok çünkü dün geceden sonra hiçbirinizle ona güvenmiyorum. Sikeyim hayır."

Gabe'in gözleri bana doğru kayıyor ama onlarla buluşmaktan kaçınıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bugünün bir an önce bitmesini istiyorum. Bir koşu bandına atlamak ve ne halt edeceğime karar vermek için biraz yalnız kalmak istiyorum.

Atlas'la birlikte Philidelphia'ya gidip orada yeni bir hayata başlamalı mıyım? Hepsinden kaçma planıma devam etmeli miyim?

Gabe ikimize de tek kelime etmiyor, belli ki dün gece olanları birinden dinlemiş, onun yerine motosikletine doğru yürüyüp kaskını takıyor.

Atlas elimden tutup beni arabasına götürüyor, kapıyı açıyor ve mükemmel bir centilmen gibi binmeme yardım ediyor. Kafam karmakarışık ve bu sabah onunla havadan sudan konuşacak halim yok.

Yol boyunca müzik dinliyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz ve ancak kampüse varıp da yol çalışmalarının girişi kapattığını gördüğümüzde Atlas nefesinin altından hafifçe küfrediyor. "Yakın o l a n başka nereye park edebilirim biliyor musun?"

Onu kampüsün diğer tarafına yönlendiriyorum ve Gabe'i orada bizi ve bir düzine başka arabayı beklerken buluyoruz.

Bir sonraki saat özel bir işkence türü.

Atlas, Gabe'i her konuda yenmeyi kendine görev ediniyor, ikisi de sürekli birbirlerine iğneleyici sözler söylüyorlar ve ben hayatımda hiç kulaklık ve yüksek sesli pop müzik istememiştim.

Sage kahvaltı için yemekhanede buluşmak üzere bana mesaj attığında, ikisini de öldürüp tek başıma gitmeye hazırım. İkisi de beni takip ediyor, kendi çatık kaşlı muhafızlarım gibi etrafımı sarıyorlar, ama havayı yumuşatmaya çalışacak gücüm yok.

Umarım Sawyer Sage'in yanındadır ve boşluğu doldurabilir.

Ana binaya doğru yolu yarılamıştık ki, içimde bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğine dair erken bir uyarı olan hediyem içimde kıpırdanmaya başladı. Her iki adam da durdu ve onlarla birlikte durmam için kollarımdan tuttu.

Atlas bana bir kaşını kaldırıyor ama Gabe'in gözleri etrafına bakarken bembeyaz parlıyor, görme yeteneğini geliştirmek için yer değiştirme yeteneğini kullanıyor ve sonra nefesinin altında acımasızca küfrediyor, telefonu bir saniye içinde çıkıyor ve parmakları ekranda uçuşuyor.

"Kaçın. Hemen sığınağa gitmeliyiz." İki kere söylemesine gerek yok.

Ana binaya doğru yola çıkıyoruz, ağrıyan bacaklarım tekrar koşmaktan memnun değil ama uzun süredir antrenman yaptığımız için artık çok daha hızlı ve dirençliyim. Vivian'a, onun sayesinde koşu bandında geçirdiğim onca zaman için sessizce bir teşekkür gönderiyorum. Atlas'ın bana ayak uydurmak için kendini zorladığını görebiliyorum, belli ki dikkat etmesi gereken ben olmadan daha hızlı ama Gabe benimle kalmaya alışkın. Hiç vakit kaybetmeden telefonunu çıkarıyor, ona dokunuyor ve sonra tekrar cebine sokuyor.

"North yolda ve Gryphon zaten kampüste, sadece sizi bir tahliye noktasına götürmemiz gerekiyor," diyor Gabe, sesi kaldırımdaki ayak seslerimizden sadece bizim duyabileceğimiz şekilde tizleşiyor.

Atlas ona başını sallıyor, sabahtan beri birbirlerinin boğazına sarılmış olsalar bile onun yolundan gitmeye hazır, çünkü burası hakkında ikimizden de çok şey biliyor. Yemekhaneye vardığımızda kampüsün doğu tarafında bir patlama oluyor, ses o kadar yüksek ki dişlerim takırdıyor ve Atlas hemen beni yakalıyor, ayaklarımdan çekip canlı bir kalkan gibi etrafımda kıvrılıyor. Bir an nefes alamıyorum ve sonra Gabe ikimizi de yoldan çıkarıp bir binanın arkasına itiyor.

"Burası bir tahliye noktası mı? Ana binaya gitmemiz gerektiğini sanıyordum." Atlas tersliyor ama Gabe zar zor dinliyor.

"Dara? Kahretsin, burada bir bok göremiyorum, buralarda olmalısın."

Kelimenin tam anlamıyla bir tuğla duvarla konuşuyor ve tam kafasında yara olup olmadığını kontrol etmeye başlayacaktım ki etrafımızdaki hava parıldadı ve birdenbire bir grup öğrenci orada birlikte durdu, çarşaf gibi bembeyaz ve kendi aralarında neler olup bittiğine dair mırıldanıyorlardı.

"Tanrıya şükür! Ardern, Shore ve Dravenler nerede? En az sekiz Direniş grubu gördük, burada elli ya da altmış kişi olmalılar!"

Lanet olsun, sesi hemen tanıdım ve eminim ki bu Martinez'di. Kendimi şu an kin tutmak için iyi bir zaman olmadığına ikna etmeye çalışıyorum ama adamdan nefret etmekten de kendimi alamıyorum.

"TacTeams zaten onları etkisiz hale getiriyor, sadece dikkat çekmememiz ve beklememiz gerekiyor," diyor Gabe, sesi kendinden emin ve net. Gruptaki değişim anlık, endişe ve paniğin bir kısmı hafifliyor, sanki onun sözleri hepsi için gerçekten bir şey ifade ediyormuş gibi. Keşke ben de aynı şeyi hissetseydim, korku hâlâ içimde dolaşıyor ama kafam hâlâ etrafımda neler olduğunu görebilecek kadar berrak.

Bu pek de iyi bir şey sayılmaz, özellikle de çevik kuvvet kıyafetleri giymiş bir başka Direnişçi grubu yanımızdan koşarak geçerken. İstemeden de olsa ses çıkarıp bizi ele verme ihtimaline karşı dudaklarımı mühürlüyor, kendi nefesimi boğuyorum.

Sonra avlunun karşısındaki binanın kapıları açılıyor ve öğrenciler her yönden koşarak dışarı çıkıyor. Direnişçiler dönüp hemen peşlerine düşüyorlar, öndeki adamlardan biri bir ateş dalgası gönderiyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum çünkü şu anda insanların canlı canlı yakılmasını izlememin imkanı yok.

"Ardern, Oli'nin yanından ayrılma," diye çıkışıyor Atlas ve sonra kalkanın içinden koşarak geçip tam da kurbanlarının çığlıkları yükselmeye başlarken Alev'e doğru

ilerliyor.

Gabe nefesinin altından küfrediyor, bizimle birlikte grupta kimlerin olduğuna bakıyor ama hiçbiri yardım etmek için harekete geçmiyor. Tekrar bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Yap hadi. Git ona yardım et, ben iyi olacağım."

Bir an yine tereddüt ediyor ve sonra iki kolumu birden kavrıyor. "Dara gördüğüm en iyi Kalkan, o yanında olduğu sürece kimse burada olduğunu bile bilmeyecek. Bu noktadan ayrılma Oli. Bana söz ver."

Bir patlama sesi daha ve ardından Gabe kıyafetlerini yırtıyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve o kadar hızlı yer değiştiriyor ki buna tanık olduğumu söyleyemem. Bir saniye orada duruyor, kaslı vücudunu saran altın rengi derisiyle, bir saniye sonra yerinde kocaman bir kurt duruyor.

Hiç bu kadar yakından bir vites değiştirici görmemiştim.

İnanılmaz bir şey.

Orada duruyorum ve kesinlikle hareket etmeye niyetim yok. Yapamam, yeteneğimi kullanmadan olmaz ve şu anda bunu yapmam için bir neden yok. Yanan insanlara yardım edemem ve Gabe ile Atlas'a çatışmayı durdurmak için ellerinden geleni yapacakları konusunda güveniyorum. İkisi de şu anda benden daha faydalı ve diğerlerinin de şu anda bize doğru gelmekte olduğuna inanmak zorundayım.

Sonra duydum, Gracie'nin çığlığı arkamdan geliyordu. Biz.

"Aman Tanrım, Sage! SAGE!"

Hayır.

Kesinlikle olmaz. Cesedimi çiğnemeden Beni hiçbir sebep ya da beklenti olmadan kabul eden tek kişinin başına bir şey gelmesini beklemek.

"Fallows, sen aptal mısın-" Martinez'in saçma sapan fikirlerinin geri kalanını beklemeden hızla oradan ayrılıyorum. Her yer duman içinde ama Gracie'nin çığlıklarını takip ediyorum, ta ki ona doğru koşana kadar, patlamanın etkisiyle görüşüm tamamen bozuldu.

"Oli? Aman Tanrım, lütfen, Tahvilleriniz nerede? Sage'i aldılar, onlar-"

Sanki ihtiyacım olan bilgiyi ondan alabilecekmişim gibi kollarından tutup sarsıyorum. "Nerede, Gracie? Nerede lan o?"

Bana cevap veremedi çünkü hayatım boyunca bir daha duymamayı umduğum bir sesin "Güç dalgalanması! Şunu yakala."

Sage'in güçlü olduğunu zaten biliyorum, gücünü nasıl elde ettiğine dair hikâyeler duydum ve element kontrolünün seçkin olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden Olivia'nın sesi kaosu yararken hemen çığlık atarak kaçmıyorum.

Olivia Turner.

Direniş'in koklayıcı köpeği, almaya değer Yeteneklileri bulmak için burada, yani Sage'i zaten aldılar ve şimdi de beni buldular. Beni de almalarına izin vermezsem Sage'e yardım edemem.

Bu aptalca ve umursamazca ama umurumda değil çünkü o benim en iyi arkadaşım.

Orada öylece duruyorum, Gracie'yi kendimden uzaklaştırırken ona "Kaç" diye bağırıyorum ve sonra beni de götürmelerine izin veriyorum. Duman o kadar yoğun ki, elleri kollarıma dolanana kadar onları göremiyorum ve onlar beni çekerken kaçmak istercesine biraz çırpınıyorum. Beni tutan iki adam da yüzlerini tamamen kapatan maskeler takmışlardı, yani bugün planladıkları savaş için hazırlıklı gelmişlerdi.

Bir konvoy kamyonunun arkasında durduğumuzda, arkada bağlı ve ağzı tıkalı, kesinlikle dehşete düşmüş bir Sage ile göz göze geliyorum. Göz kapakları geriye doğru sıyrılıyor ve beni görünce hıçkırmaya başlıyor. Yanında ben olduğum için rahatlamış değil. Hayır, artık ben de tehlikedeyim diye çıldırıyor.

Daha önce doğru şeyi yaptığımdan emin değildiysem de şimdi eminim.

"Onu yükleyin, Dravenler avluyu temizliyor ve önümüzdeki otuz saniye içinde dışarı çıkmazsak ölürüz."

Olivia'nın sesiyle başımı eğdim. Kahretsin, umarım şu anda beni görmez ve sonra kollarımı tutan adamlar beni bağlayıp Sage'le birlikte arkaya atarlar. İçlerinden biri arkamdan kayıyor ve sonra yola çıkıyoruz, kamyon çok hızlı hareket ediyor ve dengede duracak ya da tutunacak kollarımız olmadan dik durmaya çalışırken hepimiz birbirimize çarpıyor ve itişip kakışıyoruz.

Bir bağırış daha ve ardından kamyon yolda savruluyor, bir tümseğe çarparak neredeyse bizi bir hendeğe yuvarlıyor, ama sürücü düzeltmeyi ve hepimizi hayatta tutmayı başarıyor. Kieran'ın arkamızdan koştuğunu görmek için açıklıktan dışarı bakıyorum, elinde bir silah var ama esirlerden birine çarpma ya da kamyonun yuvarlanmasına neden olma riski olmadan yapabileceği net bir atış yok.

Onu son gördüğümde telefonu kulağına dayamıştı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

I Bu araçta daha düşük seviyeli homurdanmalarla uğraşmadığımızı çok çabuk anlayın.

Diğer sırada oturan ve yakaladıkları herkesi hediyesiz bırakan bir Sönümleyici var ve kesinlikle bir Kalkan var çünkü trafikten ve kırmızı ışıklardan tek bir aksaklık veya korna çalmadan geçiyoruz ve Draven kampüsündeki zorunlu esaretimden sonra nerede olduğumuz veya nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Sage başını eğmiş durumda ama gizlice manzarayı kontrol ettiğini ve nerede olduğumuzu takip ettiğini görebiliyorum, bu yüzden içinde bulunduğumuz bu karmaşadan nasıl kaçacağımızı bulduğumuzda geri dönüş yolumuzu bulabileceğimizi umuyorum. İkimizin de Bağlı olmadığının ve yerimizi bulmamıza yardımcı olacak tek şeyin içimdeki GPS çipi olduğunun farkındayım.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Daha kötüsü de olabilirdi ama ikimiz de ağır yaralı ya da ölü değiliz, henüz kimse bize işkence etmeye ya da tecavüz etmeye kalkışmadı ve yerimizi tespit etmenin bir yolu var, o yüzden buna odaklanıyorum.

Kollarımı bağlayan adam Sage'le benim aramda oturuyor, maskesi hâlâ yüzünde, sanki içimizden birinin zehirli gaz çıkarıp onu bayıltacağından falan korkuyormuş gibi. Kahretsin, Zoey kaltağa ihtiyacımız olduğunda nerede?

Kamyonda üç öğrenci daha var, hepsi bağlı ve ağızları tıkalı, iki kişi de Direniş'ten. Kimse konuşmuyor, motorun ve dışarıdaki yolun sesi arka taraftaki açık alanda pek bir şey anlaşılamayacak kadar yüksek. Manzara hızla binalardan ve otoparklardan açık otlaklara ve seyrek ağaçlık alanlara dönüşmeye başladığında, tedirgin olmaya başlıyorum. Kasabada bizi birkaç gün tutabilecekleri korunaklı bir binaları olduğunu umuyordum. Her zamanki yöntemleri bu, insan yüklerini taşımadan önce sıcaklığın biraz azalmasını bekliyorlar.

Bir alan, test etmeyi ve çıkarmayı planladıkları anlamına gelir.

Sage hayatta kalacak ve nakledilecek. Yeteneğime erişemezsem, beni öldürmeye teşebbüs etme ihtimalleri yüksek, bu da sadece beni korumak için yeteneğimi tetikleyecek ve sonra yine hepimiz boku yedik.

Girmek ya da çıkmak, şimdi karar vermeliyim.

Kamyon aniden yavaşlamadan tekrar yoldan çıkıyor ve bedenim yanımdaki adama çarparak ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Adam homurdanıyor ve sanki şoförün kafayı yemiş olması benim suçummuş gibi beni itiyor ve kendimi tutacak boşta elim yok. Diğer koltuk sırasındaki adamlardan biri uçuyor ve hepimizin önünde yere yığılıyor, kafasındaki yaradan kan akıyor.

Midem bulanıyor ve kendime kafa yaralarının çok kanadığını ve muhtemelen o kadar da kötü yaralanmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum ama yine de görünce kusmamak elde değil. Kimse ona yardım etmeye çalışmıyor ve başka bir tümseğe çarptığımızda, savrulmanın acısıyla inliyor.

Kamyon aniden durdu ve Sage ile benim aramdaki adam homurdanarak yumruğunu metal panellere vurdu ve "Tanrı aşkına Daniels, hepimizi öldürmeden önce kendine gel!" diye bağırdı.

Daniels.

Eski bir alışkanlık ama elimden geldiğince çok ismi takip etmek daha önce hayatımı kurtarmıştı, bu yüzden hemen geri dönüyorum. Etrafımızda kapılar açılıp kapanıyor ama arka taraf açılana kadar kimse kıpırdamıyor. Hepsinin maskelerinin hala takılı olması benim için sinir bozucu çünkü içlerinden birinin beni tanıyıp tanımadığını bilmiyorum.

Çok geç olana kadar bilemeyeceğim.

İçlerinden biri konuşuyor ama hangisi olduğunu anlamak mümkün değil. "Çıkarın onları, beş dakika içinde naklediliyoruz ve beleşçi ya da sadaka kabul etmiyoruz."

Önce yerdeki adam hareket ettiriliyor, çekilip yere bırakılıyor ve sonunda Direnişçilerden biri maskesini çıkarıp ona bakıyor. Sarı saçları kafatasına yakın kesilmiş ve gözlerinden birinin altında bir gül dövmesi var. Kötü görünmüyor ama en tatlı ve nazik görünen insanların bile canavar olabileceğini çoktan öğrendim.

"O güçlü, bir elemental. Ben olsam onu tutardım."

Diğerlerinden biri maskesini çıkarıp, "Elementaller değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyor. Savaşçılara ihtiyacımız var, dışarıda güzel bir gün geçirmemizi sağlayacak birine değil."

Omuz silkiyor ve adamı sola doğru hareket ettiriyor, silahını çekip kafasına sıkıyor. Kamyonda karşımdaki Üstün Yeteneklilerden biri çığlık atıyor, sesi tıkaç yüzünden kısılmış ama yine de kulak tırmalıyor.

Kendi travmamın burada ortaya çıktığını fark ediyorum çünkü etrafa saçılan kafatası parçaları ya da kan ve beyin maddesiyle ilgili beni rahatsız eden hiçbir şey yok. Sanki daha önce biraz kandan midesi bulanan versiyonum çoktan gitmiş ve yerini hayatta kalan ben almış gibi. Bir zamanlar… diyelim ki ellerim istediğim kadar temiz değil.

Silahı olan sarışınla benim aramda pek bir fark yok aslında.

Anlaşmazlığın hangi tarafında olduğumuzdan başka bir şey yok.

Teker teker test edilmek üzere aşağı indirildik. Sage anında geçti, ayakta durması ve geri kalanımızı beklemesi için itildi. Diğer kız bir şekil değiştiren ve o da geçti. Son adam da bir Alev ama Sage kadar güçlü değil. Onu tutmaya karar vermeden önce bir dakika tartıştılar. Test cihazının önüne en son ben itiliyorum ve nefesim göğsümde sıkışıyor.

Bu kadar yakından onu tanıyorum.

Panik yapmamak için kendimi zorlamalıyım. Plan değişmedi, eğer beni tanırsa yeteneğimi ortaya çıkaracağım ve Sage'in ya da diğer Yeteneklilerden birinin teminat olmasını engellemek için elimdeki tüm kontrolü kullanacağım.

Sonra koşarım.

Carlin, onu son gördüğümde yüzü dövmesiz bir esmer olan silahlı sarışın, beni içeri alırken kaşlarını çatıyor. Beni tanımıyor ama ne olduğum ya da neler yapabileceğim hakkında da hiçbir fikri yok.

Maskesiz adam, "Eee? Onu tutuyor muyuz, tutmuyor muyuz? Çünkü nakil işlemine iki dakikadan az bir süre kaldı, harekete geçmeliyiz."

Dudakları kıvrılıyor ve tersliyor, "Fırlatılamayacak kadar güçlü ama ne olduğunu göremiyorum. O... boş."

"Beleşçileri kabul etmiyoruz, öldürün onu."

Carlin silahını kılıfına sokar ve başını sallar. "Beni duymadın mı Daniels? Kelimenin tam anlamıyla her yere güç sızdırıyor, bu tür bir potansiyeli öldüremezsin."

Ona oflayıp pufluyor ve kolumu tutuyor. "Hissedemiyorum ama olsun, kaputun altında neler olduğunu anlamak için onu daha sonra dürtebilir ve dürtebilirsin."

Tabii ki hissedemez, sadece Carlin gibi insanlar, bilmelerini engellemek için umutsuzca bastırdığım gücü hissedebilir. Yeni yürümeye başlayan çocukları tuttuğunu ve yeteneklerini doğru bir şekilde değerlendirdiğini gördüm, yapabilecekleri konusunda çoğundan daha güçlü.

Kim olduğumu anladığında çok kızacak.

Açık bir alana doğru ilerliyoruz, kamyon ve Yetenekli'nin cesedi hiç düşünülmeden geride bırakılıyor ve bir işaret göremesem de çok belirli bir noktada duruyoruz. Sonra Direnişçilerin hepsi eldivenlerini çıkarıyor ve hepimiz birbirimize dokunana, ten tene temas edene kadar birbirimizi ve her birimizi tutuyoruz.

Bir patlama sesi duyulur ve sonra birdenbire bir kadın belirir, elini Carlin'in üzerine vurur.

Bir sonraki patlama daha yüksek ve taşındığımız için midem bulanıyor.

Bu boktan nefret ediyorum.

Şu anda herhangi bir yerde olabiliriz. Gerçekten her yerde. Bir keresinde özellikle iyi keşif yapan bir TacTeam'den uzaklaşmak için iki haftalığına Mısır'a taşınmıştım. Bu şekilde taşınma hissi beni hasta ediyor ve ayaklarımız tekrar yere bastığı anda yere yığılıyorum, öğürüyorum ve gerçekten kusmamaya çalışıyorum.

Daniels beni tutup kabaca ayağa kaldırıyor, beni de kendisiyle birlikte itiyor ve nerede olduğumuza iyice bakabilmek için kafamdaki kaosla savaşmak zorunda kalıyorum.

Kampı tanımıyorum ama daha önce bunlardan birinde bulunmuştum. Bu bir araf, stokları ayırmanın ve gerçekten istediklerini bulana kadar kaçırılan Üstün Yeteneklileri elemenin bir yolu. İlk kaçırıldığımda birinde iki hafta geçirmiştim ve sanırım bu daha çok beni korkutmak içindi çünkü beni almadan önce değerli olduğumu biliyorlardı.

Hepimiz bir çadıra taşındık ve içeri sürüklendiğimizde kafesleri ve bebek bakıcılarını bulduk.

Şans eseri, Sage ve ben yan yana kafeslere tıkıldık, kapılar arkamızdan sıkıca kilitlenmeden önce ellerimiz çözüldü ve tıkaçlar çıkarıldı. Etrafıma iyice bakmadan önce onların çıkmasını bekliyorum.

Bebek bakıcıları bizi görmezden geliyor, sanki dört yeni yüz onlar için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi ve eminim ki biz de onlar için hiçbir şey ifade etmiyoruz. Onların işi sorun çıkarırsak bizi bayıltmak ve söylediğimiz her şeyi dinleyerek bize karşı kullanılabilecek bilgileri toplamak.

Çadırın kapakları tekrar açılıyor ve üç iri adam elleri ve ağızları bağlı bir başka Yetenekli'yi taşıyarak içeri giriyor. Bağımı içimde tutarken gözlerim kapanıyor, tepki vermemeye ve saldırmamaya zorluyorum çünkü içeri sürükledikleri Üstün Yeteneklinin ve benim Bağ olduğumuzu bilmelerine izin veremem.

Onu yere düşürdüklerini, homurdandıklarını ve kafesin kapısını arkalarından kapatırken ona saldırdıklarını duyduğumda gözlerimi daha sıkı kapatıyorum.

"On sekiz adamını öldürdü, artık yürüyen bir ölü."

Tüylerim diken diken oluyor ama Carlin kapı aralığından onlara mırıldanıyor, "O Draven ailesinin Bağlarından biri, eğer biriniz ona dokunursa cezasını bizzat ben veririm. Çok yakınız."

Daniels kafeslerin her birine bakıyor, bana baktığında gözleri özel bir şey görmüyor. "Kendini ele verdi. Buradaki tüm taze etleri aldıktan sonra, peşinden geldiği kişiyi bulmamız gerekecek çünkü bahse girerim ki onun merkezi bu grubun içinde bir yerlerde."

Lanet olsun.

Sikeyim.

Taze et.

Bu güzel terimi düşünmeyeli yıllar oldu, aklım başıma gelmeden ve Direniş kamplarında işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeden önce bu etiketi üzerime yapıştırmak zorunda kaldığımdan beri beş yıl geçti.

Bu boku bugün avantajımıza kullanacağım.

Bir kez kaçabildiysem, tekrar yapabilirim. Bunun bedelini çoktan kabul ettim.

Gözlerimi kapatıyorum ve nihayet, nihayet, yeteneğimin damarlarıma dolmasına izin veriyorum, içimdeki kapının kilidini açıp onun beni ele geçirmesine izin verdiğim anda tüm bedenim daha keskin ve daha yetenekli hissediyor. Sanki saf ışıktan bir iksir içmişim gibi, vücudumdaki her hücre dönüşüyor ve hayata geri dönüyor. Bu olmadan nasıl var olacağımı öğrenmem üç uzun yılımı aldı,

Bedenim uyum sağlayıp insandan başka bir şey olmadıkça yavaş yavaş kendimi kaybediyordum. Yeteneksiz.

Normal.

Bana bakarken Sage'in gözleri fal taşı gibi açılıyor, yeteneğimin benden yayıldığını hissedince kendi duyuları da alarma geçiyor. Damarlarımda onun hissetmemesi için çok fazla güç dolaşıyor, hayatımın laneti tüm Üstün Yeteneklilerin ne kadar tehlikeli olduğumu hissedebilmesi. Tehlikenin ne zaman yakınımızda olduğunu anlamak için hepimizde bu güç algılama özelliği var.

Sessiz olmasını işaret etmek için bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve o da bizi esir alanların dikkatini daha fazla çekmemek için başını hafifçe sallayarak selam veriyor ama hepsi de taze etlerini taşımakla meşgul. Beş Üstün Yetenekli daha getirildi ama hiçbirini tanımıyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum ve Gabe'in nefes alış verişine odaklanıyorum.

Uyandığı an buradan siktir olup gideceğiz.

Yeteneklilerin kendi aralarında konuşmaya başlamaları, nerede olduğumuzu, bize ne yapacaklarını ya da bu karmaşadan nasıl kurtulacağımızı birbirlerine fısıldamaları ve çıldırmaları ancak on dakika sürüyor. Sage bana doğru baktığında, parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve o da başını sallıyor, ikimiz de tekrar bebek bakıcılarına bakıyoruz.

Sabırlı olmak ve Gabe'in bir an önce uyanması için dua etmek zorundayız çünkü ikimiz de onu taşıyamayız ve hediyelerimiz de bu konuda yardımcı olmayacak. Yani bekleyeceğiz. Gün uzayıp giderken orada oturup bekliyoruz. Dışarıdan birkaç kez bağırış çağırış geliyor ama çadıra başka kimse girmiyor. Parmak uçlarım güçle karıncalanmaya başlıyor, sanki yeteneğim onu çağırdığım ama henüz hiçbir şey yapmadığım için kızgınmış gibi ve

Sage bunu hissettiğinde gözleri bana doğru açılıyor.

Gabe sonunda inlediğinde, elimde olmadan nabzımın atmasına izin veriyorum, rahatlamam tüm çadırın sessizliğe bürünmesine neden olan somut bir dalga halinde yayılıyor.

Bebek bakıcılarının ikisi de bana bakıyor, sonunda dikkatleri yanıma gelmeye yetiyor.

"O anomaliydi, Fiona. Gidip onunla ilgilenmelisin, böylece onunla oynadığımız için kıçımıza tekmeyi yemeyiz."

Fiona yığıldığı karyoladan kalkıyor, koyu renk gözleri parlamaya başlamadan önce üzerimde geziniyor.

Hiçbir şey.

Beni bayıltmaya çalıştığını fark etmiyorum bile ve gücüm biraz ötüyor, nihayet artık herkesin merhametine kalmadığımız için kendimden memnunum.

Kendimi daha az beğeniyorum çünkü yeniden kendim olduğum için heyecanlanmaktan daha iyisini biliyorum.

"Senin için çok mu güçlü? Bunu kabul edemeyiz, değil mi?" Adam tekrar konuştu, ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Gözlerini bana dikiyor ama hiçbir şey olmayınca nefesinin altından küfrediyor, "O bir boşluk, onu deviremem. dışarı da."

Nefes almak kadar kolay. Direniş'ten kaçmak için ilk seferinde kullandığım planın aynısı. İnliyorum ve belimden eğilip karnımı tutarak yaralanmış gibi yapıyorum. Yardım etmeye çalışmayacaklar ama bana iyice bakmak için yaklaştıklarından eminim.

Bir inilti ve homurtu daha duyuyorum ve Gabe'in uyandığını, gözlerini açtığını ve bana baktığını görüyorum. Bir an duraksıyorum, gücüm damarlarımda tekliyor, çünkü Sage'i bunu gizli tutması için ikna edebilirdim ama Gabe'in yeteneğimi sır olarak saklamasına imkân yok.

Ama Gabe'in gözlerine bakıyorum ve bu kadarının yeterli olduğuna karar veriyorum. Başka kimseyi kaybedemem, lanet olsun.

Yıllardır gücüme dokunmamış olmam önemli değil, kuyu hala orada, beni bekliyor. Sanki sonunda

Bunca zaman sığ nefes alıp verdikten sonra derin bir nefes almak, içimdeki gerçek gücü çağırdığımda bana geldiğini hissetmek.

Kendimi yeniden bütün hissediyorum.

Gabe sonunda fark ediyor, üzerimdeki kokuyu alabiliyor ve gözleri irileşiyor. Çenesini kapalı tutacak kadar zeki ve tutarlı ama yüz hatlarına kazınmış şoku görebiliyorum.

Dişlerimi sıkıp odaklanıyorum, elim yanımda asılı durduğu yerde titriyor ama bunu doğru yapmalıyım. Eğer doğru yönlendirmezsem, en iyi arkadaşımı ve Bond'umu kaybedebilirim ve ben yeterince acı ve umutsuzluk yaşadım. Hepsinden uzaklaşmak istesem bile bu listeye onların ölümünü eklememe gerek yok.

Fiona sonunda fark eder ve gücü tanır, gözleri geri çekilir. "Lanet olsun. Lanet olsun, burada ne işi var?"

Adam bana daha iyi bakmaya çalışıyormuş gibi öne doğru adım atıyor, ancak gücüm dışarı fırlıyor ve bedenlerini sular altında bırakarak ruhlarını kavrıyor. Yeteneğim her şeyi almak istiyor ama ben onu geri tutuyorum, onun yerine içlerindeki karanlığı tetikliyorum.

Hala ilk yaptığım zamanki kadar dehşet verici, kabuslarının ve korkularının en kötüsünün ve kendilerinin çirkin kısımlarının yerde kıvranana kadar üzerlerinden geçmesini izlemek, zihinleri onarılamaz bir şekilde kırıldı.

Kendi dehşetlerine hapsolmuş durumdalar ve biri onları bu sefaletten kurtarana kadar bundan asla kurtulamayacaklar.

Tanrı'ya şükürler olsun ki ikisi de ses çıkarmıyor, genelde yere düşerken en azından boğuk bir çığlık falan atarlardı ama şimdi herkes hem şok hem de mutlak dehşet içinde onlara bakarken çadırda tek bir ses bile yok.

"Oli, bu da neydi böyle? Onlara ne yaptın böyle?" Tekrar baktığımda Gabe'in elleri hâlâ arkadan bağlı, gözleri kocaman bana bakarken doğrulmaya çalıştığını görüyorum ama zaman artık aleyhimize işliyor.

Herkes buraya girip ne yaptığımı görebilir.

Elimi adamın bacağına dolayana kadar uzanıyorum ve lanet olası ruhu sağ olsun, Sage hemen onu kenara çekmeme yardım etmek için harekete geçiyor. Çok zor oldu ama bir dizi anahtar bulana kadar parmaklıkların arasından üstünü aramayı başardık.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

İrkiliyorum ama bu sadece uzak köşedeki adam, sonunda Hediyemi iş başında görmenin onu soktuğu sersemlikten çıktı. Ona cevap vermek yerine bir parmağımı dudaklarıma götürerek bizi ele vermeden önce çenesini kapatması gerektiğini işaret ediyorum. Sanki daha önce hiç susması söylenmemiş gibi bana göz kırpıyor.

Siktiğimin salakları.

Önce kendi kafesimin kilidini açıyorum, sonra da Sage'inkini, diğer kızlardan biri hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken hızla Gabe'in yanına gidiyorum. Umarım rahatlamıştır ve bunu çabucak atlatır çünkü güvende olmamıza daha uzun bir yol var.

Sage kafesini açıp bir sonraki kişiye geçerken, ben de onu kurtarmak ve oradan çıkarmak için içeri giriyorum. Bana gözlerini kırpıştırarak b a k ı y o r, gözleri odaklanmakta zorlanıyor ve ona her ne yaptılarsa kalbim göğsümde sıkışıyor.

Yanına çömeldiğimde mırıldanıyor: "Seni bayıltmalarını nasıl engelledin? Zoey'nin bunu yaptığını yüzlerce kez gördüm."

Onu kurtarmak için çabalarken bileklerindeki ipi karıştırıyorum. "Zoey'nin hediyesiz beni bayılttığını gördün. Şu anda biraz daha süper güçlüyüm. Bunu açıklayacak vaktim yok, hulk yapıp bunları çıkarabilir misin?"

Kafası omuzlarının üzerinde yuvarlanıyor ve ben de beyin sarsıntısı geçirdiğinden ya da o güzel kafasına çok fazla hasar aldığından endişelenmeye başlıyorum. "Biri bana ilaç verdi, vardiyama erişemiyorum. Nasıl oluyor da hâlâ bilincin yerinde Oli?"

Ona oflayıp pufluyorum ve ipi son bir kez çekiştiriyorum, sonunda çözüldüğünde neredeyse sevinçten havalara uçuyorum, "Belli ki Üstün Yetenekliler 101 dersine yeterince dikkat etmemişsin. Ben besin zincirinde o küçük sürtüklerden daha yukarıdayım, o kadar yukarıdayım ki onlar benim için bir hiç... tıpkı senin gibi ve seni uyuşturmak zorunda kaldılar. Ayağa kalkabilir misin? Şimdi gitmemiz gerek."

Kalkmasına ve kafesten çıkmasına yardım ediyorum. Neyse ki kendi ağırlığını taşıyabiliyor, sadece ayakları üzerinde sabit durmak için biraz yardıma ihtiyacı var. Devrilmesini önlemek için kolunu tutmam gerektiğinde çenesi kilitleniyor ve kendini toparlamasını izliyorum, öfkeyle gözlerini kırpıştırıyor ve yüzünü ovuşturuyor, sanki sadece iradesiyle uyuşturucuları sisteminden atabilirmiş gibi.

Odadakilerin dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum, onumuz da kafeslerimizden çıktık ve sonra buradan gitmemiz gerektiğini taklit ediyorum.

Yavaş davranıyorum, söylediklerimi anladıklarından emin olmak için her birini izliyorum. Sonra taklit yapıyorum, kim hala yeteneklerini kullanabilir?

Sage yapabilir, ve üç kişi daha. Bir Alev, bir Şekil Değiştiren ve iki tane de doğru düzgün pandomim yapamayan var çünkü bence ya zihinsel yetenekleri var ya da kafalarına darbe aldıklarını söylüyorlar.

Harika.

Gözlerimi kapattım ve yeteneğimi dışarı çıkarıp benim için bir harita oluşturmasına izin verdim. Bu tehlikeli, ama sadece Carlin'e ya da onun yetenek seviyesine sahip başka bir testçiye denk gelirsem. O zaman sihirli bir şey oluyor.

Gryphon'u buldum.

Hediyem ona ulaştığında irkildiğini hissediyorum. İnançsızlığını ve ardından adrenalin dalgasını hissediyorum, hayatta ve burada olduğum için rahatlıyorum. Nereye götürüldüysek ya çok yakındı ya da onun da bir ışınlayıcısı vardı. Kieran onunla birlikte ve o şerefsizin burada olmasına kızamıyorum bile.

Sonra Nox'u buldum.

Tamam, bu konuda daha az mutluyum, özellikle de onun hediyesi benimkine uzandığında. Ne yapabildiğimi, hepsini nasıl haritalandırdığımı ve onlardan sakladığım diğer tüm sırları anlamaya çalışıyor.

Onlardan uzaklaşıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve parmak uçlarımda doğrulup dudaklarımı Gabe'in kulağına bastırarak, nefesimden daha hafif bir sesle fısıldıyorum: "Calvary burada."

Ayaklarının üzerinde sallanmaya başladığında, Gabe'in kolunu omuzlarıma doluyorum ve bizi çadırın açıklığına doğru götürürken kolumu beline sarıyorum. Yükselen duyularımı kullanmak için nefes alış verişimi yeterince yavaşlatıyorum.

Lanet olsun, onları geri almak güzel.

Silah ve çatışma sesleri duyulmadan önce tam yarım saniye mutlu oluyorum.

Tahvillerim bulundu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KIZLARDAN BİRİ çadırdan hemen çıkmamızı engelliyor, içindeki panik o kadar kötü ki hıçkırarak yere yığılıyor. Daha önce hiç böyle bir şeyle yüzleşmek zorunda kalmadığını, muhtemelen daha önce hiç böyle bir dehşet ya da kayıp yaşamadığını hatırlamaya çalışıyorum ama kendimi kaybetmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Birinizin onu taşıması gerekecek yoksa onu geride bırakacağız. Hemen harekete geçmeliyiz." Ses tonumu alçaltıyorum ve Sage bana baksa da sözlerimden şok olmuş ya da iğrenmiş gibi görünmüyor.

Bana talimat bekler gibi bakıyor, kriz anındaki mükemmel bir asker gibi. Böyle bir omurgayla gerçekten TT'de olmalı ama onu benimle işkence seanslarına katılmaya ikna etmeyeceğim.

Adamlardan biri çömelip hıçkırarak ağlayan kıza bir şeyler mırıldanıyor ve onu kollarının arasına alıp ayağa kalkıyor. Kızın yüzünü göğsüne bastırıyor ve sesleri bastırıyor. Kollarında yeterince güvende olduğundan emin olana kadar bekliyorum ve sonra ona başımı sallıyorum.

Muhtemelen onun hayatını kurtarmıştır.

Sage'e bakıyorum ve o da hemen yaklaşıp Gabe'in diğer tarafını tutuyor, sanki bu bok çukurundan çıkana kadar benimle birlikte uyuşturulmuş Bond'umu savunmaya hazırmış gibi, ona minnettar bir bakış atıyorum.

Bana omuz silkiyor. "Sawyer'ı ya da Felix'i savunacak ilk kişi sen olurdun."

Kesinlikle yapardım. Hepimiz elimizi taşın altına koymazsak ve takım çalışması yapmazsak bu işten kurtulmamızın bir yolu yok. Sadece onun ve Gabe'in duyabileceği kadar alçak sesle mırıldanmadan önce bir an etrafıma bakıyorum: "Gerektiğinde gücünü kullanıp kullanamayacağını bilmem gerekiyor... hayatımız buna bağlıysa birini ortadan kaldırabileceğini. Sana baskı yapmıyorum ya da seni yargılamıyorum, bilmem gerekiyor ki ihtiyacın olursa seni koruyabileyim."

Gabe kollarımızda kaskatı kesiliyor ama Sage her zamanki gibi sabit bir şekilde bana bakıyor. "Yapabilirim, Oli. Bu olaydan sonra zaten bir ton terapiye ihtiyacım olacak, neden bir de cinayeti eklemeyeyim?"

Yüzümdeki sırıtmayı engellemekte çok başarısız oluyorum ama bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum çünkü Direniş'in canı cehenneme. "Aferin kızıma. Eve sağ salim döndüğümüzde sana bir profesyonel gibi nasıl bölümlere ayrılacağını öğreteceğim."

Gabe'in kolu etrafımda sıkılaşıyor ve mırıldanıyor, "Geri döndüğümüzde bunu konuşacağız, Oli. Bir sürü şey hakkında konuşacağız."

Gözlerimi devirip kapatıyorum ve buradan çıkmamızın hâlâ mümkün olup olmadığını iki kez kontrol etmek için gücümü dışarı atıyorum, hemen irkiliyorum ve çadırın kapağını açmak için ileri atılıyorum.

Kieran bize doğru koşuyor.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?" Ben tıslıyorum ve Gabe en sevmediğim TacTeam üyesini görünce rahatlayarak iç çekiyor.

"Siyah bir Taşıyıcı."

Çadıra girmesine izin vermek için geri çekiliyoruz, tam üniformasını giymiş ve vücuduna bir sürü ateş gücü bağlamış olarak içeri girdiği anda tüm alan küçülüyor.

Gabe'e bakıyor, o da el sallayarak onu başından savıyor. "Uyuşturulmuştum ama iyiyim. Sivilleri bulmakta gittikçe hızlanıyorsun."

Kieran ona bir bakış attı ve sonra başını bana doğru salladı. "Fallows'un hediyesi bir işaret gibi. Onu buraya kadar takip ettim. Yaralı var mı? Harekete geçip harekete geçmeliyiz. Draven yardım etse bile Shore onları ancak bu kadar tutabilir."

Sonunda gözleri Fiona ve küçük dostuna takılıyor, ikisi de hâlâ kafeslerin yanında yerde sarsılıp duruyorlar. Kulaklarından ve gözlerinden yavaş yavaş kan damlamaya başlıyor ama ikisine de çok yakından bakmamaya çalışıyorum. Eğer bakarsam, yeteneğim biraz fazla heyecanlanmaya başlıyor ve beni ele geçirmesine, beni tüketmesine ve dost ya da düşman olsun yoluma çıkan herkesi ve her şeyi parçalamasına izin vermemek için dikkatli olmam gerekiyor.

Omuzlarını hafifçe geriye atarak durumlarını değerlendirmesini izliyorum ve bana tekrar baktığında, sanki bir sonraki vurulacaklar listemde olmayı bekliyormuş gibi temkinli.

Bu duygudan biraz fazla zevk alıyorum.

Sage hepimiz adına ona "Gitmeye hazırız," diye cevap veriyor, dikkatini benden uzaklaştırıyor ve omuzlarını dikleştirerek kendini dövüşe hazırlıyor.

Kieran'dan mı yoksa Direniş'ten mi, emin değilim ama her iki durumda da paramı ona yatırıyorum.

"Fallows, tüm yol boyunca arkamda ve benimle kal. Sen benim önceliğimsin ve eğer bir şey olursa, tek emrim ne pahasına olursa olsun seni tahliye noktasına canlı olarak ulaştırmaktır. Ardern ve Alev'in kurtulmasını istiyorsan, kıçını hizada tutmalısın, çünkü seni buradan çıkarmak için onları bir saniyede terk ederim."

Bu lanet adam ve onun benim tetik noktalarıma takılması. Tahvillerime dönmeden önce onu öldüreceğim.

Ellerim Gabe'i sıkıca kavrıyor ve dudağım ona doğru kıvrılıyor. "İkisini de arkamda bırakmam için bana iyi şanslar, sen bana elini bile süremeden seni yerde çığlık attırırdım. Fark etmez, hepimiz

seni takip ediyorum. Kuralların dışına çıkmayacağım, hadi buradan siktir olup gidelim."

Kieran çadırdan o kadar hızlı çıkıyor ki gerilmeye ya da endişelenmeye vaktim olmuyor, bacaklarım ona ayak uydurmak için otomatik pilotta hareket ediyor. Gabe ilk adımda biraz tökezliyor ama sonra kaya gibi sabitleniyor, Sage'in ve benim ona verdiğimiz desteğe neredeyse hiç ihtiyaç duymuyor.

Herkesin bizi takip edip etmediğini kontrol etmek için arkama bakmıyorum, diğerleri için elimizden gelen her şeyi yaptık ve tek yapmaları gereken onlara ayak uydurmak, ama gözlerim birkaç saat önce buraya sürüklendiğimizden beri kamp alanındaki değişiklikleri incelemekle meşgul.

Her yerde kan var, kurşun delikleri ve yanık izleri etrafımızdaki tüm çadırları ve çimenleri kirletiyor. Cesetler de var, çığlıklar ve her yönden silah sesleri geliyor ve normal nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Gabe benden uzaklaşmaya çalışarak, "Lanet olası bir Kalkana ihtiyacımız var," diye mırıldanıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum. Onu hareket ettirmek etrafımızdaki katliamdan uzak durmamı sağlıyor ve aynı zamanda her an nerede olduğunu bildiğim anlamına geliyor. Bağım kanımda gümbürdüyor, kontrol edemediğim sürekli bir onları koru akışı.

Onun güvende olmasını istiyorum.

Kieran çadırları geçmek için kaçan üç Direnişçiyi öldürmek zorunda ve bu bana çok kolay geliyor, ta ki köşeyi dönüp neden kaçtıklarını görene kadar.

Burası gerçek bir savaş alanı değil, bir katliam.

Kalın, siyah sis tüm alanı kaplıyor ama bu sis... bilinçli. Duyarlı ve doğada var olan herhangi bir şeyden çok kabus iblislerine benzeyen zar zor şekillenmiş yaratıklarla dolu. Ayaklarım tökezliyor ve Gabe beni yakaladığında homurdanıyor, "Bu Nox, bize dokunmazlar" diye mırıldanıyor.

Uhm.

Nox'un hediyesinin benden bir iki parça almasına kesinlikle izin vereceğini hissediyorum ve Kieran maskesini korumak için yer değiştirdiğinde

Sanki o da oraya girmekten endişe ediyormuş gibi yüzünün arkasına bakınca, istemediğime karar veriyorum.

"Oli, tahliye diğer tarafta. Hareket etmeliyiz-"

Kieran, Gabe'in sözünü keserek, "Onu hareket ettir, Ardern, yoksa yolun geri kalanında omzumun üzerinden geçecek."

Onları takip etmekten başka çarem yok.

Ne kadar kötü olduğunu bildiğimi sanıyordum ama hiçbir fikrim yokmuş. Hepimiz karanlığı yararak, bulanık çevreye uyum sağlamak için gözlerimizi kapattığımız anda, burada mahsur kalan tüm Direnişçilerin yaratıklar tarafından parçalandığını ve parçalandığını görebiliyorum.

Kieran, Gabe'e sarılı olmayan kolumu tutup bana hırlayana kadar tekrar durduğumu fark etmiyorum bile, "Dravens'in enfes yaratımları karşısında senin çöküşün için zamanımız yok. Anlıyorum, o bir canavar ama kıçını kaldırman gerekiyor."

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyorum ama beni sıkıca kavradığı için fazla uzaklaşamıyorum. Beni bırakmayı reddediyor ve dumanlı dehşetinin dokunduğu her Direniş üyesini yok ederken, Nox ve onun siyah boşluk gözleriyle tamamlanan TacTeam ile tekrar buluşana kadar beni alan boyunca sürüklüyor.

Eğer Dravenler canavarsa, ben ne oluyorum?

KIERAN bizi Direniş kampının dışına taşıyor ve bu sefer ben onun ayakkabılarının üzerine kusuyorum.

Herkes bizden uzaklaşmaya başladığında bana attığı bakış vahşice ve ağzımı elimin tersiyle sildikten sonra ona sırıtıyorum çünkü birinin ayakkabılarını mahvetmem gerekiyorsa, bunun onunki olmasına seviniyorum.

Sonra Gabe kollarımdan kurtulup çimlerin üzerine yığılıyor ve benim düşünmem gereken daha önemli şeyler var. "Yap

Burada hiç şifacı var mı? Kahretsin, lütfen ölme."

Gryphon yaklaşıyor, parlayan elini Gabe'in alnına bastırıyor ve neredeyse anında yüzüne biraz renk geliyor. Sage gelip kolunu benimkinin içine sokuyor, her zamanki gibi bir dayanışma gösterisi.

Nox bana çoktan sırtını döndü, her zamanki gibi yokmuşum gibi davranıyor.

Etrafıma bakıyorum ve nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Kilometrelerce boş arazi, şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olabiliriz.

"Neredeyiz biz?" Kusmaktan sesim cılız ve çiğ çıkıyor ama Gryphon beni yeterince iyi duyuyor ve bana doğru bakıyor. Nox rahatsız olmuyor, gözleri ufuk çizgisinde sabit kalıyor.

"Kieran hepimizi tek seferde eve geri götüremedi ve diğerlerinden bazılarını geride bırakmak yerine bir buluşma noktasına ulaştık. Birkaç saat içinde buradan alınacağız. O zamana kadar oturmak için yakınlarda bir yer bulun."

Gabe'e doğru yürüyorum ve kıçımı onun yanına park ediyorum, orada saatlerimi tüketmeye hazırım ve anında gözlerim düşmeye başlıyor. Yeteneğimi kullanmadan o kadar uzun zaman geçirmiştim ki, şimdi onu kullanmak çok yorucu, spor salonundan aylarca uzak kalmak ve geri döndüğünüzde ilk seanstan sonra ölmek gibi.

Gabe'in başı yavaşça uyluğuma yaslanana kadar hareket ediyor, nefesi kesiliyor. Gryphon sonunda ikimizden de uzaklaşıyor, ayağa kalkıyor ve kendi aralarında konuşmak üzere Kieran'a doğru yürüyor.

Yorgunluğumun sisinde zaman kaybediyorum, ancak bir kadın sesi "Yer örtüsü bekliyor muyuz?" diye seslendiğinde uyanıyorum.

Gözlerimi açtığımda, ışığın kör edici etkisiyle etrafımda bir sürü hareket olduğunu görüyorum. Yerden görmek zor ama bacakların arasından ordu konvoyunu seçebiliyorum.

Bütün bir konvoy.

"Lanet olsun. Samual, bizi koru ve çabuk ol."

Anında hepimizi kaplayan bir kalkan oluşuyor, tüm TacTeam sanki bu değersiz insan müsveddelerinin üzerine cehennemi salmak için açılışı bekliyormuş gibi kalkanın kenarlarında yer değiştiriyor. Ama araçlar açıldığında, dışarı yığılan cesetlerin sonu gelmeyecek gibi görünüyor ve bunu fark ettiğimde midem bulanıyor.

Sayıca üstün durumdayız, en az bire

on. "Oli'yi hemen buradan çıkarın."

Başımı kaldırdığımda Gryphon ve Kieran'ın birlikte silahlarını kontrol ettiklerini, ellerinin vücutlarında hızla gezindiğini görüyorum. Kieran bu öneriden pek memnun görünmüyor. "Geri dönmek için yeterli enerjim yok, başka bir yol bulacağız."

Nox'a baktığında, Gryphon başını ona doğru sallar. "Draven tekrar gidemez, tükenmiş durumda ve yeteneğini aşmasına izin vermeyeceğim."

Ona doğru bakıyorum, tamamen iyi görünmesine rağmen kendinden geçmiş olmasına şaşırıyorum, ama ona baktığım anda, gerçekten baktığımda, bunu görebiliyorum. Gözlerinin etrafında bir gerginlik ve yüzünde gölgeler var.

Gryphon bunu söylediğine göre artık çok açık görünüyor, düzinelerce Direniş'i üstlendi ve onlarla kendisi başa çıktı. Üstün yetenekliler genellikle sınırsız değildir.

Üst Düzey Yetenekli bile değil.

Bir bağırış daha duyuluyor ve arabalardan biri kaldırılıp kalkana fırlatılıyor, herhangi bir hasar almadan sekiyor ama sonra Samual'ın burnu kanamaya başlıyor ve hepimiz ödünç alınmış bir zamanda koştuğumuzu anlıyoruz.

Bir Hail Mary pası atmanın zamanı geldi... O olmadan burada öleceğiz. Kalkana doğru adım atarak ayağa kalkıyorum.

"Arkamızda dur, Oleander," diye homurdanıyor Gryphon ama ben başımı sallıyorum. İyileştirici ışık burada bize yardımcı olmayacak. TacTeam silahlarını kontrol ediyor, ne kadar cephaneleri kaldığını değerlendiriyor ama iyi bir noktada değiliz.

"Burada ölmenin bir faydası yok, Zehir. Sadece kendini suçlayacaksın. Yetenekli ya da değil, en az yüz adam var," diye tükürüyor Nox, hâlâ bağırsaklarımdan nefret etmeye niyetli.

Gabe de ayağa kalkmak için hareket ediyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor ve Sage onun dik durmasına yardım ederken çok solgun görünüyor. Solgun ama hazır, sanki bugün burada bulacağımız sonla çoktan barışmış gibi.

Derin bir nefes alıyorum. Bu ikisi benim için bir şey ifade ediyor, bedeli ne olursa olsun korunmaya değer. Gryphon. Ölmesine izin veremem, orada bir şey var. Belki de bir şeylerin potansiyeli.

İnatçı, boğa kafalı gururum, Nox'u burada ölüme terk edemeyeceğim anlamına geliyor, çünkü sadece onun yanıldığını kanıtlamak istiyorum.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve gücümü nazikçe ve dikkatlice dışarı salıyorum, dalları okyanusa atılan bir ağ gibi yayılıyor. Direnişçilerin her birine dokunuyor, hepsi de benim dokunuşumdan habersiz.

Buradaki üç Tahvilim de bunu hissedebiliyor, bu pisliği onlardan saklamak yok ve ne yaptığımı biliyorlar. Nox'un gözlerinin içine bakmak için dönüyorum, bir meydan okuma ve beni, Tahvilini, tapması ve koruması gereken kişiyi ne kadar hafife aldığını gösterme.

Sonra, bir anda, içlerindeki dehşeti ve kâbusları tetikliyorum. Doksan iki kadın ve erkek göz açıp kapayıncaya kadar acı içinde kıvranıyor.

Ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Nox'un gözleri parlıyor ama benden uzaklaşmıyor, sadece gözlerini benimkilere dikiyor. Etrafımızdaki diğerleri o kadar ölçülü değil.

"Lanet olsun."

"Bunu o mu yaptı? Üstün Yetenekli olmadığını sanıyordum?" "Nasıl oldu da bir kerede o kadar çok kişiyi öldürdü?" "Canavar."

Gryphon hemen önümde durarak beni tüm ekibinin ve diğerlerinin görüşünden engelliyor

kurtarılanlar. Gabe elimi tutuyor ve sanki kendi insanlarımız tarafından saldırıya uğrayacağımdan endişeleniyormuş gibi beni vücuduna çekiyor. Nox'la göz göze gelme yarışıma ara vermek zorundayım ama sanırım ne demek istediğimi kanıtladım.

Gabe'den uzaklaşıyorum, hediyem oynaması için dışarı çıkarıldığı için hâlâ biraz fazla heyecanlı ve şu anda bana dokunmasına izin veremem. Bana kaşlarını çatıyor ama sonra gözlerimi parmaklarıma doğru takip ediyor ve parmaklarımdaki ince titremeyi görünce yutkunuyor.

Sonunda bir adım uzaklaşıyor, biraz tökezliyor ve Nox tarafından yakalanıyor, bu noktada ikisi de yürüyen ölü gibi görünüyor.

Nox, Gabe'in acı dolu iniltilerini duymazdan gelerek, "Senin aptalca kararlarını da unuttuğumuzu sanma, Ardern. Aklından ne geçiyordu? Geride kalıp Bassinger'ı susturmaya devam etseydin bize daha faydalı olurdun. Lanet olası işe yaramaz."

Yeteneğim içimde patlıyor.

Onu durduramıyorum ya da kontrol altına alamıyorum, dalgası etrafımızdaki herkese çarpıyor ve tüm grup benden uzaklaşıyor, sadece Gryphon yanımda kalıyor. Tüm TacTeam sanki benden kaçabileceklermiş gibi siper alıyor ama ben hiçbirini düşünmüyorum bile, varlığımın her zerresi Nox'un Gabe'in kolunu tuttuğu ve onu azarladığı yere odaklanmış durumda.

Bundan hoşlanmadım.

"Nox... bırak gitsin," diyor Gryphon, herkes beni neyin kızdırdığına bakarken dikkatleri benden uzaklaştırarak.

Çok yavaşça, sanki beni ürkütmemeye dikkat ediyormuş gibi, Nox'un eli Gabe'den uzaklaşıyor. Bedenim hiç düşünmeden hareket ediyor, sanki görünmez bir güç bizi birbirimize itiyormuş gibi Gabe'e doğru ilerliyor ve kendimi iki Tahvilimin arasına yerleştiriyorum.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama sırtım bastırılınca bağım nihayet biraz sakinleşiyor.

Gabe'in göğsüne karşı. "Geliyor,
uçak geldi."

Bir sevinç çığlığı kopuyor ve TacTeam benim küçük sinir krizi anımdan sonra toparlanıp bizi almaya hazırlanmak için etrafımızda dolaşmaya başlıyor. Gabe'le birlikte orada duruyorum ve aramızda tek kelime etmeden inişi izliyorum. Uçak piste indiğinde, frenlerin gürültüsü ve motorun ters dönmesiyle mükemmel bir iniş yaptığında, ikimiz de sanki saatlerdir, bu noktada günlerdir nefeslerimizi tutuyormuşuz gibi nefes veriyoruz.

"Bunu Kuzey'e nasıl anlatacağız? Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldanıyor Gryphon Nox'a, gözleri omzunun üzerinden bana kayıyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Ona tek kelime edemiyorum çünkü yalanlarımı her zaman anlıyor ve bu durumu ona nasıl açıklayabilirim? Kabusların korkunç olduğunu ama sorunlarımızın en küçüğü olduğunu ona nasıl söylerim?

Keşke yapabileceğim en kötü şey onlar olsaydı.

J BREE TARAFINDAN DA

Bağlayan Bağlar

Kırık Bağlar Vahşi

Bağlar

Mounts Bay Destanı

Mounts Bay Destanı

Körfez Kasabı: Bölüm I Körfez

Kasabı: Bölüm II

Hannaford Hazırlık

Sadece Bırak: Hannaford Hazırlık Birinci Sınıf

Hamleni Yap: Hannaford Hazırlık İkinci Sınıf

Oyunu Oyna: Hannaford Hazırlık Üçüncü Sınıf

Sona Doğru: Hannaford Prep Dördüncü Yıl

Hannaford Prep: Serinin Tamamı

Hamlemi Yap: İkinci Yılın Alternatif Bakış Açısı

Kraliçe Karga Üçlemesi

Selam olsun

Acımasız Kraliçe

Karga

Görünmeyen MC

Görünmeyen Melek: Bir Görünmeyen MC Romanı

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne, çiftçi ve kedi bakıcısıdır. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Avustralya'da kimsenin adını bile duymadığı küçük bir kırsal kasabada küçük bir çiftlikte yaşıyor. Günlerini kitaplarındaki erkek arkadaşlarının hayalini kurarak, eşinin şaraplık üzümlerin nasıl yetiştiğine dair sızlanmalarını dinleyerek ve iki çocuğuna atıştırmalık bir sürtük gibi davranarak geçiriyor.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için lütfen http://www. jbreeauthor.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun veya Facebook'ta #mountygirlforlife adresindeki grubuna katılın: Bir J Bree Okuma Grubu

'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN

Sadece bırak:
Hannaford Hazırlık Birinci Yıl

Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut

PROLOGUE

Kaliforniya'nın Mounts Bay kenti sınırlarındaki orman perili olmasıyla tanınır.

Yerel lisedeki çocuklar nesiller boyunca sığ mezarlara gömülmüş cesetler hakkında fısıldaşarak kurtların onları koklayıp yemek için çıkarmasını beklemişlerdir. Yükselen kızılağaçların arasında yürüyen ruhlar hakkında daha da fazla efsane var. Sessizdir, sessiz değildir, ancak trafiğin ve insan deneyiminin her zaman var olan sesleriyle karşılaştırıldığında, ürkütücüdür ve perili hissi arttırır.

Hayaletlere inanmasam da, burada yaşayan ruhları hissedebiliyorum.

Rakibimin cesedine bakarken muhtemelen sadece suçlu bilincim beni ürpertiyor. Kanı ellerimde hâlâ taze, soğuk ve pıhtılaşmış; ellerimi işe yaramaz bir şekilde kot pantolonuma siliyorum. Kıyafetlerim de ellerim kadar lekeli, hatta yüzüm bile onun hayatının sona ermesinin kırmızı lekeleriyle kaplı. Korku filmlerinden fırlamış gibiyim, ki az önce bir adamın kafatasını bir taşla parçaladığımı ve bu sırada bir kalabalığın bana hastalıklı bir hayranlıkla baktığını düşünürsek bu doğru. İzleyenler arasında ses çıkarmaya cesaret eden tek bir kişi bile yoktu. Kulübün mengene gibi tutuşu dillerini tutuyor.

Yakalanmaktan korkmuyorum.

Yaşıma göre küçüğüm. Yıllarca süren gıda güvensizliği beni olumsuz etkiledi ve bu sezon Oyun'daki en genç yarışmacı bendim. Yine de bunların hiçbir önemi yok; ben kazandım. Zaferi ve bu savaşın ganimetlerini almak için otuz adamı ve genç oğlanları yendim.

Dövüş ringinin çevresindeki adamlara doğru tökezliyorum. Hepsi siyahlara bürünmüş, yüzlerinde sert bakışlar ve yanaklarına kazınmış siyah mürekkep var. Aynı işaretleri taşıdığımı düşününce ellerim titriyor. Onikiler'in işaretleri. Ama ben onları hak ettim. Onlarla birlikte durma ve onlardan biri olma hakkını kazandım.

Özgür olmak için.

"Tebrikler, Oyunu kazandınız," diye konuşuyor Çakal ve bana her zaman gösterdiği sıcaklığın aksine, sesinin soğuk tonu karşısında ürperiyorum.

Başımı salladım. Bu işin bitmesini istiyorum. Sıcak bir yemek ve daha da sıcak bir duş istiyorum.

"On İki'ye hoş geldiniz. Hawk'ın yerine geçiyorsun.
Kim olmayı seçiyorsun?"

Özgür. Sanırım bir şahin özgürlüğün iyi bir simgesi, ama ölü bir adamın ismini almak garip hissettiriyor, çarşaflar hala sıcakken onun yatağına tırmanmak gibi. Etrafımda On İki'yi oluşturan diğer adamlara bakıyorum. Onların isimleri sokaklarda bilindikleri, çetelerinin kendilerini koruduklarını ve uyardıkları isimler. Ben de buna sahip olabilirdim. Kendimi kendi imparatorluğumun kraliçesi yapabilirdim. Sokaklara hükmedebilir ve bir daha asla aç kalmayabilirdim.

Annemin beni içinde bıraktığı yoksulluk döngüsünden kurtulabilirdim.

Gözlerim tekrar Çakal'a takılıyor ve artık ona bakıyormuşum gibi hissetmeyene kadar çenemi kaldırıyorum.

"Ben Kurt'um."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.